



Richard Osborne

*Bản Năng*

**GIỚI**

**BẢN NĂNG GỐC (PHẢN DIỆN)**

Nguyên tác: **Basic Instinct**

Tác giả: **Richard Osborne**

Dịch giả: **Phạm Viêm Phương**

Thể loại: **Văn học nước ngoài**

Nhà xuất bản: **Văn Hoá Thông Tin**

Ngày xuất bản: Tháng 12/2008

-----

Đánh máy (TVE): **Lucy Mac**

Chuyển sang ebook (TVE): **santseiya**

Ngày hoàn thành: **25/02/2009**

Nơi hoàn thành: **Hà Nội**

**Ebook miễn phí tại : [www.Sachvui.Com](http://www.Sachvui.Com)**

# LỜI GIỚI THIỆU

Trình sát Nick Curran bắt tay điều tra một vụ án mạng kỳ bí và dã man, nạn nhân là một ngôi sao nhạc Rock. Nick lọt vào một thế giới đầy những dối trá và quyền rũ. Hắn không thể rời xa được kẻ bị tình nghi nhiều nhất, đó là Catherine Tramell, một nữ văn sĩ có một tiểu thuyết mô tả chính xác từng chi tiết vụ án mạng đó.

Lạc giữa tình yêu và chết chóc, Nick quyết đi tìm thủ phạm và chỉ nhờ vào bản năng gốc, tức bản năng sinh tồn mà Nick đã không phạm phải những sai lầm chết người.

Tác phẩm đã được chuyển thể thành film cùng tên với hai diễn viên gạo cội Michael Douglas và Sharon Stone.

\*

Chiếc máy compact disc bóng lộn đặt gần cửa sổ phòng ngủ phát ra tiếng nhạc dìu dặt và nhỏ. Bên ngoài cửa sổ là thành phố San Francisco lúc bình minh sắp ló dạng, buổi sáng đó khác trong trẻo chứ không mờ đục như bụi và sương mù như mọi khi.

Trên chiếc giường khung bằng đồng rộng mênh mông là Johnny Boz, một tay chơi giàu có và có gout chơi riêng, dĩ nhiên có cả gout dễ thương và gout khó ngủ. Anh ta khoái nghệ thuật, âm nhạc và những trò xa hoa, đó là gout dễ thương, thứ gout khó ngủ của anh ta thì tai hại hơn, gồm ma túy, một ít đam mê khó bỏ, và những phụ nữ chết người.

Cô gái đang nhòm trên ngực anh lúc này thì rất đẹp. Mái tóc vàng xõa trên đôi vai trần, bộ ngực như hai trái cây chín mọng đong đưa trước mặt anh, trêu chọc mà vẫn tránh né đôi môi thèm khát của anh.

Cô gái cúi mặt xuống hôn anh, đôi môi cô đỏ au khao khát. Cô đưa hai tay anh lên trên đầu và giữ ở đó. Từ dưới gối cô rút ra một tấm khăn lụa trắng rồi cột hai tay anh lại và buộc vào những thanh đồng đầu giường. Anh căng hết người ra, mắt nhắm lại trong cơn khoái cảm khác.

Cô gái chuỗi người xuống dưới và anh tiến sâu vào cô, thật sâu...

Họ lên tới đỉnh, chìm trong khoái lạc kỳ lạ trộn giữa tình dục và ma túy.

Anh cảm thấy cơn cực khoái tràn tới, đầu anh ngửa bật ra sau, miệng há ra nhưng không phát được tiếng kêu, mắt trợn ngược lên trên. Trong cơn

khoái cảm, người anh căng giãn ra hết mức, đôi tay giật phăng tấm khăn lụa buộc dính vào đầu giường.

Cô gái chờ tới lúc ấy, nhưng trên tay cô đã có một lưỡi bạc sáng loáng, nó có ánh của thép, sắc, nhọn và khủng khiếp. Bàn tay phải của cô vụt xuống, nhanh và tàn bạo. Lưỡi dao xé toạc cuống họng, máu phọt ra. Anh co giật, người oằn vì cái đau đón bất ngờ trộn lẫn giữa cái chết kinh hoàng và cơn cực khoái tình yêu.

Bàn tay cô cứ đâm xả xuống, vào cổ vào ngực vào phổi. Tấm khăn trải giường tẩm đầy máu. Anh chết, cả hồn lẫn xác trút tuột vào cô ấy.

Những ngọn đèn đỏ trắng trên nóc các xe cảnh sát đậu rải rác dọc khu cao ốc 3500 đường Broadway, ngay trước căn nhà của Johnny Boz, khiến cả vùng sáng rực lên như nhà máy đèn. Đâu cũng nghe tiếng ù ù rè rè của các máy liên lạc của cảnh sát, và mấy người dậy sớm - mà cảnh sát vẫn quen gọi là bọn dẫn chó đi ỉa - đưa mắt nhìn quang cảnh cứ như người đi xem hát; dân cóm có mặt thì cũng quen với kiểu thờ ơ này vốn rất thường thấy quanh những nơi xảy ra án mạng.

Một cái xe cảnh sát không huy hiệu, không có cả đèn hiệu còi hụ hay bất cứ thứ gì, đến độ người ta thấy là biết ngay xe cảnh sát, đậu lại ở góc đường trước cả lũ xe xô và cóm. Hai người từ đó bước ra và ngắm nghía những mặt tiền thanh nhã của các toà nhà.

Tay lớn tuổi hơn, tên là Gus Moran, gật gù tán thưởng:

- Một khu đẹp thế này mà lại có án mạng...

- Vụ này coi bộ xôm đây - Tay đi cùng nói - Chỉ tổ tăng thêm du khách.

Trong tương hai cha nội đó thiệt trái ngược nhau. Y hệt như chiếc xe, Gus Moran đơn sơ là biết ngay thứ cảnh sát già đời của sở cảnh sát San Francisco, rất đạt tiêu chuẩn. Nhưng đôi mắt ông ta lộ ra quá trình hai mươi năm trong nghề, không còn biết ngạc nhiên trước cái gì cả. Ông ta rõ ràng là mệt mỏi.

Còn tay kia, Nick Curran, trẻ hơn, và khó đoán hơn. Ăn mặc bảnh bao, hợp thời trang khiến bạn thoạt nhìn thì khó mà nghĩ rằng hắn là cóm. Nhưng hắn cũng có góc cạnh, một vẻ lẩn lóc hè phố, chai đi vì cuộc đời và một cái tướng tự tin, phóng túng của một kẻ ngày đêm sống với một khẩu súng kè kè trong nách. Không như ông bạn lão nghề, đối với Nick Curran, cuộc chơi này còn rất nhiều hào hứng, luật chơi còn thay đổi từng ngày. Hầu như quy luật duy nhất chỉ là: chẳng có luật gì cả. Đường phố ngày càng bắt tắc, nhưng Curran vẫn còn chơi được, trị được. Hắn chưa bỏ cuộc. Mà cũng không định bỏ cuộc, ít nhất cho đến lúc này.

Hai người len qua đám cảnh sát, vô cửa và bước vào căn nhà thanh lịch. Moran khịt khịt mũi đánh hơi như một con chó săn xịn và gãi gãi mũi. Trong

nhà này có cái mùi ông đã từng gặp nhiều phen, không thường lắm, nhưng nhận ra ngay một khi mình đã hiểu mùi đó có nghĩa là gì.

- Tiền rừng biển bạc - Ông nói và nhìn quanh.

Trong nhà toàn đồ đạc và món trang trí cao cấp, có thẩm mỹ: thảm dày cui, các bức tranh trên tường.

- Đẹp lắm - ông ta nói - Thằng cha chủ nhà này là ai vậy?

- Dân nhạc rock, Johnny Boz.

- Chưa từng nghe.

Nick cười. Nếu cha Gus này từng nghe đến tên Johnny Boz thì quả là chuyện đáng ngạc nhiên. Gã nghe nhạc của Gus Moran, cũng dễ đoán thôi, là thứ nhạc đồng quê miền Tây.

- Tay này ở thời sau ông. Cỡ giữa thập niên 60. Ông nhớ không: thời Hippy, làm tình phản chiến. Hồi đó chắc ông làm còm rồi, đang chịu huấn luyện khùng luôn.

- Thời đó coi vậy mà ngon - Moran đáp.

- Boz thành danh cỡ đó. Có năm ba bài lên lớp top-hit. Cũng được trọng vọng, về mặt âm nhạc thôi. Y có cái câu lạc bộ ở trung tâm, Fillmore gì đó - Nick liếc một bức Picasso trên tường - Nhưng bây giờ thì lên trời cả đám rồi.

Moran bước vào cái phòng ngủ bê bết máu.

- Còn đây. Chưa lên trời đâu - Gus phát biểu.

Xác Boz vẫn còn nằm trên giường. Có những mẩu thịt văng ra bám vào những thanh đồng. Moran khó mà tưởng tượng nổi một cảnh giết người với nhiều vết đâm hơn vào cổ họng như vậy, nhất là ở một kẻ từng sôi nổi với khoái lạc và ma túy như Johnny Boz. Lớp vải trải giường dặt tiền đầy vết máu khô bầm. Máu thấm tận xuống lớp lò xo nệm.

Curran nhìn cái xác dăm dăm, cứ như đang ghi hình ảnh ấy vào trong óc rồi quay đi, lắc đầu nhìn những cảnh sát khác trong phòng.

- Tụ họp ở đây đông dữ - Hấn làm bầm.

Có một toán pháp y, một nhóm phụ trách hiện trường lo thu nhặt mọi thứ, lục lợi, sấm soi kỹ đến độ viết tiểu sử cho từng món một, một bác sĩ đang khám nghiệm tử thi sơ khởi và hai cảnh sát chuyện về ám mạng. Harrigan và Andrews. Hai gã này thật xui khi vụ án mạng xảy ra vào cuối ca trực của họ và đến ca của Curran và Moran. Một vài nhân viên đang chụp ảnh hiện

trường. Tóm lại là một lô một lốc những tay lúc này cũng phải xảy ra án mạng.

Ngoài ra còn có hai chief, vốn thuộc loại ít lộ mặt tới hiện trường, Curran lui vô góc phòng ngủ khinh khỉnh nhìn hai chief đó, trung úy Pil Walker và đại úy Mark Talcott. Walker là trưởng phòng án mạng của Sở cảnh sát San Francisco nên hoàn toàn có thể có mặt, nhưng Curran nực cười một điều là với cái chết của một tay nhạc sĩ thì chief mò tới, còn một ai khác chết, như một bà seour chuyên làm việc từ thiện chẳng hạn, thì đời nào chief lộ tới. Còn thằng cha Talcott, phụ trách cảnh sát trưởng, hồi xưa từng cấp xách cho thị trưởng, lại có mặt ở đây nghĩa là cha đang chuẩn bị cho cái gì đó. Nick Curran biết cái đó chắc chẳng dính gì tới chuyện an ninh hình sự mà phải dính tới chuyện chính trị ở cái thành phố này kìa.

Gus Moran cũng không ngu, ông liếc hai chief và nháy mắt với Curran.

- Đừng bao giờ để bị ám sát nghe Nick. Người ta sẽ bới tung đời tư của mày lên cho coi.

- Câu đó làm danh ngôn được đó - Curran đáp.

- Mấy anh biết đại úy Talcott chứ? - Walker hỏi Gus và Nick.

- Biết chớ - Curran đáp - Đọc thấy ông này trên báo hoài, tranh chính trị hậu trường.

- Diểu hay lắm, Nick - Talcott nói.

- Các chief thì cần gì ở đây, đại úy? - Moran coi bộ biết lịch sự hơn Curran một chút.

Talcott khoanh tay lại và nhìn quanh phòng, ra cái vẻ chỉ huy lắm. "Quan sát thôi" y nói nghe nghiêm trang góm.

Gus Moran toét miệng cười làm Nick Curran bật cười theo. Walker phải lừ mắt nhìn như thằm nói: đừng có chọc vô ổ kiến lửa, đồ ngốc á.

Bác sĩ pháp y rút từ lá gan của Johnny Boz một cái giống như nhiệt kế to đùng. Rút khỏi thịt nó kêu cái xẹt nghe góm bỏ mẹ.

- Chết hồi nào? - Walker hỏi.

Thầy pháp y coi nhiệt kế.

- 91 độ F, xác đã lạnh đi sơ sơ rồi... chết cách đây chừng 6 giờ - Ông ta liếc đồng hồ - Tức là cỡ bốn giờ sáng.

Toán khám nghiệm bày ra một mớ trang bị điện cứ như cái máy hút bụi

có gắn đèn chùm lum. Ngọn đèn rọi ra một tia nhỏ xanh lè. Đó là thiết bị mới của Sở cảnh sát, một máy quét ghi nhận mọi dấu vết của con người trong phòng: dấu vân tay, vết máu, sợi lông, hay mẩu da.

- Chuyện xảy ra tại sao? - Talcott hỏi.

- Bà người hầu đến làm việc cách đây một tiếng và phát hiện - Walker đáp - Bà ấy mỗi ngày tới làm rồi về.

- Sáng sớm mà gặp cảnh này thì ghê thật - Có ai đó nói.

Cái máy quét laser đã sẵn sàng. Một tay phụ trách máy kêu:

- Ai kéo rèm rèm cửa lại coi.

Một cảnh sát kéo rèm lại, căn phòng tối sầm. Cái máy chiếu ra một tia xanh lè ma quái, hắt lên những khuôn mặt trong phòng một vẻ âm u.

- Có thể chính con mụ người hầu giết chẳng? - Curran nói.

- Mụ đó năm mươi tuổi, nặng hơn bốn tạ.

- Không phải bà người hầu đâu - Gus nói - Mà muốn vậy cho dễ hả? - Boz rời câu lạc bộ nửa đêm tối qua - Andrews nói - Đó là lần cuối cùng người ta nhìn thấy hắn, tức là nhìn thấy còn sống.

- Hắn rời một mình hả? - Curran hỏi.

- Tôi đoán không - Moran nói.

Nick nhìn cái xác:

- Cái gì đâm hắn vậy?

- Dao cạy đá - Harrigan đáp và chìa cái bao nhựa đựng tang vật. Trong đó là một con dao cạy đá tử lạnh dính đầy máu khô.

- Phải rất thân mật với hắn. Thuộc cỡ người quen mùi, nằm quen hơi chứ không phải chơi. Bao nhiêu vết?

- Cỡ chục - Tay pháp y nói - Ba hay bốn mũi sọt da thôi, nhưng bảy tám mũi còn lại cái nào cũng chí mạng. Bị trói hai tay như tể, chỉ vài phút là chảy hết máu mà chết. Bị lủng cứ như cái rỗ, còn cái cổ thì khỏi nói.

Cái máy quét phát hiện gì đó trên giường, những đốm ướm ô màu.

- Cái này đầy giường - một nhân viên nói - Cỡ cả lít.

- Hay à nghe - Nick nói.

- Hắn đã bị phê quá mức trước khi bị giết - Gus Moran phát biểu.

- Tới chỉ rồi đi luôn - Harrigan cười khục khục.

- Đủ rồi đó - Talcott nghiêm giọng xen vào - Quý vị, vụ này tể nhị lắm.



Ông Boz là tay đóng góp đáng kể cho quỹ tranh cử của thị trưởng, lại là chủ tịch điều hành cung nghệ thuật...

- Tôi nghĩ hẳn chỉ là ngôi sao nhạc rock thôi chứ - Gus nhíu mày.

- Ngôi sao đã già từ sân khấu rồi - Walker chen vào.

- Ở San Francisco này, nhạc rock cũng là nghệ thuật Gus - Nick nói.

- Ông Boz là ngôi sao nhạc rock có tinh thần công dân rất đáng kính - Talcott nói nghiêm trang.

Điều đó quả là đúng dù câu lạc bộ của hắn nằm trong khu Fillmore nổi tiếng bất hảo. Có thời đó là khu của nhạc jazz, rock and roll nặng. Bây giờ đó là khu của giới trẻ mới giàu với những câu lạc bộ và nhà hàng sang trọng chuyên phục vụ thức ăn và rượu hảo hạng.

Mọi gã cớm trong phòng đều nghĩ cái tên nằm chết ở đây chẳng có gì đáng gọi là "ông" cả, đừng nói tới cái vụ đáng kính với "tinh thần công dân" mẹ gì cả.

- Cái gì đây ta? - Gus sẫm soi mớ bột trắng trên mặt gương của cái bàn cạnh giường ngủ.

- Á, à - Curran nói - Coi qua là tôi biết ngay đó là thứ ma túy rất có tinh thần công dân và đáng kính. Tức là, tôi nhận xét như thế. Có thể là tôi lầm...

Talcott đầu dễ quê. Ông ta nói bình thản, thông dong nhưng nghe là thấy lạnh:

- Nghe nè, Curran. Tôi rất quan tâm đến vụ này. Tôi không muốn xảy ra lầm lẫn gì nghe chưa.

Lầm lẫn, theo ngôn ngữ của Talcott, chẳng phải là lỗi lầm trong công việc của cảnh sát, mà là những sự vụ tai hại về mặt chính trị cho Sở và Giám đốc Sở cảnh sát.

- Nghe chưa Gus - Curran nhắc lại - Không được lầm lẫn đó.

- Tụi tôi sẽ cố hết sức - Moran đáp - Vậy là đẹp rồi phải chưa?

- Phải. Cô bạn gái của hắn là ai vậy?

- Catherine Tramell, số 2235 đường Davisadero.

- Khu đó cũng bảnh nữa - Moran nhận xét - Có điều tới đó hơi xa.

- Thôi đi Gus - Curran nói và ra cửa.

Tới cầu thang, không sợ bên trong nghe lọt. Gus mới nói:

- Cha Talcott coi bộ hăng máu trong vụ này dữ, mọi khi đâu có như thế.

- Johnny Boz chắc rất thân cận với thị trưởng - Curran nói.

- Nick.

Cả hai quay lại và thấy trung úy Walker ở đầu cầu thang.

- Chuyện gì vậy chief - Curran hỏi - Bộ ra ngoài cũng xin phép hả?

- Anh có cái hẹn ba giờ chiều nay đó, ráng nhớ nghe.

- Xin lỗi chief, nhưng mình vừa dính vụ này. Chief muốn tôi lo điều tra hay ghé lại phòng bác sĩ tâm lý của Sở?

- Ghé bác sĩ tâm lý và tiếp tục điều tra. Nhưng anh làm ơn đừng có thái độ bực bội như thế.

- Tôi không khám đúng giờ thì sao? - Nick cười.

- Nếu anh còn muốn làm việc ở đây, thì tới khám cho đúng giờ. Hiểu không, Nick?

- OK, Chief. Tôi sẽ ráng.

- Vậy tôi mới yên tâm - Phil Walker nói - Rồi tới anh chắc cũng vậy.

- Trời đất - Gus nói - Mà hay thiệt Nick. Tới đâu là có chuyện vui tới đó.

- Đẹp. Bây giờ đi Divisadero nghe?

Nếu đi theo hướng Bắc - Nam dọc suốt San Francisco, người ta sẽ qua đủ thứ khu dân cư, từ cực giàu tới cực nghèo. Mà rõ nhất là khu Divisadero. Ở đầu này, gần mé biển, bạn sẽ gặp bọn rượu chè xì ke ma túy. Còn miệt trên, khu Heights, lại quy tụ những tay thuộc loại giàu nhất thành phố.

Nhà 2235 Divisadero nằm lọt trong khu toàn biệt thự cao cấp, lúc nào cũng sặc mùi tiền giấy, y hệt như trong nhà của Johnny Boz.

Nên hai tay cóm không ngạc nhiên khi có người hầu ra mở cổng ở lối hông, cái lối dành cho mấy người giao sữa, giao báo hay chào hàng. Bà người hầu người Chicana, chắc là dân nhập cư lậu, nên gặp mặt cảnh sát là mặt mày nản liền.

Họ chìa thẻ ra:

- Tôi là trinh sát Curran, còn đây là Moran, thuộc Sở Cảnh sát San Francisco.

Mụ người làm run người liền, Moran trấn an:

- Cảnh sát hình sự. Không phải kiểm tra nhập cư đâu mà lo.

Mụ vẫn tái mặt như thường.

Mụ dẫn hai người vô tới phòng khách. Đó là một căn phòng tráng lệ, thanh nhã với những cửa sổ vòm nhìn xuống mặt biển xanh trong vịnh San Francisco. Moran và Curran hơi lấy làm lạ - mấy vụ giết người ít khi dẫn họ tới những nơi sang trọng như thế này.

Gus Moran chăm chú xem một bức tranh trên tường bên phải, cứ y như một tay chơi tranh thứ thiệt:

- Chơi toàn đồ ông nội không - Ông ta nói - Boz có một bức Picasso, Tramell đây cũng có một bức. Gourt hai người này giống nhau ta.

- Tôi nghĩ ông chắc cũng chẳng biết Picasso là ông nội nào, đừng nói tới chuyện coi tranh là biết ai vẽ.

- Dễ ợt - Moran ngoác miệng cười - Phải biết chỗ coi chứ. Mà không thấy chữ ký tổ mẹ ở đây sao. Ghi chữ Picasso rõ như ban ngày, giấu sao được?

- Cái Picasso này bự hơn cái của cha đằng kia - Nick nói.

- Nhưng kích cỡ không thành vấn đề đâu - Một giọng nữ vang lên.

Moran và Curran quay lại. Đứng ở chân cầu thang là một cô nàng tóc vàng xinh đẹp, đôi mắt xanh mở rộng. Đôi gò má xinh xắn có thể làm các siêu người mẫu tức điên lên được. Cô mặc một cái vest đen thêu chỉ vàng, quần jeans đen, giày boot đen, coi đúng cái kiểu mà ngôi sao nhạc rock khoái.

- Xin lỗi đã làm phiền cô - Curran nói - Nhưng chúng tôi cần hỏi cô vài ...

- Các ông thuộc hình sự à? - Cô ta hỏi tinh bơ. Nếu cô ta có điều gì phải sợ cảnh sát thì cô ta đã che giấu sự sợ hãi rất khéo.

- Chuyện án mạng - Nick đáp.

Cô ta gật gù, làm như Curran chỉ xác định một điều gì cô đã nghi trong bụng:

- Các ông cần gì?

- Cô gặp Johnny Boz lần chót khi nào? - Gus hỏi.

- Bộ y chết rồi hả?

- Tại sao cô nghĩ thế? - Gus không rời mắt khỏi cô ta.

- Không chết thì mấy ông tới đây làm gì?

Nó mở tỉ số 1 - 0 rồi, Nick trầm nghĩ, rồi hỏi:

- Tôi qua cô đi chơi với y hả?

- Vậy là mấy ông muốn kiếm Catherine rồi, không phải tôi - Cô ta lắc đầu.

- Té ra cô ...

Nick Curran chặn ngang:

- Cô là ai?

- Roxy.

- Cô sống ở đây hả? Ở chung với Catherine Tramell hả?

- Phải. Tôi sống ở đây. Tôi là ... là bạn của cô ấy.

- Hay lắm - Gus nói.

- Bây giờ kiếm bạn cô ở đâu?

Cô ta không trả lời mà nhìn họ chăm chăm. Curran và Moran thấy ngay là cô đang suy nghĩ tính toán nước cờ kế tiếp, mưu tính cách tốt nhất để bảo vệ cho mình và bạn. Trông Roxy thì không có vẻ gì là thường phạm pháp cả. Cô như thuộc loại người không ưa nói chuyện với cảnh sát, ngay cả những

chuyện vô hại nhất. Tức là rất kín tiếng và bất hợp tác.

- Cô cho tôi biết được không - Gus hỏi - Hay là thích gây khó?

Roxy ngần ngừ thêm một lát rồi mới nhượng bộ:

- Cô ta ra bãi biển. Nó có cái nhà ở Stinson.

- Bánh nha - Nick nói - Cô nói rõ hơn được không?

- Số 1402 đường Seadrit.

- Vậy có phải dễ chịu không? - Nick nói rồi hai người quay lưng đi.

- Máy ông chỉ phí thì giờ thôi - Cô ta nói chắc nịch - Nó không giết thẳng đó đâu.

- Tôi đâu có nói cô ta giết - Nick đáp - Nhưng hy vọng cô ta nghi ai đó, trừ phi đó là cô.

Roxy lắc đầu và trả đũa:

- Sao các ông chưa đi cho rồi? Từ đây tới Stinson xa lắm.

- Phải. Nhưng hôm nay trời đẹp chạy xe cũng thích - Gus nói đúng. Hôm nay trời đẹp và phóng xe đi Stinson sẽ qua rất nhiều nơi có phong cảnh đẹp. Cầu Golden Gate, rồi khu Sausalito chỗ đường 101 nối qua xa lộ số 1, con đường cheo leo trên bờ đá sát mé biển ngoằn ngoèo lên phía bắc.

Thị trấn Stinson chẳng có gì đáng xem. Vài ba cửa hàng tạp phẩm, mấy quán rượu, vài tiệm bán đồ lưu niệm và mỹ nghệ cho du khách. Dân cư toàn thứ nhà giàu, nhà cửa bánh chọe và còn luyến tiếc cái thời hippy hồi thập niên 60 sống cạnh một tầng lớp lao động bình thường sinh ra và lớn lên ở đây nhưng chẳng thể nào hợp được với đám dân cư nói trên.

Catherine Tramell có vẻ thuộc loại kẻ có của và chọn Stinson làm chỗ vui chơi. Căn nhà đó nằm lui cách xa xa lộ số 1. Nó chúi mũi ra biển và cho một tầm nhìn rộng xuống bãi và biển Thái Bình Dương.

Đậu trên lối vào là hai chiếc Lotus Esprits, một cái trắng và một cái đen, làm như chủ nhân không muốn ai chú ý tới chúng, mặc dù đó là kiểu xe ngoại quốc dễ gây chú ý nhất ở khu này.

Gus Moran nhìn hai cái xe rồi lầm bầm:

- Thấy hông?

- Thấy gì?

- Mỗi đũa một bức Picasso rồi bây giờ mỗi đũa một chiếc Lotus.

- Có thể cả hai chiếc của cô ta không chừng.

- Có thể nhưng sau cùng kể cũng khoái khi thấy có người có được thứ xe chạy nhanh hơn xe mình.

- Đắt hơn thì có - Nick nói - Chưa chắc chạy nhanh hơn.

Chẳng phải họ đang nói tới cái xe cảnh sát họ đang đi đâu, mà nói về xe riêng của Nick, một cái Mustang 5 lít.

Công trước căn nhà rộng và bề thế, lộng kiếng kín mít nhưng không kéo rèm. Tuy không rèm nhưng căn nhà đã bảo đảm được sự riêng tư, trừ phi, như Nick đây, chẳng thèm lý tới ai và cứ lờ mắt nhìn vào.

Tầng trệt chỉ là một căn phòng rộng trống rỗng và Nick có thể nhìn thấy suốt từ trước ra khoảng sân đằng sau chìa ra bãi biển. Một phụ nữ đang ngồi ở đó, quay lưng lại phía Nick và nhìn ra biển.

- Thấy gì không? - Moran hỏi.

- Đi vòng bên hông - Nick nói rồi cất bước.

Người đàn bà ở sân sau vừa có vẻ ngạc nhiên khi thấy họ, giống như Roxy, vừa có vẻ hài lòng. Cô nàng nhìn Nick thật lâu và chăm chú rồi quay đi. Có vẻ như đã thoả mãn óc tò mò và làm như xem mấy cái đập chẵn sóng còn hấp dẫn hơn. Đôi mắt xanh của nàng khiến Nick bối rối. Chúng mở to và có vẻ am hiểu, quét qua mặt hắn như ngọn đèn và lập tức như đi guốc vào bụng hắn.

Giống Roxy, nàng cũng tóc vàng và xinh đẹp. Nhưng Roxy thì coi giống một người mẫu. Catherine thì ít trau chuốt hơn và có nét đẹp cổ điển hơn. Đó là kiểu khuôn mặt thường thấy trong các bức chân dung từ thế kỷ 18 ngạo nghễ nhìn xuống cuộc đời, khuôn mặt của một bà quý tộc. Nhưng chìm bên dưới lại là nét nhạy cảm tế nhị và tinh tế mơ hồ. Đó là một ngọn lửa cháy ngầm.

- Cô Tramell phải không? Tôi là trinh sát ...

- Tôi biết anh rồi - Nàng nói bình thản, không nhìn ai. Nàng ngó ra mặt nước như thể rút sự bình thản của biển vào người mình - Y chết làm sao?

- Bị giết - Gus nói.

- Đương nhiên. Như chết cách ...

- Bằng dao cạy đá - Nick ngắt lời.

Nàng nhắm mắt lại một lát tưởng tượng cái xác đẫm máu của Johnny Boz và nàng hơi mỉm cười - một nụ cười thoả mãn, tàn bạo một cách kỳ cục. Nụ

cười đó, khuôn mặt đó làm Gus lạnh xương sống. Ông nhìn sang bạn và nhướn mày như ra hiệu: Ghê chưa. Tới đi!

Nick lờ ý kiến của ông bạn và hỏi tiếp:

- Cô giao du với anh ta bao lâu rồi?

- Tôi không giao du. Tôi ngủ với y.

Bây giờ xem cô cứ như một bé gái mới lớn, nói những điều cấm kỵ cho người lớn hoảng chơi. Gus tỉnh bơ:

- Vậy cô là gì? Dân chuyên nghiệp hả?

Đến đây thì nàng mới chịu quay mặt nhìn ông ta vẫn với nụ cười hư ảo đó trên môi mọng:

- Không. Tôi là dân tài tử nghiệp dư.

- Cô quan hệ tình dục với anh ta bao lâu rồi?

- Một năm - Cô nàng nhún vai - Năm rưỡi gì đó.

- Tối qua cô có bên cạnh anh ta không? - Nick hỏi.

- Có.

- Cô cùng anh ta rời câu lạc bộ hả?

- Phải.

- Rồi có về nhà anh ta không?

- Không.

- Nhưng cô thấy anh ta chứ?

- Tôi đã nói là có.

- Khi nào? Ở đâu?

Catherine thở dài làm như các câu hỏi của Nick là quá vớ vẩn không đáng để trả lời.

- Tụi tôi uống mấy cốc ở câu lạc bộ rồi ra về cùng lúc. Tôi về đây, y về nhà.

Rồi nàng nhún vai, tựa như muốn nói: thế là hết chuyện.

- Rồi đêm qua cô ở đây một mình sao?

- Phải đêm qua tôi không hứng.

Nick đã xác định từ đầu rằng hẳn chẳng cần lý tới Catherine Tramell gì cả, bất cần chuyện phải nghĩ đến số phận thằng cha Johnny Boz hay chief cảnh sát trưởng quan tâm tới vụ này ra sao, vấn đề chỉ có một người bị giết chết thê thảm, mà con nhãi Tramell coi chuyện này cứ như mất đi chuyện xã

giao chứ chẳng có gì hơn.

- Xin cho hỏi thêm, cô Tramell. Cô có tiếc là anh ta đã chết không?

Catherine quay nhìn hắn, đôi mắt lướt qua hắn, như một đợt sóng dưới kia:

- Phải. Tôi thích làm tình với y - Rồi nàng lại nhìn xuống nước.

- Mà anh chàng Boz này ... - Gus Moran lên tiếng.

Nàng đưa tay chặn lại, cứ như cảnh sát chặn dòng xe cộ:

- Bây giờ tôi không khoái nói chuyện nữa.

Gus thực ra rất khó chọc giận, nhưng thái độ của nhân vật Tramell này quả tình làm cả ông lẫn Nick ngứa ngáy:

- Nghe đây, thưa cô Tramell, chúng ta sẽ nói chuyện tại sở nếu cô thích như thế.

- Cứ việc - Nàng tỉnh bơ - Kiểm lệnh câu lưu tới đây đọc, rồi tôi sẽ tới sở các ông.

Đó không phải là một câu thách thức, mà chỉ nói ra một chuyện đương nhiên. Nick mơ hồ cảm thấy rồi con nhỏ này cũng thoát ra được dù họ có tìm cách dí bắt tới đâu đi nữa.

- Cô Tramell.

- Cứ kiểm lệnh bắt, giấy tờ đảng hoàng, còn không thì ...

- Còn không thì sao? - Gus thấy nóng gà ròi - Không có "còn không" con mẹ gì cả.

- Còn không thì - Catherine nhất quyết - Xin hai ông biến đi giùm - Nàng quay lại nhìn họ - Vui lòng biến giùm - Nàng nói rất bình thản.

Rất nhiều nhân viên thuộc Sở Cảnh sát San Francisco cho rằng Curran và Moran là ưa phản ứng mạnh, thiếu suy xét, thường mạnh tay và làm những chuyện quá lố. Nhưng chuyện này cả hai thấy không câu lưu Tramell được. Họ chẳng có gì cả: bằng chứng, dù là trực tiếp hay suy luận, không tìm ra động cơ gây án luôn. Nàng trở thành một bí ẩn đối với cả hai anh chàng thậm chí một linh tính về khả năng phạm tội của cô nàng cũng không có nốt. Nên họ đành làm chuyện cô nàng yêu cầu: Biến đi khỏi nơi đây giùm.

Hai chàng cảm như thóc suốt 15 dặm trên đường trở về thành phố, rồi Gus mới phát biểu được một câu:

- Con nhỏ ngon thiệt!





**N**ick gần như về kịp cái hẹn lúc ba giờ. Gus đã phóng xe hết ga trên đường xa lộ số 1, chạy như điên vượt qua cầu Golden Gate, mồm liên tục chửi rủa những cái xe chen chúc trên đường ở khu Marin Presidio. Nhưng từ Stinson về tới Sở thì xa nên tới 3 giờ 15 phút Nick mới đẩy cửa vào phòng mạch của Beth Garner, nữ bác sĩ tâm lý tại sở cảnh sát San Francisco.

- Xin lỗi Beth - Hắn nói khi đẩy cửa bước vào - Tôi kẹt một công vụ mãi tận Stinson.

Xem ra hắn áy náy vì vụ trễ hẹn hơn là cô bác sĩ. Beth Garner là một phụ nữ còn trẻ đẹp, mới 30 và vào nghề được hai năm. Nick Curran là bạn cũ, là bệnh nhân và có một lúc còn là người tình nữa. Chơi trò yêu đương với một trinh sát, chứ đừng nói tới đó là một bệnh nhân do mình chăm sóc, là vi phạm nội quy của sở và vi phạm cả đạo đức nghề nghiệp nữa. Nhưng Curran có sức quyến rũ mạnh quá, sức quyến rũ của một cảnh sát hình sự. Chính nó đã khiến cô chọn làm việc tại sở cảnh sát.

Cô vui thật sự khi thấy hắn tới:

- Khỏe không, Nick?

Curran đủ rành về tâm bệnh học để hiểu rằng khi người ta hỏi mình khỏe không thì chẳng phải họ muốn biết sức khỏe của mình ra sao đâu.

- Hỏi vậy khó trả lời quá Beth. Tôi khỏe mà.

- Khỏe sao?

- Kìa Beth! Cô biết là tôi khỏe mà. Tôi còn phải tiếp tục đi khám thể này bao lâu nữa?

- Chừng nào ban nhân sự còn yêu cầu - Cô trả lời bình tĩnh.

Cô đã quen với những bực bội của Curran. Nó hơi khác với phản ứng của các cảnh sát khác do cô điều trị. Trong tâm tưởng họ thể nào cũng âm ỉ một nỗi nghi ngờ về môn tâm bệnh học này. Làm như có gì khác thường khi phải trao đổi với một bác sĩ tâm lý. Thế là xuống cấp đấy. Mỗi ngày, cảnh sát vớ trên đường cả đồng trường hợp tâm thần và tống vào bệnh viện đa khoa của thành phố ở Napa. Hoặc có khi cóm nghe nói những kẻ đó bị buộc phải "giám định tâm thần". Có gì khác nhau giữa một tay cóm bị điều trị tâm lý

với một thằng xin bị tóm trên phố cứ luôn mồm kêu mình là Chúa Jesus đâu?

- Thiệt là thôi - Curran càu nhàu - Cô biết như thế, tôi cũng biết. Chỉ là trò phá rối thôi.

Beth Garner cười rộng lượng. Chỉ là chuyện một anh cảnh sát mượn ngôn từ luật pháp để đối mặt với một điều anh ta không khoái hoặc anh ta sợ mà thôi.

- Thì anh cứ ngồi xuống, mình nói chuyện. Có hại gì đâu?

Curran ngồi xuống, khoanh tay trước ngực, giọng cam chịu:

- Đồ thôi tha!

- Có lẽ thế. Nhưng anh vượt qua sớm chừng nào thì càng khỏe chừng nấy.

Tụi mình ai cũng biết mà. Đâu phải tôi soạn ra nội quy.

- Nội quy cũng thôi như cút - Curran sửa.

- Không cần thiết.

- Thế chuyện này có ý gì?

- Dù anh có công nhận hay không, Nick à, thì anh cũng bị sốc sau cái ... cái tai nạn đó.

- Trời ạ! Tai nạn! Sao cô không gọi đúng tên nó ra cho rồi? Vụ bắn người. Hai du khách vô tội qua đường bị đạn lạc từ một khẩu súng 9 ly của một cảnh sát San Francisco. Còn muốn nói chuyện sốc hả? Đừng nói vụ sốc của tôi, còn vụ sốc vì bị cớm bắn chết thì sao? Cái đó mới sốc chứ.

- Vậy là anh cảm thấy có tội?

- Lạy Chúa, Beth. Ai mà chẳng cảm thấy?

- Như thế là tốt.

- Ồ, xin cô ...

Beth ghi thêm vài dòng trên hồ sơ bệnh án của Nick đặt trên bàn trước mặt. Nét chữ của cô nhỏ, ngay ngắn và rõ ràng.

- Còn ... các chuyện khác thì sao? - Cô hỏi - Trong đời sống hàng ngày? Có bị khó ngủ hay đại khái kiểu đó không?

- Mọi chuyện ngon lành. Tôi đã nói với cô là ... Mọi chuyện ngon lành cứ như ...

- Như gì?

- Cứ như chuyện cô có cái nghề như tôi mà sờ cứ liên tục bắt tôi tới đây và nói rằng tôi có triệu chứng tâm thần vậy.

- Anh biết là tôi đâu có nói với anh như thế. Anh tin tôi được không?

- Được - Nick nói dịu lại. Mà quả thực hẳn đã dịu lại. Chẳng phải vì cô là một bác sĩ mặc blue trắng có bằng cấp đáng hoàng mà bởi vì dù gì đi chăng nữa, trước kia và hiện giờ, cô ta căn bản vẫn là chỗ bạn bè với hẳn.

- Đời sống riêng của anh ra sao? Có gì cần nói không? Anh có gì cần bàn với tôi không?

- Đời sống riêng hả? À, cô muốn nói đời sống tình dục hả? Ngon lành - Anh dừng lại và mỉm cười. Chẳng việc gì phải nói láo với cô cả - Hơi chán một chút, kể từ hồi không gặp cô nữa. Tức là không gặp cô ngoài giờ làm việc chuyên môn đó - Hẳn giơ một bàn tay lên - Coi nè, tay tôi bắt đầu chai.

- Kiểu như hồi trẻ vậy phải không?

- Tôi nghĩ là thế. Xin lỗi nghe, Beth.

- Còn vụ rượu chè. Anh còn kiêng được rượu không?

- Được ba tháng rồi - Hẳn đáp. Với một tay chuyên uống rượu mạnh cỡ như Jack Daniel mà nhịn được ba tháng thì quả là một thắng lợi.

- Có chơi ma túy không?

- Không.

- Cần sa?

- Không luôn - Hẳn nhấn mạnh - Beth, tôi đang cắt hết sạch mọi thứ. Thuốc lá cũng không hút luôn.

Cô mỉm cười. Ngưng hút thuốc đối với một ông khói tàu cỡ này quả là công việc nặng nhọc, chứng tỏ nghị lực ghê gớm.

- Sao lại bỏ hút vậy?

- Nó chán lắm - Hẳn đáp cụt ngủn. Hẳn đã ngồi đây cỡ 15 phút rồi và bắt đầu thấy nóng đít. Hẳn muốn được đi ra, trở lại với đường phố để điều tra coi thằng chó nào đã thọt Johnny Boz. Hẳn mê công việc cứ như người ta nghiện ma túy vậy. Beth nè, cô nói với ban nhân sự giùm tôi là tôi đã khỏe nghe. Tôi thì cũng bình thường không hơn không kém gì cô, khỏe mạnh, hăng hái như mọi thằng cớm khác, rồi cho tôi ra khỏi đây nghe?

Beth Garner im lặng một lát trước khi đáp. Kết thúc điều trị nghĩa là cô sẽ chẳng còn được gặp hẳn nữa, rồi về mặt chuyên môn, cô không thể khuyến cáo là hẳn cứ phải tới đây điều trị mãi. Cô cũng thấy hẳn đúng như vừa tự mô tả: một trinh sát bình thường với đủ thứ chuyện thôi tha phải làm, nghĩa

là, nếu trên đời như thế là một trinh sát "bình thường".

- Tôi sẽ báo cáo.

- Rồi sao?

- Thì tôi sẽ báo cáo rằng anh là một trinh sát bình thường, khỏe mạnh, hăng hái. Được chưa?

Curran cười rạng rỡ: "Cám ơn, Beth". Rồi hắn đứng dậy.

- Tôi sẽ nhớ anh nhiều đấy, Nick - Beth nói.

Cô nói câu ấy rất nhỏ. Nhỏ đủ để Nick giả vờ như không nghe thấy.

\*

Công việc giấy tờ của Nick mỗi ngày vẫn chưa xong. Sau khi rời chỗ Beth Garner, hắn chạy bộ suốt bốn tầng lầu để xuống khu trinh sát lúc nào cũng ồn ào bên dưới. Nào tiếng điện thoại reo, tiếng máy đánh chữ, tiếng mấy thằng trinh sát bự con đang hù dọa mấy tên tình nghi các thứ. Không chế mức tội phạm ở một thành phố tùm lum cỡ San Francisco thì chẳng hợp cho những người thích làm việc trong yên lặng. Bình thường thì Nick Curran cũng khoái cái không khí mọi - chuyện - còn - trị - được ở đây, hắn cảm thấy thân quen với những lộn xộn lu bu của ban trinh sát này. Tuy nhiên, hôm nay, cái lộn xộn xung quanh coi bộ khó chịu quá, giống y cái lộn xộn trong đầu hắn: Cái chết của Johnny Boz, mối tình của Beth Garner, rồi thêm nụ cười mơ hồ và đôi mắt rành rọt của Catherine Tramell nữa chứ.

Gus Moran đón hắn với những tin tức chẳng phần khởi chút nào. Tay trinh sát lão đời mệt mỏi đứng dậy khi hắn tới.

- Talcott đang trong văn phòng của chief Walker.

- Căng à nghe.

- Chắc lại tiếp tục quan sát. Sáng nay quan sát vẫn chưa đã mà.

- Thằng ngốc chuyên quan sát.

- Còn bà bác sĩ thì nói sao?

- Cô ấy nhớ tôi.

- Ôi giờ, chừng nào tới mùa thì cũng hết đời - Gus nói và mở cửa văn phòng Walker.

Số người có mặt trong văn phòng trưởng ban án mạng ít hơn hồi sáng nay ở hiện trường. Harrigan với Andrews lo vòng ngoài, suốt ngày gọi đi tới các nơi moi móc các thông tin về Boz, công việc làm ăn, những bạn bè và kẻ thù

của anh ta. Họ đã thu nhặt mọi dữ kiện về hiện trường và đang chờ Moran với Curran vào để bàn giao kết quả.

Walker trông có vẻ căng thẳng và cáu kỉnh vì phải chờ đợi. Nhưng vì chính ông ta buộc Curran phải ghé phòng khám của Beth nên ông chẳng phàn nàn gì được chuyện Nick tới trễ. Talcott thì không mất chút xíu lạnh lùng nào suốt từ hồi 8 giờ sáng tới lúc này.

Nick và Gus vừa vô tới cửa là Walker nói liền:

- Được rồi, bắt đầu đi.

Cứ như vừa được bấm nút, Harrigan bắt đầu đọc báo cáo liền:

- 16 vết đâm vào ngực và cổ. Không có dấu tay. Không có dấu vết đột nhập. Không có vật quý gì bị lấy trộm.

- Tóm lại - Moran nói khi ngồi xuống ghế - Là không có gì cả.

- Để hẩn đọc - Curran nói và rót ra hai tách café từ các bình để trên bàn gần cửa sổ. Không pha đường sữa gì cả, hẩn ực liền một tách theo đúng kiểu Gus rất ưa.

- Cám ơn Nick - Harrigan nói chua chát - Xong rồi.

Anh ta cũng chẳng phí thì giờ nhiều lắm cho vụ án sắp được bàn giao. Nick rót thêm tách khác và đặt một tách trước mặt Gus.

- Lúc nào cũng được, các chief - Nick nói.

- Không có dấu tay trên con dao cạy đá - Andrews tiếp lời bạn trực chung ca - Loại bằng chứng KM ...

- KM là sao? - Talcott hỏi.

- Tức là khi mốc, thừa đại úy - Gus đáp.

- Dao cạy đá đó cửa tiệm nào cũng có bán, từ siêu thị cho đến tạp phẩm hay quầy bán ở chợ. Có tới 500 cảnh sát cũng chẳng mong truy ra ai bán.

- Còn cái khăn? - Curran hỏi.

- Thứ đắt tiền, hiệu Hermes, cỡ 600 đô - Harrigan lắc đầu như không tin - 600 đô cho một cái khăn. Tiền đâu mà dư thế.

- Bọn giàu - Gus nói.

- Thì biết rồi, nhưng 600 thì ghê thiệt.

- Harrigan - Walker chen vào - Tiếp đi.

- Tôi có hỏi một cửa hàng Hermes ở quảng trường Union. Họ bán cỡ 8 đến 10 cái mỗi tuần. Ngoài ra còn vài cửa tiệm ở khu Marin, thêm mấy cái

Hermes khác ở San Rafael nữa cũng có bán loại khăn này. Họ nói mùa giáng sinh bán còn được nhiều hơn. Tính chung, hãng Hermes bán ra mỗi năm chừng 20,000 khăn loại này trên toàn thế giới. Mẹ, thu 12 triệu mỗi năm. Nhờ bán khăn không. Tổ bà nó.

- Ta sẽ tập trung điều tra việc bán khăn ở vùng vịnh San Francisco - Walker nói - Điều đó làm cũng được, nếu cô ta mua ở đó. Mẹ kiếp, còn nếu như mua ở Hồng Kông hay Paris gì đó là bút luôn, đừng mong mò ra dấu vết.

- Cô ta? - Moran hỏi - Sao ông nghĩ thủ phạm là đàn bà?

- Có bằng chứng nào cho thấy Boz đồng tính luyện ái không? - Walker quay lại hỏi Harrigan và Andrews. Hai anh này lắc đầu.

- Vậy là đàn bà, Gus à!

- Phải! - Andrews tiếp - Lai lịch Boz cho thấy tay này không đồng tính luyện ái.

- Boz không ưa trai bô - Gus nói khơi khơi.

- Còn gì về Boz nữa không? - Curran hỏi.

- Bột trên mặt bàn gương là ma túy, Nick ...

Curran và Talcott liếc nhìn nhau như hai kiếm sĩ so gươm.

- ... Thứ trắng, chất lượng cao. Không như thứ thường thấy bán trên đường phố gần đây, vốn chỉ là thứ tồi cho giới bình dân. Loại bạch phiến này rất phổ thông thời gian Reagan. Hồi đó người ta khoái chơi sang.

- Giới đó bây giờ quá đắt rồi - Moran nói - Chỉ dùng để chích heo thôi.

Mọi người, kể cả Walker, nhưng không có Talcott, đều phải bật cười. Họ biết Moran tự giấu mình. Trò chơi sang cuối cùng Moran từng chơi là sắm một bộ đồ xịn vào năm 1974. Lâu lâu cũng lôi ra mặc cho mọi người ngứa mắt chơi.

- Rồi - Andrews tiếp - Anh ta hít thứ bột đó. Bột đó còn tìm được ở môi của anh ta.

- Trời! - Moran vọt miệng hỏi.

- Kìa Gus - Andrews cười - Để tôi nói hết đã. Boz để lại cỡ 5 triệu đô, không thân nhân thừa kế, chưa từng có tiền án tiền sự, ngoại trừ một đơn khiếu nại việc anh ta cùng với ban nhạc làm tanh bành một phòng khách sạn hồi năm 1969. Anh ta nộp phạt, chi tiền bồi thường, thế là xong.

- Tay này mê ma túy - Harrigan tiếp - Mê gái và mê nhạc rock.

- Anh ta cũng thích thị trường nữa phải không? - Nick châm chọc.

Talcott cho hắn một cái nhìn lạnh tanh có cầu chứng tại toà.

- Được rồi - Walker nói - Còn các bạn gái của nạn nhân?

- Có vài cô, thường chơi với cô ở câu lạc bộ. Nhưng bạn ruột lâu nay, ưng ý nhất là Catherine Tramell.

- Cô ta có liên quan ở đây không? - Talcott chen vào - Có phải tình nghi không?

- Sao Nick? - Walker hỏi.

Curran nhún vai và nhâm nháp café.

- Gus? - Walker hỏi tiếp.

- Tôi đồng ý với Nick - Moran tiếp.

- Được rồi - Walker nói - Thế ý kiến của tôi là thế này. Cô ta là một tình nghi.

Mọi người có vẻ ngạc nhiên, còn Talcott thì nhảy dựng lên như vừa bị chích điện:

- Trên cơ sở nào?

- Catherine Tramell - Walker coi lại sổ tay - 30, không tiền án tiền sự. Tốt nghiệp Berkeley 1983 ngành văn chương và tâm lý. Con gái của Marvin và Elaine Tramell.

- Chỉ là tiểu sử thôi - Talcott nói.

- Học giỏi dữ - Curran nói - Tốt nghiệp Berkeley chứ chơi đâu. Đâu như cái thứ trí thức miệt Palo Alto.

Bất giác, Talcott đưa tay ra chỗ khác cho đừng ai thấy cái nhẫn của trường Stanford đeo trên tay phải.

- Hình như không hoà đồng lắm, Nick ạ - Walker tiếp.

- Tôi biết, gặp rồi mà.

- Cô ấy có nói chuyện bị mô côi không?

- Vậy à, đáng buồn nhỉ - Gus nói.

- Bố mẹ cô bị chết- Walker coi lại sổ tay - Trong một tai nạn chìm thuyền hồi năm 1979. Lúc đó cô ta mới 19 tuổi, kẻ thừa kế duy nhất một gia tài 110 triệu đô - la.

- Ái chà! - Harrigan kêu lên.



Con số đó làm như hiện ra lơ lửng trong một lúc. Nick phải lắc đầu để xua đi:

- Giỡn sao chief? Cô ta trị giá bao nhiêu? - Hấn hỏi.

- 110 triệu - Walker nhắc lại.

- Số 11 thêm 7 con zero nữa - Gus tiếp.

- Tôi vẫn chưa hiểu - Talcott nói - Chuyện hưởng gia tài thì dính gì tới việc cô ta trở thành tình nghi?

- Chờ đã. Cô ta chưa lập gia đình ...

- Có tôi đây - Gus nói - Cô này thật đáng chú ý, làm tôi thật tình muốn được săn sóc.

- Nhưng đã từng đính hôn, với một người tên Manuel Vasquez.

- Gã làm vườn cho cô ta à? - Harrigan tò mò.

- Khoan - Nick kêu lên - Manuel Vasquez, tức là Manny Vasquez chứ gì?

- Đúng đó - Walker xác nhận.

- Giỡn hoài chief - Andrews nói.

- Khó mà tin nổi! - Harrigan nói xuôi xị.

- Ai? Ai vậy? - Talcott hỏi với vẻ nóng nảy.

- Họ thậm chí đã làm giấy đăng ký ở New Jersey.

- Ai? Ai vậy? - Talcott cứ tung lên như người không nghe kịp một câu khôi hài trong khi ai nấy đều ôm bụng cười. Harrigan đành giải thích:

- Manny Vasquez, đại úy nhớ không? Tay đánh box hạng trung. Đang lên, di chuyển nhanh, thiện nghệ cú trái ...

- Không nhớ - Talcott càng hoang mang.

- Vasquez bị đánh chết trên võ đài, làm om sòm báo chí một thời ở ... ở đâu vậy ta?

- Atlantic, bang New Jersey - Walker bổ sung - tháng 9, 1984.

- Cú đó đẹp - Nick tiếp - Có cả triệu đô, chơi với võ sĩ rồi nhạc sĩ. Chơi ai người đó chết. Có đăng cấp chứ giỡn đâu.

- Nhưng những chuyện đó đâu khiến cô ta thành tình nghi vụ giết Johnny Boz - Talcott phản đối - Đâu có gì chứng tỏ cô ta muốn giết anh ta. Đòi tư của người ta là chuyện riêng.

- Nhất là ở San Francisco này - Gus chêm vô khơi khơi.

- Tôi trình bày chưa xong - Walker tiếp.

- Đề tôi đoán - Nick chặn lại - Chắc cô ta từng là diễn viên nhào lộn? Không. Hay xưa là đàn ông rồi giải phẫu thay đổi giới tính?

- Anh quên cô ta tốt nghiệp văn chương rồi, Nick. Cô ta là nhà văn ...

- Chán thật - Gus nói.

- Chưa đâu. Cô ta xuất bản một cuốn năm ngoái, dĩ nhiên là với bút hiệu. Trong cuốn đó nói gì biết không?

- Từ từ tôi mới đoán ra chứ - Nick nói.

- Chắc anh không đoán nổi đâu - Walker đáp.

- Xuất bản cuốn sách - Talcott nói - Có gì là tội đâu?

- Không có tội, nhưng vụ giết người này hơi khác thường - Walker cố tình ngưng lại - Cuốn truyện mô tả một nhạc sĩ rock and roll về vườn và bị tình nhân giết chết.

Không ai cười nói gì nữa. Sau cùng Nick lên tiếng:

- Chắc tôi phải bỏ giờ tìm đọc cuốn đó quá.

\*

Khuya hôm đó, Nick ngồi trong phòng đọc cuốn Love Hurt của tác giả Catherine Woolf.

Hắn coi kỹ bìa sau, có ảnh tác giả và vài dòng tiểu sử ngắn gọn: Catherine Woolf sống ở bắc California và đang viết tiểu thuyết thứ ba. Hắn đọc từng trang rồi đột nhiên ngừng lại, và chụp lấy điện thoại, hắn bấm số gọi Gus ở nhà riêng.

Không kịp để Gus cầu nhau vì gọi điện quá khuya, Nick nói liền:

- Trang 67, Gus à. Cô ta miêu tả giết tình nhân ra sao biết không? Bằng dao cạy đá, trên giường, buộc hai tay anh chàng vào thành giường bằng khăn lụa trắng.

Bên kia cứng họng không nói nên lời khi Nick gác máy.

Sáng hôm sau, những người đã dự họp trong phòng Walker đều có một bản sách Love Hurts của Catherine Woolf. Nick đọc xong đêm hôm trước và chẳng biết phải nghĩ ra sao. Hắn không biết và cũng không quan tâm lắm tới văn chương. Hắn rất ít đọc một thứ gì khác ngoài những báo cáo của cảnh sát và tờ Sanfrancisco Chronicle, nhưng hắn cũng mừng tượng được sức mạnh của việc viết lách và tính chính xác trong mô tả vụ giết người.

Cả chục lần đêm qua, hắn đã đọc lại trang lai lịch của cuốn sách. Trong đó có ghi rõ ràng: Sách đã được xuất bản cách đây đúng một năm rưỡi. Cuộc sống, hay rõ hơn là cái chết, lại y chang tiểu thuyết.

Cả nhóm hội lại trong phòng họp, có cả Talcott. Hôm nay có thêm Beth Garner và bác sĩ Lamott. Ông ta không nằm trong biên chế cảnh sát nên người trong phòng nhìn ông ta thờ ơ, như họ vẫn nhìn bất kỳ người thường dân nào.

Beth Garner phải làm một màn giới thiệu:

- Bác sĩ Lamott giảng dạy về liệu pháp trị liệu tâm lý ở đại học Stanford. Tôi nghĩ ta cần tham khảo ý kiến bác sĩ trong vụ này vì quả thực nó không nằm trong phạm vi chuyên môn của tôi.

Bác sĩ Lamott - Talcott hỏi, cứ như hỏi cung một phạm nhân - Xin vui lòng cho hỏi một câu nhé?

- Tôi tới đây để trả lời mà, đại úy.

- Bác sĩ đã từng tham gia làm việc bảo vệ an ninh bao giờ chưa?

Lập tức cả lũ cóm trong phòng nghĩ ngay: làm như chief đã từng tham gia rồi không bằng. Walker dòm mặt từng người mà mong rằng đừng có ai nói điều đó ra.

- Tôi là thành viên của tổ xét nghiệm tâm lý thuộc sở tư pháp - ông ta đáp.

- A, hay lắm - Talcott nói.

1 - 0, điểm cho ông bác sĩ, Nick thầm nghĩ. Lucy đó, Walker lên tiếng:

- Bác sĩ Garner chắc đã cho ông biết những nét cơ bản của vụ này. Chúng tôi rất mong được nghe ý kiến của bác sĩ.

- Cũng đơn giản thôi - Lamott nói, cứ như đang diễn giải ở giảng đường

đại học nào đó - Có hai khả năng: Thứ nhất, người viết sách chính là kẻ sát nhân và đã thực hiện lại vụ giết người theo đúng từng chi tiết đã được viết ra.

- Thế các yếu tố như giai cấp xã hội, lợi tức, danh vọng hay hoàn cảnh xuất thân của tác giả có ảnh hưởng gì tới vụ này không? - Talcott hỏi.

Lamott mỉm cười: "Bệnh điên không phân biệt giai cấp, đại úy à".

- Còn khả năng thứ hai, thưa bác sĩ? - Walker hỏi.

- Cũng rất đơn giản và cũng không phân biệt giai cấp, một ai đó đã bị ấn tượng sâu xa vì cuốn sách mà mơ ước làm được như trong sách. Từ đó nảy sinh một khao khát ẩn tàng, có lẽ là một khao khát tiềm thức muốn hại tác giả cuốn sách.

- Còn nạn nhân, kẻ bị hại thì sao? - Moran hỏi.

- Anh ta chỉ là phương tiện để người ta đạt mục đích. Nếu thủ phạm nhắm tới tác giả, thì hẳn ta làm y như sách mô tả để gieo nghi ngờ cho tác giả. Khiến cô ta bị xã hội nghi kỵ chẳng hạn.

- Còn nếu chính tác giả là thủ phạm thì sao? - Nick hỏi và nhìn ông bác sĩ chăm chú, làm như hẳn không tin ông ta lắm - Ta sẽ đối phó ra sao nếu tác giả làm y hệt những điều đã viết ra?

Câu hỏi không làm ông bác sĩ ngạc nhiên chút nào:

- Dù trong trường hợp nào, chúng ta cũng đang đối đầu với một cá nhân rối loạn tâm thần sâu xa. Thật khó phân định mức độ cho các trường hợp rối loạn tâm lý, nhưng trong ngôn ngữ bình dân thì gọi là kẻ sát nhân bắt chước thì chắc cũng khá dễ hiểu.

- Nhưng còn tác giả - Nick hỏi lại - Nếu tác giả là thủ phạm thì sao?

- Vậy thì anh đang gặp một trường hợp lưỡng nhân cách dạng nguy hiểm - ông ta trả lời ngay, như đọc một cuốn giáo khoa - Chắc chắn là cuốn sách đã được viết ra từ lâu, vài tháng hay vài năm, trước khi nó được xuất bản. Tội ác đã xảy ra trên giấy in trước khi xảy ra trong thực tế.

- Vậy nếu tội ác đã xảy ra trên giấy - Nick hỏi tiếp - Thì việc gì phải lập lại y chang trong đời thật?

- Thông thường thì chỉ ở trên giấy là đủ, hay quá đủ nữa kìa, đã được xuất bản là đủ thoả mãn. Nhưng đó là thông thường. Còn ở đây thì chẳng thông thường gì cả. Trong tội ác cũng như việc giết người mà còn vận dụng cơ chế biện hộ trước nữa.

Coi bộ chỉ có Beth Garner hiểu được điều này. Còn năm tay cớm kia thì nghệt ra nhìn ông bác sĩ. Ngay Gus Moran cũng chẳng còn phiên chuyện có bộ mặt một thằng cớm ngốc nữa.

- Có khi tôi chẳng phân biệt được chó đực với chó cái nữa - Gus cười hề hề - Máy điều ông vừa nói nghĩa là gì vậy?

- Cô ta định dùng cuốn sách như bằng chứng ngoại phạm - Beth xen vào - Nói vậy đúng không, thưa bác sĩ?

- Rất đúng - ông ta đáp.

- Cô ta tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho mình - Gus nói - Cô ta nghĩ ra âm mưu này từ lâu rồi một ngày kia quyết định: Thôi mình đi thịt thằng Johnny Boz đây. Vậy thôi.

- Cơ chế thúc đẩy những hành vi tâm bệnh thì còn cần nghiên cứu nhiều lắm - Lamott nói khô khan.

- Như thế rất tinh khôn - Beth Garner nói, trong giọng cô có cả sự thán phục. - Cô ta sẽ nói: Bộ anh nghĩ tôi ngu đến độ giết người ta y như kiểu tôi đã tả trong sách à? Làm thế có khác gì lạy ông tôi ở bụi này?

- Ha! - Nick ngẫm nghĩ đủ mọi góc cạnh - Còn nếu thủ phạm không phải tác giả? Mà có ai đọc sách rồi nghĩ ý này tuyệt quá?

- Thế thì tôi xin nhường cho anh đây - Ông bác sĩ đáp.

- Chẳng ai nhường tội tôi cái quái gì cả - Nick nói - Mà dẹp chuyện đó đi. Vấn đề là tại sao ông nhường tội tôi kia? Mà nhường cái gì?

- Bởi vì các anh sẽ đương đầu với một kẻ đang có ám ảnh sâu xa rằng mình là không biết thủ phạm là nam hay nữ nhỉ? ...

- Nữ - Marrigan nói - Ta hầu như đã nhất trí điều này.

- À, vậy thì - Lamott tiếp - Cô ta có ám ảnh sâu xa rằng mình sẽ giết một ai đó - Hoàn toàn vô tội, thậm chí chẳng quan hệ gì cả, chỉ để trút tội cho cuốn sách.

- Nhưng tại sao lại giết?

- Tôi cũng đâu có biết, nhưng tôi tin chắc rằng các anh đang đối đầu với một kẻ có thù hận sâu xa, thâm căn cố đế, đối với tác giả, kẻ sát nhân đó lại coi mạng người chẳng là gì cả.

- Hiểu rồi - Gus gật gù - Tức là tội tôi đang gặp một tay điên hạng nặng chứ gì? Dù là trường hợp nào thì cũng dẫn đến một tay cớm đó, phải không?

Bác sĩ Lamott coi bộ không khoái thấy tư tưởng của mình được tầm thường hoá bằng cái giọng điệu của cha Gus Moran, nên ông nói:

- Tức là các anh đang gặp một tay rất nguy hiểm và rất bệnh hoạn đấy.
- Mad - Gus nói - một tên khùng.
- Nếu anh cứ thích dùng ngôn ngữ đó, thì cũng đúng đấy.
- Thì tôi phải gọi như thế - Gus tiếp - Thằng khùng.
- Thế thì có khác gì đâu - Nick nói và nghĩ tới đôi mắt ấy.
- Được rồi - Walker nói - Bác sĩ Lamott, thay mặt sở xin cảm ơn ông rất nhiều.
- Tôi cũng rất hân hạnh được giúp quý vị.
- Nick, Gus. Mình đi gặp công tố thôi - Walker nói.

\*

Trợ tá biện lý khu vực, ông John Coreli, người quá mập và lúc nào cũng có vẻ khó chịu vốn gắn liền với nghề biện lý bạc bẽo này, không được hào hứng lắm khi thấy Walker với hai tay cùm dưới quyền bước vô. Vụ Johnny Boz bị giết đã um sùm trên báo chí và truyền hình cả ngày nay, không chỉ ở cỡ địa phương mà còn lôi kéo cả mấy hãng trùm từ New York và Los Angeles tới nữa. Không có gì câu độc giả và khán giả ngon cho bằng những án mạng. Cũng không có gì gây tên tuổi cho một công tố viên bằng các vụ án mạng, nhưng có điều ông ta phải moi cho được một thằng bị cáo dễ ăn và thuyết phục bồi thẩm đoàn kết tội nó cái rụp kìa.

Nhưng Catherine Tramell coi bộ không phải loại bị cáo đó. Cô này mà bị bắt là tụi báo chí làm um sùm lên liền, đối với Coreli chuyện lại càng khó chịu hơn và ông ta không muốn bị châm chích, trong vụ này lại càng không nữa.

Ông ta lẹ làng bác bỏ đề nghị đưa Tramell ra trước đại bồi thẩm đoàn trước khi truy tố. [\[1\]](#)

- Có bằng chứng cụ thể gì đâu. Coi kỹ coi. Cái này chưa thành một vụ án để đưa ra toà nữa kìa - Ông ta nói.

Ông ta vừa nói vừa đi ào ào khiến Gus Moran thiếu điều phải chặn đường ông ta lại. Họ đang đi trong hành lang pháp đình San Francisco.

- Nhưng cô ta không có bằng chứng ngoại phạm, ông John ạ!
- OK. Không có bằng chứng ngoại phạm. Nhưng làm sao ghép tội đây?

Cho tôi một bằng chứng kết tội đi, một sợi tóc, một vết máu, vết son, cái gì cũng được. Sau đó ta mới nói chuyện. Đó là tôi chưa muốn nói tới chuyện ta tìm không ra động cơ gây án ở cô ta nữa kìa.

- Để chơi thôi - Nick nói - Cô ta làm để chơi thôi.

Coreli nhìn Nick và lắc đầu thương hại.

- Nick, nói kiểu đó không được đâu.

- Nếu không phải cô ta - Walker nói - Vậy thì ai?

- May mắn - Coreli nói - Đó lại không phải là chuyện của tôi phải giải đáp. Là luật sư, xin nói cho anh hay Walker à, anh cũng không giải đáp được luôn. Anh phải tìm ra lý do chứng tỏ cô ta là thủ phạm, chứ không phải lý do chứng tỏ không ai ở San Francisco này là thủ phạm hết. Bởi vì, nếu không có ai là thủ phạm, anh đâu thể suy ra chính cô ta là thủ phạm được. Hiểu chưa?

- Thế biết làm quái gì bây giờ? - Nick hỏi.

- Tôi không biết. Tôi không cần biết - Ông ta bỏ đi về phía thang máy - Thiết đó, tôi không thể truy tố. Cho dù tôi dám truy tố thì luật sư của cô ta sẽ đập tôi nát xương với cái kiểu buộc tội âm ớ như thế. Bất kỳ ai đọc cuốn sách cũng có thể hành động như thế mà.

- Mời cô ta tới thẩm vấn được không? - Walker hỏi.

Cửa thang máy mở ra, Coreli bước vào:

- Muốn treo đít lên hết hả? Xin mời - Ông ta nói.

Cửa thang máy đóng lại, nhưng Nick đưa tay ra chặn kịp, cả bọn kéo vào buồng thang máy chật hẹp.

- Vụ này tụi tôi phải làm sao, Coreli? - Nick hỏi - Chắc ông sẽ khuyên tụi tôi đừng làm gì hết chứ gì?

- Phải đó - Coreli đáp - Khi các anh đừng làm gì đụng tới Tramell xong, tiếp tục không làm gì hết thêm 12 lần nữa.

- Tôi muốn mời thẩm vấn cô ta thì có gặp rắc rối gì không? - Walker hỏi.

- Gặp chứ - Coreli đáp.

- Catherine Tramell có đủ tiền để đốt rụi cái sở mình đó nghe - Tacott cảnh cáo.

- Nhưng cô ta là người sau cùng trông thấy Johnny Boz, vậy là đủ lý do để thẩm vấn rồi chứ?

- Nick, nếu đó là bất kỳ một ai khác, tôi sẽ nói: cứ thẩm vấn đi. Ai quan

tâm? Nhưng cô nàng này rất giàu.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm - Walker nói.

Mọi người nhìn Talcott. Ông này nói:

- Làm tới đi Walker. Nếu ông muốn làm.

- Cờ đờ mờ mờ - Gus Moran làm bầm - Nếu ông không hiểu thì cái câu đó là viết tắt của Che Đít Mày Lại. Làm lạng quạng là chết đó nghe.

- Tôi không muốn, đại úy Talcott ạ - Walker nói - Nhưng tôi sẽ làm.

- Tùy ông - Talcott nói.

Thang xuống tới tầng trệt, cửa mở, cả bọn bước ra. Coreli đi trước lắc lắc đầu, trông ông ta nản chí quá.

- Ông chẳng làm được gì đâu. Cô ta sẽ mướn một luật sư xịn, tay này sẽ kết tội cả lũ về chuyện phung phí công quỹ - Ông ta đứng lại và thọc một ngón tay vào ngực Walker - Anh có nhận trách nhiệm cũng chẳng được việc quái gì. Cô ta sẽ đốt cháy đít cả lũ.

- Chính xác là cô ta sẽ làm thế - Talcott nói.

- Không đâu - Nick nói lặng lẽ.

Cả bọn dừng lại nhìn Nick. Hắn ta nói với cái giọng làm như hắn biết riêng một điều bí mật gì vậy, làm như hắn biết tổng Catherine Tramell sẽ nghĩ gì.

- Sao anh nghĩ là cô ta không làm thế? - Coreli hỏi.

- Tôi cho rằng - Nick cười - Cô ta sẽ không thèm trốn tránh ai đâu. Tôi xin cá rằng cô ta sẽ không tránh né gì cả.

- Làm sao anh biết? - Coreli hỏi lại - Đây là lỗi làm không ai nên mắc phải, ít nhất là anh đó, Curran.

- Tôi nói là tôi sẽ chịu trách nhiệm mà - Walker nói.

- Phải, nhưng dựa vào linh tính của Curran hả? - Coreli không tin rằng một tay trung úy như Walker lại nghĩ chuyện làm việc khùng điên như thế.

- Cô ta sẽ không tránh né - Nick nói - Đó không phải là kiểu sống của cô ta. Catherine Tramell rất khoái mạo hiểm.

- Vậy thì cô ấy cũng khùng kiêu anh rồi - Talcott lắc đầu.

- Đại úy - Gus Moran nói - Không nghe người ta nói sao: vô quýt dày móng tay nhọn?





**N**ick Curran đã không thừa nhận với chính mình hay với Gus, là hắn đang mong gặp lại Catherine Tramell. Suốt 24 giờ kể từ khi gặp nhau, hắn cứ nghĩ triền miên về nàng. Không chỉ sắc đẹp của nàng lôi cuốn hắn, mà còn có cái gì khác ở nàng khiến hắn cuồng lên. Đầu óc hắn lang thang với những câu họ đã trao đổi với nhau hôm trước. Đọc cuốn sách của nàng, hắn nhìn được chút xíu thế giới tâm lý của Catherine. Lái xe trở lại Stinson, hắn nhận ra mình rất trông đợi cuộc gặp mặt lần thứ hai này, để coi nàng phản ứng ra sao khi chính quyết định rằng nàng là một tình nghi trong vụ án.

Cái kiểu đàn bà con gái giàu có ưa đùa với lửa thì không xa lạ gì đối với dân trinh sát. Nhưng thường khi lửa quá nóng thì lũ đàn bà thường chạy trốn vào sau lưng gia đình. Nhưng thâm tâm Nick biết rằng Catherine Tramell sẽ không chơi kiểu đó, không đòi nào. Hắn muốn thấy nàng dám chơi tới cỡ nào, rồi nàng sẽ tự vệ ra sao.

Nàng có vẻ không ngạc nhiên khi thấy hắn trở lại. Thực ra, trong một tích tắc, khuôn mặt nàng lộ ra vẻ hài lòng nữa kìa, làm như nàng khoái chí khi thấy họ vác mặt tới nhà nàng lần nữa.

Nàng mặc một chiếc short với áo pull, huy hiệu trường Barkeley trên ngực áo đã phai màu, chữ nghĩa mờ đi. Khuôn mặt không son phấn và làn da trông rất tươi trẻ. Đôi mắt nàng trong trẻo. Coi bộ nàng không thức đêm than khóc cho ông bạn tình quá cố. Nick vô đề cái rụp:

- Cô Tramell, chúng tôi muốn mời cô về Sở trả lời giùm ít câu hỏi.

Nàng nhìn hắn một lát, vẫn nụ cười mơ hồ trên môi:

- Mấy ông câu lưu tôi đó hả?

- Nếu cô muốn nói thế thì cũng được.

- Chỉ tò mò muốn biết thôi, sẽ có đủ tiết mục chứ, sẽ đọc cho nghe quyền của bị cáo theo luật Miranda, còng tay, cho phép gọi điện thoại?<sup>[2]</sup>

- Thì y như trong film vậy, thưa cô - Gus nói.

- Có cần thiết không? - Nick hỏi.

Catherine Tramell ngần ngừ một lát như thể muốn bắt họ làm những điều vừa nêu, nhưng rồi cô nghĩ lại:

- Thôi, tôi thấy không cần thiết.

- Vậy ta đi thôi - Nick nói - Đường về thành phố xa lắm.

- À ... để tôi thay đồ gì cho đàng hoàng một chút được không? Lẹ lắm.

Gus Moran và Nick Curran cùng gật đầu.

- Hay lắm - Nàng mở rộng cửa và mỉm cười - Mời vào đây.

Rồi nàng biến vào phía trong. Căn nhà này là sản phẩm của ngành thiết kế hiện đại, có sắc thái khoa học viễn tưởng với những trang trí bằng thép uốn và đồ đạc mạ kền bóng loáng. Đồ đạc, những bức tranh trông rất đẹp mắt, nhưng họ lại chú ý những món bày trên bàn phòng khách. Đó là một mớ những bài báo được cắt ra, với những hàng tít dài, từ các nhật báo lớn của San Francisco, tờ Chronicle và tờ The Examiner. Những dòng tít ấy thì Nick Curran hầu như đã thuộc lòng.

Có mẩu du khách vẫn trắng án, tờ The Examiner gào lên như thế. Đại bồi thẩm đoàn tuyên bố vụ bắn người là tai nạn, tờ Chronicle thông báo. Lại còn những mẩu cắt ra từ hai tờ báo nổi tiếng khác, tờ East Bay Express và tờ The Guardian. Đó là những bài báo dài cho rằng Nick không có tội mà anh ta chỉ là nạn nhân của một hệ thống luật tắc cổ lỗ đã quen cho rằng lưu trữ và buôn bán ma túy là một tội hình sự.

Nick có cảm tưởng như bị một cú direct vào quai hàm. Hắn chỉ còn biết đứng đực ra mà nhìn mấy bài báo nói về mình, rồi bức ảnh thẳng phóng viên tờ Examiner chụp hắn lúc ra khỏi pháp đình với khuôn mặt cău kính. Cho dù hắn vẫn nghĩ mình có lỗi ít nhiều trong vụ này, nhưng bức hình khiến người ta nghĩ hắn là thằng tội phạm ra mặt.

- Coi bộ chú mày có người ái mộ đó nghe - Gus Moran thì thầm.

- Có lâu không, vụ hồi cung này đó? - Catherine đang thay đồ và hỏi vọng ra.

Nick chỉ còn đủ sức để giữ giọng bình thản:

- Khó nói trước lắm. Tùy vào những gì cô có để nói.

- Vậy thì không lâu đâu.

Rồi chợt Nick nhận ra có thể nhìn thấy nàng qua cái gương trong góc phòng tay đồ ngay kế phòng khách. Cửa vào phòng thay đồ chỉ khép hờ và hắn thấy bóng nàng phản chiếu trong tấm gương đó, không hiểu do nàng vô tình hay cố ý trêu ngươi hắn. Một cách tự nhiên, nàng tuột hết quần áo ra và

đứng tòng ngồng trong đó, lưng quay về gương. Nàng gỡ sợi băng buộc tóc ra, lắc đầu cho mái tóc xõa tung xuống vai rồi cột lại thành búi gọn gàng sau gáy. Nick trợn mắt nhìn:

- Cô lúc nào cũng giữ những mẫu báo cũ trong nhà sao? - Hấn hỏi mà không rời mắt khỏi tấm gương.

Nàng lấy trong tủ ra một cái váy màu nhạt rồi trùm lên người. Nàng chẳng thèm mặc một miếng đồ lót nào cả.

- Cũng giữ lai rai - Nàng nói vọng ra - Có khi tôi thấy đọc lại cũng thích.

Nàng ra khỏi phòng thay đồ "Xong rồi" và bỏ cái lược xuống.

- Cô Tramell - Gus nói - Phải nói trước với cô rằng cô được quyền có luật sư của cô hiện diện.

- Tại sao tôi lại phải có luật sư?

- Có người chỉ an tâm khi có luật sư riêng bên cạnh trong lúc cảnh sát thẩm vấn họ - Gus đáp - Chuyện thường thôi mà.

- Ông trình sát Moran - nàng đáp - Tôi không phải mấy người đó.

- Biết rồi - Gus đáp.

\*

Catherine Tramell ngồi phía sau lưng Gus và ông ta cứ vài dặm lại liếc nhìn cô như thể kiểm tra. Ra khỏi Stinson mấy dặm thì Catherine là người đầu tiên lên tiếng. Nàng chồm tới trước nói với Nick:

- Anh có thuốc lá không đó?

- Tôi không hút thuốc.

- Anh có hút mà! - Nàng lắc đầu không tin.

- Tôi bỏ rồi.

- Hoan hô.

Nàng ngồi trở lại và lục tìm trong bóp đầm. Lát sau, nàng kiếm được một điều gắn lên môi, châm lửa và rít tận tình.

- Tưởng cô hết thuốc rồi chứ - Nick nói.

- Còn sót mấy điều trong ví. Anh hút không? - Nàng chìa cái bao ra.

- Tôi đã nói là bỏ thuốc rồi mà.

- Chẳng được bao lâu đâu - Rồi nàng cười với vẻ am hiểu.

Gus liếc nhìn bạn đồng sự, không hiểu hấn có bị Catherine chọc cho nổi khùng lên không và ông ta nhẹ nhàng nói, như để lái đề tài sang chuyện an

toàn hơn.

- Té ra cô đang viết cuốn thứ ba đó hả?
- Phải.
- Chắc là cái gì ly kỳ lắm nên mới lâu như thế.
- Đó là kinh nghiệm học được - Nàng đáp.
- Thiệt hay giỡn đó? Cô học được cái gì?
- Viết lách dạy người ta nói láo - Nàng đáp gọn lỏn.

Trời đất, Gus nghĩ thầm, sao mà dễ nổ tùm lum vậy. Nói cái gì cũng có hai nghĩa.<sup>[3]</sup>

- Cái gì? Ông ta hỏi lại - Cô muốn nói sao, dạy người ta cách ngáo à?
- Không, nói láo kia. Anh bịa chuyện ra nhưng chuyện phải tin được kia - Nàng nói cứ như đang thuyết cho một lũ sinh viên khoa văn chương nghe - Thậm chí còn có một tên gọi cho kỹ thuật đó nữa.

- Vậy sao? Gọi là gì?
- Tính hấp dẫn khó tin.

- Hay đó ta - Gus bật cười - Nghe không Nick? Hấp dẫn vì khó tin. Tao thì muốn hấp luôn cái niềm tin của tao, hấp chín luôn, còn mày thì sao, Nick? Chịu hấp không?

- Cũng đáng thử lắm.

- Coi vậy chứ không dễ đâu - Catherine nói và gạt tàn thuốc bừa về phía lưng ghé băng trước.

Họ đi qua mấy dặm đường ngoằn ngoèo trong im lặng. Lần này thì Nick nói chuyện:

- Cuốn sách mới của cô nói về cái gì vậy?
- Anh không biết hả? Ai lại đi hỏi tác giả một câu như thế?
- Ủa! Sợ xui sao? Tôi đâu dè cô cũng tin dị đoan.
- Đâu có. Vụ này đâu dính gì tới dị đoan.

- Thế tại sao không nên hỏi? - Nick truy tiếp - Cô sợ người ta ăn cắp ý tưởng hả?

- Không. Làm gì sợ?

- Vậy thì sao? Gus cũng ngửa mũi muốn biết.

- Một số nhà văn tin rằng kể cốt truyện ra trước khi viết sẽ làm nó cũ xì đi. Họ sẽ thấy nó mệt mỏi, nhàm chán trước khi kịp viết ra giấy.

- Vớ vẩn - Nick nói - Sao lại thế được? Cô làm như nó là cái gì mỏng manh dễ vỡ lắm vậy, trong khi nó chỉ là một ý nghĩ trong đầu.

- Tôi đâu dè anh nhào qua phê bình văn chương thế này.

- Không dám đâu. Cô cũng đâu dè tôi bỏ được thuốc lá - Nick trả đũa.

Họ lại im lặng thêm vài dặm nữa, rồi nàng nói:

- Cuốn này nói về một trinh sát. Anh chàng yêu nhằm thứ đàn bà chết người.

- Nghe chưa Nick? - Gus kêu lên.

- Rồi y làm sao?

- Cô ta giết y - Catherine bình thản đáp.

Những phòng hỏi cung của Sở Cảnh sát San Francisco nằm cạnh pháp đình trên đường Bryant có đủ mọi nét duyên dáng mà bạn có thể thấy bên trong một cái tủ lạnh. Một trong những phòng đó, nơi Talcott, Walker và Coreli đang ngồi chờ được coi là phòng đẹp nhất, nhưng cách bài trí coi cũng chán bỏ mẹ. Vẫn một cái bàn do Bộ Công chánh cấp, vài cái ghế bọc nệm đen và một giỏ rác. Đặt trước cái bàn là một máy quay video có cái ống kính chìa ra như một họng súng nhắm thẳng vào một cái ghế còn để trống.

Catherine sẽ được mời ngồi vào đó.

Cô bước vào phòng, với Nick Curran và Gus Moran làm hướng dẫn, nàng quan sát căn phòng và những người trong đó bằng đôi mắt bình thản. Trông nàng lạc điệu trong đây quá. Nếu cảm thấy điều đó thì nàng đã để lộ ra. Nick nhận thấy che giấu cảm xúc đã trở thành bản chất thứ hai của Catherine Tramell.

Coreli đứng bật dậy ngay khi nàng bước vào và ông ta chìa bàn tay chuồn mẩn ra:

- Tôi là John Coreli, cô Tramell ạ, phụ tá biện lý khu vực. Tôi cần thông báo trước với cô là buổi nói chuyện hôm nay được ghi hình. Chúng tôi được phép làm điều đó ...

- Tôi chưa hề nói là quý ông không được phép - Catherine nói.

- Tôi là đại úy Talcott - chief đại úy có vẻ như sắp biện bạch, xin lỗi gì đó, nhưng rồi chief nghĩ lại và chỉ bắt tay nàng mà thôi.

- Trung úy Walker - chief này chẳng có vẻ muốn biện bạch cái quái gì cả, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

- Cô uống cái gì nhé? - Talcott hỏi sẵn đón - Café được không?

- Thôi, cảm ơn.

Coreli móc khăn mù xoa lau trán. Cửa sổ đóng kín bung và căn phòng tù hãm.

- Chừng nào thì luật sư của cô tới? - Coreli hỏi.

Nick ráng nén để đừng ngoác miệng ra cười:

- Cô ta từ chối quyền luật sư.

Coreli và Talcott lơ mắt nhìn Nick Curran. Catherine bắt gặp cái nhìn đó và nàng dò xét từng khuôn mặt một:

- Bộ tôi bỏ quên gì hả? - Nàng hỏi.

- Tôi sẽ nói trước với họ là cô không cần luật sư gì cả.

- Tại sao cô lại từ chối quyền có luật sư hiện diện, cô Tramell? - Walker hỏi.

Catherine chẳng thèm lý tới ông ta, nàng chỉ nhìn Nick nói tỉnh queo. Hai người nói chuyện với nhau cứ như trong phòng chẳng còn ai khác.

- Tôi chẳng có gì phải giấu cả.

Họ lại nhìn nhau một lát nữa rồi Catherine ngồi xuống, nhìn các nhân viên chung quanh như muốn nói: Khai hoả đi mấy cha! Trông nàng vững vàng, bình tĩnh và tự chủ. Nàng móc thuốc lá trong ví ra, châm lửa rồi liệng luôn que diêm lên mặt bàn.

- Ở đây cấm hút thuốc, cô Tramell ạ - Coreli nói.

- Thế thì ông định làm gì? - Nàng nhướn mày - Truy tố tôi vì tội hút thuốc chắc?

Ở San Francisco, thủ đô chống thuốc lá của thế giới này, có những nhân viên không hút thuốc mẫn cán, họ không những dám truy tố nàng về tội hút thuốc, mà còn có thể hoan hỉ kết án và tống nàng lên ghế điện nữa kia.

Tuy vậy, Coreli cũng không muốn đặt nặng vấn đề. Ông nhượng bộ le làng. Catherine thổi luôn một hơi khói qua mặt bàn thẳng về phía Nick. Còn Coreli thấy đã đến lúc mở màn:

- Cô có thể cho biết về thực chất mối quan hệ của cô với ông Boz không, cô Tramell?

- Tôi ngủ với anh ta từ cỡ một năm rưỡi nay - Nàng đá như thể đó là chuyện đương nhiên - Tôi khoái làm tình với anh ấy - Nàng hoàn toàn chế ngự căn phòng và nhìn mặt từng người trong khi phát biểu.

Những người trong phòng quen nghĩ rằng là nhân viên công lực, họ đã nghe đủ thứ chuyện, thấy đủ thứ chuyện và không hề bị sốc. Nhưng phần lớn, họ đều bị sốc. Họ từng nghe những lời thú tội của những tên sát nhân tàn bạo và sùng sỏ nhất, những thằng lạm dụng tình dục trẻ em, bọn đánh đập phụ nữ, lũ đâm thuê chém mướn và những tên buôn bán ma túy. Nhưng họ vẫn là cóm. Mà cóm thì phần lớn thuộc giai cấp trung lưu lớp dưới, theo



đạo công giáo và khá bảo thủ. Ngồi nghe một cô gái xinh xắn, giàu có, được ăn học tử tế tinh bơ nói về đời sống tình dục của mình thì quả là chơi với.

- Cô có từng bạo dâm, khổ dâm với anh ta không? - Coreli hỏi tiếp.

Nàng quay lại nhìn cha nội phụ tá biện lý. Ông ta tưởng như bị một cái đèn pha rọi vào mặt:

- Chính xác là ý ông muốn nói gì, ông Coreli? - Nàng hỏi, rất ngây thơ.

Coreli nhấp nhòm khó chịu trên ghế:

- Tức là ... cô có bao giờ cột anh ta lại không?

- Không.

- Chưa bao giờ cột à? - Coreli gặng hỏi.

- Không, Johnny rất thích sử dụng đôi tay. Tôi yêu những bàn tay, cả những ngón tay nữa - Nàng bày bàn tay mình trên mặt bàn bản thủ và nhìn chúng tán thưởng, cứ như đang gọi lại hình ảnh những gì đôi tay nàng đã làm cho Johnny và tay Johnny làm cho nàng.

- Cô mô tả một cái khăn lụa trắng trong sách của cô - Walke nói - Một cái khăn hiệu Hermes.

- Tôi lúc nào cũng thích khăn lụa trắng - Nàng gật đầu và xoa cổ tay - Mọi trường hợp dùng đều tốt.

- Nhưng cô nói cô thích đàn ông sử dụng đôi tay mà - Nick nói, bụng chắc mồm vừa bắt quả tang nàng nói dối. Một lời nói dối nhỏ tức là một bàn thắng nhỏ.

Nàng phát cho hắn một nụ cười:

- Đâu có. Tôi nói tôi thích Johnny sử dụng bàn tay của anh ta - Nàng nhìn sâu vào mắt hắn - Tôi đâu có đặt ra quy tắc nào Nick - Nàng lắc đầu - Không quy tắc gì cả. Tôi khoái trôi theo giòng.

- Cô có giết ông Boz không, cô Tramell - Coreli hỏi bằng cái giọng sắc mùi quan toà nhất của ông ta.

- Không - Nàng đáp cụt ngùn.

- Cô có bằng chứng nào không?

- Tôi phải trưng bằng chứng ra hả? Vậy mà tôi cứ tưởng đó là việc của mấy ông chứ.

- Cô có muốn là tình nghi trong cái chết của Johnny Boz không? - Walker hỏi.

- Không ... nhưng còn vụ bằng chứng, trung úy Walker , tôi chắc là đưa quá trời ngu nên mới viết sách về một vụ giết người rồi đi giết anh ta theo đúng kiểu đã mô tả trong sách. Vậy là tôi tự thông báo mình là thủ phạm rồi. Tôi đâu có ngu, phải không, Nick?

- Chúng tôi biết cô không ngu, cô Tramell ạ! - Talcott nói.

- Có lẽ cuốn sách là cái phao cho cô thoát hiểm - Walker góp ý.

- Viết cuốn sách đó là cô có bằng chứng ngoại phạm - Nick đề thêm.

- Mà đúng vậy, phải không? - Nàng nói tự nhiên, nhìn Nick một thoáng rồi nhìn xuống bàn - Câu trả lời là không - Nàng liệng mẫu thuốc xuống đất rồi dí mũi giày lên - Tôi không giết anh ta.

Gus quyết định nhào vô. Ông ta đưa ra và cười hoà nhã:

- Cô có dùng ma túy không, cô Tramell?

Nàng không hề bối rối trước câu hỏi. Đôi khi nàng hơi dang chân ra bày cho Nick thấy rõ hơn cặp đùi cân đối.

- Cô có dùng ma túy với Johnny Boz không? - Coreli hỏi.

- Có chứ - Nàng nhún vai.

- Loại nào? - Gus hỏi.

Nick chăm chú rửa mắt. Đột nhiên nàng tréo chân lại chằm dứt triển lãm và trả lời Gus:

- Cocaine - Nàng quay sang Nick - Quý vị có từng làm tình khi chơi thuốc không? - Đôi môi nàng thấp thoáng vẻ tục tĩu - Các ông phải thử mới được. Đã lắm.

- Đó là phạm pháp - Walker nghiêm trang nói.

- Cô thích các trò chơi, đúng không? - Nick hỏi - Nên mới dính tới mấy vụ này: giết người, ma túy. Tất cả chỉ là một trò chơi.

- Tôi từng đậu chứng chỉ về tâm lý. Các trò chơi có đất của nó và trò chơi là phải vui - Nàng đốt một điếu thuốc khác và nhả khói lên trời.

- Còn đánh box? Đó cũng là trò chơi. Cô thấy có vui không?

Nick và Catherine không rời mắt khỏi nhau. Sự căng thẳng vỡ ra giữa họ như một tiếng sét.

- Đánh box không liên quan đến buổi tối hôm nay - Talcott nói nghiêm khắc - Curran, anh nên bám sát vấn đề hơn.

Nhưng Catherine chẳng thèm nghe Talcott. Nàng nói với Nick như ở chỗ

không người:

- Đánh box hả? Đánh box vui đấy.

- Vậy thôi à? Chỉ có vui thôi sao?

- Nhưng nó hết vui từ khi Manny chết - Nàng thừa nhận - Chẳng vui gì khi thấy người mình yêu bị đánh tới chết.

- Tôi thông cảm - Talcott nói với giọng gượng ép thấy rõ.

- Cô nghĩ sao khi nghe tôi nói Johnny Boz đã chết? - Nick hỏi dịu giọng hơn.

- Tôi nghĩ làm như có ai đã đọc sách của tôi và quyết định chơi.

- Tôi nghĩ cô thích các trò chơi mà.

- Nhưng không phải kiểu đó - Nàng lắc đầu.

- Nhưng nó không làm cô đau, đúng không? - Nick nhìn nàng dăm dăm - Cô chỉ quan tâm tới cuộc chơi.

- Không. Chuyện Johnny chết không hề làm tôi đau.

- Bởi vì cô không yêu anh ta?

- Phải - Nàng gật đầu.

Họ nhìn nhau dăm dăm, cứ như muốn xoáy vào óc nhau.

- Vậy mà cô vẫn ngủ với hắn...

- Tình yêu đâu dính gì tới khoái lạc, Nick. Anh có thể có khoái lạc đều đều mà đâu cần yêu. Có bao giờ anh ngủ với ai sau khi lập gia đình không, Nick? Tức là với ai khác ngoài vợ anh đó.

Có một khoảng, một khoảng im lặng rất lâu, Nick nhìn nàng vô hồn.

- Sao cô biết Nick đã có vợ? - Walker hỏi một câu mà cả bọn đều chờ nghe câu trả lời. Nhưng nàng thờ ơ gạt qua một bên:

- Tôi chỉ đoán thôi, trung úy. Có gì khác hơn đâu? - Nàng rít một hơi thuốc - Anh hút thuốc không, Nick?

- Hai người đã biết nhau trước hay gì đó - Coreli lắc đầu - Nếu thế thì Nick, anh phải rời khỏi đây thôi.

- Đừng lo chuyện đó - Hắn không rời mắt khỏi nàng - Tụi tôi không hề quen nhau, phải không cô Tramell?

- Không - Nàng đáp.

- Cô gặp Johnny Boz cách nào? - Walker trở lại công việc. Nghe giọng ông ta là biết ông ta quyết chí ngắt nguồn điện giữa Nick và Catherine.

- Tôi muốn viết về vụ ám sát một nhạc sĩ rock đã về hưu. Tôi tới câu lạc bộ của anh ta và làm thân. Rồi tôi ngủ với anh ấy - Cô mỉm cười nhìn Walker - Đơn giản thế thôi.

- Tôi hiểu.

- Hiểu sao?

- Cô chẳng cảm gì anh ta cả. Cô ngủ với anh ta chỉ để viết sách.

Nick tự hỏi không hiểu Boz có biết rằng anh ta chỉ là một đối tượng nghiên cứu không hơn không kém không.

- Đó là lúc bắt đầu - Nàng tiếp - Rồi sau đó ...

- Sau đó sao?

- Sau đó tôi đâm ra thích những trò anh ta làm cho tôi.

- Nghe lạnh tanh quá - Gus nói.

- Chúa ơi - Nàng bật cười - Ai dè đâu có m cũng lãng mạn dữ. Mấy ông quen nghĩ tình dục không tình yêu là tội lỗi chứ gì? Người ta lợi dụng nhau hằng ngày kia, Gus. Tôi ngạc nhiên vì anh ngạc nhiên đó.

- Lợi dụng nhau, rồi quăng đi. Kiểu của cô là vậy hả?

- Tôi là nhà văn - Nàng đáp lạnh lùng - Tôi sử dụng người khác để tôi viết. Cứ để cuộc đời tự thu xếp.

- Nhưng với Johnny Boz thì đã quá trễ - Gus nhận xét - Anh ta không kịp nhận ra mình đã bị sử dụng.

- Bộ các vị nghĩ tôi giết anh ta hả? - Nàng nhìn mặt từng người trong phòng - Các vị đâu thềm nghĩ rằng tôi đời nào điên tới mức độ thực hiện những gì tôi đã viết, các vị cứ nghĩ tôi là một đũa nhẵn tâm, lạnh lùng đến mức độ giết người trong một cơn khoái lạc như thế. Các vị cứ nhất định là tôi giết Johnny Boz. Nàng lắc đầu mệt mỏi - Chắc tôi phải chứng minh cho các vị quá.

- Vậy cô định chứng minh làm sao? - Coreli hỏi.

- Dễ lắm.

- Dễ là sao? - Nick hỏi.

- Dùng máy phát hiện nói dối.

\*

Dòm cái phòng để máy phát hiện nói dối người ta chắc phải nghĩ đó là phòng hơi ngạt. Đó là một căn phòng nhỏ xíu, không cửa sổ, bên trong chỉ

có một cái ghế đặt cạnh một cỗ máy thấy mà ón. Trên tường có đặt chìm một ống kính ghi hình truyền sang phòng chiếu bên cạnh. Catherine được đưa vào ngồi cạnh máy, những dây đo và tế bào cảm thụ được gắn quanh cổ tay và trên ngực nàng trông cứ như những cái vòi của một con bạch tuộc.

Mặc dù ống kính được giấu kín nhưng làm như nàng biết rõ nó nằm ở đâu. Bên phòng chiếu, người ta thấy nàng nhìn chòng chọc vào ống kính, tức là nhìn chòng chọc vào mắt người xem. Họ ngồi đó chứng kiến nàng đối phó với cái máy, chú ý theo dõi cứ như những người lần đầu tiên đi coi chiếu film.

Chuyên viên phụ trách máy cũng bị cung cách của nàng cuốn hút. Sau cùng, anh ta cầm bảng kết quả do máy in ra và đi qua phòng chiếu, đầu cứ lắc lia lịa:

- Không tín hiệu, không có gì thay đổi trong nhịp tim hay áp huyết, tức là chẳng có gì cả. Hoặc là cô ta nói thật, hoặc là một mẫu người tôi chưa từng gặp trên đời.

Talcott thở phào và phóng một cái nhìn đắc thắng về phía Nick, nhưng ông ta không nhìn Walker và Gus với kiểu khoái chí như thế, ông ta nói:

- Vậy là xác định rồi nhé.

Nick nhìn chăm chú hình của nàng trên màn ảnh, hấn nói thẳng thừng:

- Cô ta nói dối.

- Thôi mà, Curran - Talcott nói khi ra tới cửa.

- Thua đi, Nick - Anh chàng chuyên viên phụ trách máy nói - Anh có thể không tin tôi, hay không tin chính anh, nhưng anh phải tin máy. Người ta đâu có bắt máy trả lời theo ý mình được. Anh hiểu chứ?

- Nhưng người ta vẫn có thể qua mặt được máy - Nick ngoan cổ nói.

- Khi anh chết thì hoạ may qua mặt được.

- Tin tôi đi, người ta qua mặt máy được mà.

- Cái gì khiến anh tự nhiên thành chuyên gia về vụ này vậy?

- Tôi biết có người làm được vụ đó.

- Ai đâu? Chỉ coi!

- Một người tôi từng biết - Và hấn đi ra cửa.

- Chà - Anh chuyên viên kêu lên - Vậy thì tôi mong được gặp tay đó.

- Rồi sẽ có lúc.

\*

Talcott đang cố gắng gỡ thế diện cho Sở Cảnh sát, ông ta đứng bên Catherine Tramell trên hành lang, biện bạch đủ kiểu và bày ra một bộ mặt áy náy vì chuyện đã yêu cầu cô tới đây. Catherine chẳng để ý lắm tới những điều ông ta nói, cứ như nàng là một chief cỡ bự còn ông ta chỉ là viên chức quèn.

Khi Walker, Nick và Gus bước tới thì ông ta đang nói:

- Dĩ nhiên, nếu điều đó là do tôi quyết định thì ... - Ông ta ngừng ngang xương.

Walker thì nghĩ rằng biện bạch như thế là đủ:

- Cảm ơn cô đã hợp tác với tụi tôi, hy vọng tụi tôi đã không làm phiền cô lắm.

- Tôi thấy thú vị lắm - Nàng mỉm cười mơ hồ - Có vị nào cho tôi quá giang về nhà được không? - Nói vậy nhưng nàng lại nhìn Nick.

- Được thôi - Hấn đáp.

- Cảm ơn.

Talcott, Walker và Gus đứng nhìn theo họ. Gus nói:

- Những chuyện rắc rối thì cũng có nơi có chỗ của nó.

- Walker à - Talcott nhìn Walker - Coi chừng đừng để Nick bị rắc rối nghe. Bất cứ cách nào, hiểu không?

- Walker hiểu là cái chắc.

\*

Cái xe của Nick, màu xám coi thiệt tẻ nhưng đó là một chiếc Mustang dờ mũi được và đang đậu ngay lề đường trước pháp đình. Hấn mở máy và chạy vọt xuống đi trên lề đường Bryant. Catherine ngáp và ngồi dựa ghế, trông cứ như một con mèo vươn vai. Mi mắt nàng sụp xuống như mệt mỏi. Nick liếc nhìn qua:

- Bữa nay mệt dữ?

- Chưa đến nổi - Nàng lắc đầu.

- Thấy vui không?

- Chút chút.

- Hạ gục cái máy chẳng phải chuyện dễ. Nhưng tôi chắc rằng cô xem vụ đó cũng như một trò chơi thôi. Tụi tôi biết cô thích những cuộc chơi mà.

Nàng nhìn hắn, chờ hắn nhìn lại rồi mới quay đi:

- Nếu tôi là thủ phạm mà tôi muốn qua mặt cái máy thì còn dễ hơn nhiều.

- Dễ hơn sao?

- Dễ hơn. Đâu có phải cực nhọc như thế.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi là chuyên gia nói láo. Nói láo thành nghề.

Nick bỗng có ý nghĩ, ngay trong câu nói đó, nàng đã nói sự thật về mình.

- Tôi là dân nói láo chuyên nghiệp - Nàng nói tiếp - Cả đời tôi là để hoàn thiện nghệ thuật nói láo.

- Để chi vậy?

- Để chi hả? Thì để cho nghề viết của tôi chứ còn gì nữa!

Bên kia đường, một chiếc xe tải tổ bố vọt tới, tên tài xế chẳng để ý gì tới xe khác, y chạy qua và tạt tung tóe một vũng nước lên mặt kính chiếc Mustang. Hai người tưởng như vào nơi rửa xe, mặt kính dính đầy nước bắn khiến trong giây lát Nick không nhìn thấy đường xá gì cả, nhưng hắn vẫn không thả chân ga ra. Catherine ngồi cạnh coi bộ cũng tỉnh bơ.

- Tôi thích trời mưa - Nàng nói, cứ như đang đứng trên balcon nhà mình - Anh có thích không?

- Không quan tâm - Nick đáp.

- Anh cũng chịu máy kiểm tra sau khi bắt làm hai du khách đó phải không?

- Phải.

- Anh cũng qua mặt được máy vậy, phải chưa? Nên anh mới biết người ta làm được vụ đó.

- Cứ coi như tôi qua được trắc nghiệm, an toàn.

- Anh thấy không? - Nàng mỉm cười - Cả hai đứa mình đều ngây thơ vô tội.

Nick cho xe lên dốc theo con đường dọc theo khu Broderick. Mưa vẫn trút xuống khi hắn dừng xe trước cửa nhà nàng ở Divisadero. Chiếc Lotus trắng đã thấy đậu trước thềm. Nick tắt máy, trong xe chỉ còn tiếng mưa rơi trên nóc.

- Coi bộ cô biết nhiều về tôi đấy - Hắn nói.

- Còn anh đã biết hết về tôi - Nàng nói cứ như cảnh sát đã tra khảo nàng

về đời sống tình dục chứ không phải do nàng tự ý kể ra.

- Chỉ biết những điều trong phạm vi nghề cảnh sát thôi.

- Phải. À!

- Thế trong nghề cảnh sát có cần biết rằng tôi không ưa mặc đồ lót không? Anh thì biết, Nick. Nhưng họ thì không.

- Đại úy Talcott chắc rất thích biết chi tiết này - Hấn đáp - Mẹ kiếp, rồi cả lũ sẽ biết. Tôi sẽ ghi thêm vào hồ sơ của cô.

- Làm đi - Nàng tuột giày ra và mở cửa xe - Làm thế vui lắm - Nàng nói cứ như đó là một câu chấm dứt buổi hẹn hò - Cám ơn đã cho quá giang.

Nàng đóng sầm cửa lại, chạy chân không qua vũng nước và trời mưa, đôi mắt lơ đãng. Hấn ngồi đó nhìn theo, nhìn theo cho tới lúc nàng mở cửa và biến vào trong.



**10 - 4** là một quán rượu trên đường Bryant, cách pháp đình và sở cảnh sát vài ngã tư và là nơi được các cảnh sát viên ưa lui tới nhất. Đó là quán rượu của cảnh sát, nó đang ở giai đoạn chuyển tiếp. Nó là nơi tụ họp ăn nhậu tiêu biểu của cảnh sát ở một thành phố lớn, bạn có thể thấy có những quán tương tự ở New Yourk, Detroit, Chicago, Boston, tức là bất cứ nơi nào có lực lượng cảnh sát là nơi quy tụ những con người thuộc thế hệ thứ hai và thứ ba của đám di dân lập quốc của nước Mỹ, những con người bảo thủ thành tín vào an ninh trật tự. Rượu mạnh được bán ở đây không cần tạo bầu khí riêng gì cả, với một cái bếp lúc nào cũng sặc mùi dầu mỡ chiên xào.

Nhưng vì khuôn mặt của sở cảnh sát cũng đang thay đổi. Lớp cảnh sát già kiểu cũ cần về hưu, một lớp trẻ tiến lên. Nên 10 - 4 bán cả rượu Margarita và bia đặc sản xen lẫn với bia Bud và các thứ rượu xưa. Máy quay đĩa thì có cả nhạc của Fran Sinatra lẫn nhạc rock của các ban nhạc trẻ đang được ưa chuộng.

Và lúc nào cũng có cớm. Típ già như Gus Moran và các đồng sự lõi nghề như Nick Curran với những bộ đồ và mái tóc được chăm sóc tốn kém. Walker và Gus đang ngồi ở một bàn khuất, nhâm nhi mỗi người một ly và chờ Nick. Hắn không hề nói sẽ trở lại đây, nhưng họ biết thế nào hắn cũng lộ mặt, cũng như cuối cùng con chim nào cũng về tổ.

Walker gào lên với hắn liền trước khi Nick kịp bước vào tới nơi:

- Trời, Nick. Làm cái quái gì mà cứ Nick Nick lia lịa vậy? Nick, anh hút thuốc không? Nick cho tôi quá giang nghe. Vừa vừa cho người ta thờ với chứ.

- Cô ấy không hỏi xin tôi quá giang à nghe. Cô ấy hỏi chung mọi người chứ đâu hỏi đích danh tôi - Nick chống chế.

- Ê Nick - Anh bồi quày rượu kêu - Như mọi khi hả? Nước suối với một miếng chanh?

- Jack Daniels, ly đúp, pha đá nghe Chuckie - Nick đáp.

- Ê, làm cái gì vậy? - Gus hỏi.

- Ba tháng nhịn rượu bây giờ mới uống lại một ly. Không chịu sao?

- Không - Gus đáp.

- Tệ thiệt.

- Anh quen cô ta trước, phải không Nick? - Walker hỏi.

- Tôi không quen cô ta, cô ta không quen tôi. Chưa từng nghe, chưa từng gặp trước khi tôi với Gus tới đó tôi hôm qua. Phải không Gus?

- Sao tao biết được?

Chuckie, anh bồi rượu đặt một ly Jack Daniels đây nhóc trước mặt Nick.

- Cám ơn. Kiểm giùm cái bàn được không Chuckie?

- Được thôi.

Bàn được dọn ngay, họ bước qua tới đó là Nick đã làm một hơi hết nửa ly. Hấn khà một tiếng hài lòng và liếm môi. Ngon thiệt. Ngon quá. Chẳng có vẻ gì là thức uống nguy hiểm cả.

- Nói nghe đi, Nick - Walker không chịu buông - Anh chưa từng quen Catherine Tramell ngoài chuyện công vụ hả?

- Phải.

- Chắc không? - Mắt Walker nheo lại nghi ngờ.

- Chắc mà - Hấn nốc thêm một hơi cạn ly luôn, làm như không uống là không sống nổi thêm một giây nào nữa - Thế còn ông. Bây giờ làm gì?

- Làm gì là làm sao? Xong rồi. Mọi chuyện với cô ta là xong rồi. Đừng đụng tới cô ta nữa, Nick. Làm vậy là tốt cho anh mà cũng tốt cho tụi tôi. Anh nghĩ tôi khoái bị Talcott cắn nhằn lắm hả?

- Thì chính ông đã để cô ta thoát.

- Thế tôi làm sao bây giờ? Cô ta qua được trắc nghiệm. Cá nhân tôi thì thấy hài lòng. Không còn nhức đầu với Catherine Tramell gì nữa cả.

Walker nhấp một hơi trong ly vodka, coi bộ ông cũng cần rượu không kém gì Nick. Đâu phải làm tới sĩ quan thì không có nguy cơ nghiện ngập, còn trái lại nữa kìa.

- Qua được trắc nghiệm! Mẹ kiếp, chẳng phải qua được suông đâu, mà là qua mặt kìa. Bởi thế nên cô ta mới tự đề nghị trắc nghiệm.

- Làm sao mà biết được? - Gus chồm tới - Mà với con nhỏ đó có cái gì vậy Nick? Đẹp đi, mà già rồi không lẽ lại điên lên vì gái.

- Cô ta chỉ là một tình nghi - Nick lầm bầm.

- Trời đất! - Gus kêu lên - Tao không biết phải cười hay khóc đây.

- Cô ta chỉ là một tình nghi - Walker chỉnh lại - Vừa qua được trải nghiệm nói dối. Đủ chưa? Tất cả chỉ là những chuyện cô ta viết ra mà thôi. Chấm hết.

- Nhưng có thể đó chưa phải toàn bộ những gì cô ta viết ra.

- Thôi, Nick. Thôi đi - Walker rên lên.

- Kìa, chief Walker, không lẽ chief để vụ này chìm xuống. Còn cha mẹ cô ta thì sao? Còn những tác phẩm khác của cô ta nữa. Biết đâu mọi điều cô ta viết ra đều có cơ sở trở thành sự thật.

Phil Walker chậm chạp lắc đầu, đột nhiên trông ông ta thật mệt mỏi, già nua và kiệt quệ. Ông có vẻ già quá số tuổi 45 của mình.

- Bố mẹ cô ta chết trong tai nạn - Walker nói - Tôi cũng chẳng lý gì chuyện cô ta viết cái gì khác. Còn anh làm cái quái gì mà tự nhiên trở thành tay phê bình văn học vậy?

- Cha mẹ cô ta chết thế nào? - Nick không chịu thua, như một võ sĩ quyền Anh hạ gục đấu thủ - Có ai điều tra vụ đó không?

- Tao chẳng hiểu được mày, Nick à - Gus nói - Để tao thử nhận xét coi nha. Mày kết mô - đen thân hình cô nàng hoặc là mày kết chuyện buộc tội cô ta cho bằng được? Có lúc tao nghĩ mày thích cô ta, có lúc tao nghĩ mày cho cô ta là thứ tình nhân của một trùm mafia nào đó. Hay là cả hai?

- Bây giờ anh lại cho rằng có thể cô ta giết cha mẹ cô ấy, thậm chí chắc anh còn nghĩ cô ta đã giết Manny Vasquez luôn phải không? - Walker tiếp.

- Phải rồi - Gus kêu lên - cô ta bẩm sinh là tội phạm nên chỉ trở thành sát nhân thôi.

- Phải phải Gus à - Walker tiếp - Không chừng cô ta có gốc da đen và cải trang làm người da trắng. Chắc mình phải trải nghiệm cô ta lại về vụ này mới được.

- Dẹp ông đi, Walker - Nick nạt liều.

- Ê, mình đang tranh luận mà nói vậy hả? Thế thì dẹp anh luôn đi.

- Hình như tôi bị gạt ra rìa - Gus châm biếm.

- Rồi tới lượt ông thôi - Nick nói và giơ cái ly trông lên - Ê, Chuckie, một ly đúp nữa nghe.

- Có liền - Anh bồi rượu đáp.

- Kìa Nick - Gus cau mày - Mày đâu cần uống nữa vậy.

- Ông cũng muốn uống - Nick cự lại - Walker muốn uống. Thằng cóm nào vào đây cũng muốn uống hết trơn.

Chuckie chưa kịp đưa rượu lại thì một tay tóc lưa thưa bước tới, trông y ta ăn mặc bảnh chọe cứ như trong trang quảng cáo bước ra. Y đặt một cốc rượu xuống trước mặt Nick, đôi mắt y lờ mờ chứng tỏ y đã uống một số kha khá và y đứng lắc lư cạnh bàn:

- Uống lại rồi ha, thằng bán bừa - Y ngoác miệng cười - Uống đi, chào tái ngộ Jack Daniels, uống đi. Thằng bán bừa.

Nick nhận ly rượu nhưng không thềm ngẩng lên nhìn.

- Tụi tôi đang bàn ông việc, Marty - Walker nói bình tĩnh và chắc nịch.

Marty Nilsen, trưởng ban nhân sự, chẳng thân thiện gì Nick. Y giả vờ như rất hối lỗi:

- Tôi biết. Tôi không nghi ngờ gì chuyện đó. Bàn bạc, cứ bàn bạc - Y đẩy cốc rượu tới sát bên Nick - Uống đi, uống hết ly đúp đi, thằng bán bừa.

Gus Moran, ngồi ngay cạnh Nick, có thể thấy hấn đang cứng người lên, sẵn sàng bung ra như một lò so thép để đục vào mặt cha trưởng ban nhân sự. Bàn tay Nick cung lại thành nắm đấm. Gus đặt tay lên vai bạn, sẵn sàng níu lại nếu hấn quyết định tấn công.

Nick nuốt nước miếng, cổ kèm hăm:

- Tôi đã hết giờ làm việc, Nilsen- Nick nói, cố nén cơn giận trong giọng nói - Nghe chưa? Tôi đã hết giờ làm việc và đang bàn vụ án với bạn và ông chief của tôi. Ban nhân sự chẳng mắc mớ gì, vô đây cả. Bộ tôi phải làm đơn xin việc làm thêm giờ chặc? Ban nhân sự chặc phiền việc này lắm hả?

- Thằng bán bừa, tao chẳng rắc rối gì với chuyện đó hết, nhưng đừng có làm việc quá sức, làm quá mày sẽ muốn uống rượu đó.

Một cơn gió lạnh chọt tràn vào khi Beth Garner từ ngoài trời mưa mở cửa bước vô. Cô vào đúng lúc để thấy Nick, gằn như sùng máu lên, hấn đứng bật dậy, còn Walker với Gus thì ra sức kéo hấn ngồi xuống.

- Đừng chọc tôi nghe, Nilsen - Nick gào lên - Nếu không là tôi cho ông nuốt trọn bộ răng của ông đó.

- Kia kia! Chuyện gì vậy? - Tâm thân chỉ có 50 ký của Beth chen vào giữa hai anh cóm đồ sộ - Bình tĩnh nào!

- Không có gì đâu, bác sĩ - Nilsen mỉm môi cười - Chỉ có chuyện bác sĩ

vào kịp lúc để cứu mạng bệnh nhân cung thoi - Nói rồi y quàng tay ôm vai Beth. Cô ta gạt ra.

- Buông ra, Marty!

Nilsen hoặc đã quá xin, hoặc trở nên trơ tráo khác thường ngay cả so với một nhân viên ban nhân sự:

- Hai người vui vẻ nghe - Y bật cười hô hô rồi khật khưỡng bỏ đi.

Nhưng Nick chưa nguội ngay được. Hắn nhìn sau lưng tay cóm kia, đôi mắt sắc như mũi dao:

- Y muốn kiểm chuyện mà. Tôi sẵn sàng chơi đấy.

Beth lôi hắn ngồi xuống:

- Phải rồi - Cô nói - Y đang muốn kiểm chuyện, nhưng đừng thềm thoả mẫn y, Nick. Đừng!

Nick hít một hơi dài, làm như không khí có thể làm tắt được cơn giận, và hắn thấy cần hít thở nhiều hơn nữa:

- Cô muốn về nhà hả? - Hắn hỏi.

- Phải - Cô nói và ngoặc tay hắn một cách thân thiện.

- Được rồi - Nick quay sang Walker và Gus, hắn liệng mấy đồng bạc lên bàn - Trả tiền mấy ly của tôi giùm - Rồi hắn đưa Beth ra cửa với trời còn mưa phía ngoài.

Hai tay cóm còn lại nhìn theo rồi cầm ly lên:

- Hai đứa xứng đôi đó chứ? - Gus nói.

- Nhưng chắc đã chia tay rồi.

- Phải, nhưng tối nay có lẽ khác. Tối nay có thể họ tưởng nhớ kỷ niệm xưa.

- Có lúc tôi nghĩ nó lấy lòng cô ta để thoát khỏi tròng của Ban Nhân sự.

- Không - Gus đáp - Nó không có vậy đâu. Nó cũng có tâm hồn đó.

\*

Cơn giận dữ tích tụ trong người Nick cả ngày trào lên khi hắn vào tới căn hộ của Beth. Khi cô đưa tay bật đèn, hắn chụp lấy cô, ôm siết và hôn mạnh bạo, thềm khát và ép sát cô vào cánh cửa. Người hắn cứng lên, giận dữ khiến cô chột thấy sợ hãi. Cô ráng đẩy hắn ra và mơ hồ cảm thấy nếu hắn quyết chí thì chắc cô không cưỡng nổi.

- Đừng ... Nick, đừng ...

Câu trả lời của hắn không nói ra nhưng thật rõ ràng. Cô lắp bắp kêu lên trong nỗi hoảng hốt:

- Đứng, trời ơi ... đứng ...

Hắn đưa miệng xuống vai cô, cắn vào lớp da thịt đỏ và vật cô xuống sàn. Hắn nhồm người lên chỉ để cởi áo ra và kéo quần xuống rồi tràn thẳng vào cô một cách giận dữ. Beth Garner không từng có tưởng tượng sâu xa gì về chuyện hiệp dâm, cô cũng không thấy thèm muốn Nick chút nào ngoài một nỗi ghê tởm và tức giận mỗi lúc một tăng ...

Nick lăn vật xuống khỏi người Beth và nằm ngửa đó nhìn lên trần. Bây giờ mọi chuyện đã qua, cô chẳng còn thấy sợ hay giận dữ nữa, mà chỉ còn lòng thương hại. Cô sờ vết bị cắn trên vai mình và ngồi dậy, không nhìn hắn.

Hắn đưa tay chạm vào người cô như để phân trần, nhưng cô không chấp nhận an ủi. Cô gạt tay hắn ra và rùng mình.

- Beth ...

- Cô ta ra sao? - Beth Garner là bác sĩ tâm lý và biết rõ đường đi trong khu rừng tâm lý của Nick. Chẳng phải hắn quan tâm tới cô đâu, Beth Garner. Cô chỉ là kẻ tình cờ hắn bắt gặp lúc đang cần thiết.

- Ai?

- Catherine Tramell.

- Sao cô nghĩ là tôi đã biết cô ta ra sao?

- Tôi biết anh chưa hề biết cô ta trên giường ra sao, Nick. Nếu anh đã biết thì đã không xảy ra việc này.

- Beth ...

- Không, tôi muốn nói tới những mặt khác của Catherine Tramell kia.

- Cô đã đoán đúng - Nick nói sau một lát im lặng - Cô ta dùng cuốn sách như bằng chứng ngoại phạm.

Hắn ngồi dậy và hôn lên vai cô, chỗ hắn đã cắn. Cô không cử động. Hắn thấy giống như hôn một mặt đá hoa.

- Tôi đã gặp cô ta hồi học Berkeley - Cô nói.

- Cái gì?

- Chúng tôi theo học cùng tín chỉ - Cô ngoảnh lại cười buồn bã - Môn tâm lý. Anh không thấy là tụi tôi có những điều giống nhau sao?

- Không - Hắn chợt nhận ra Beth và Catherine sàng sàng độ tuổi, cùng

học tâm lý ở Berkeley trong cùng một khoảng thời gian - Lẽ ra tôi phải nhận ra ngay.

- Anh đâu thèm nghĩ gì tới tôi, Nick. Không nghĩ tới lâu nay, mà cũng chẳng nghĩ tới nhiều lắm trong mấy ngày rồi.

- Sao cô không cho tôi biết là cô biết cô ta?

Cô ta nhìn hấn sắc lạnh:

- Thì bây giờ đã nói đó.

- Không được kịp thời lắm. Cô tà tà quá.

- Còn anh quả là không tà tà. Lẽ ra tôi đã hưởng ứng với anh. Tôi rất muốn, nhưng không phải như kiểu này. Chưa bao giờ anh như thế này cả - Cô nhìn hấn chăm chú như muốn đọc ra cảm nghĩ của hấn trong ánh sáng lò mờ - Tại sao vậy, Nick?

- Cô là bác sĩ tâm lý mà - Hấn tránh né.

Cô đứng dậy và ôm những mảnh rách vào người.

- Phải, tôi là bác sĩ tâm lý, nhưng anh không hề làm tình với tôi lúc này.

- Thế thì tôi vừa làm tình với ai, bác sĩ Garner?

- Cái đó không phải làm tình, Nick à.

- Tôi cần một liều thuốc - Hấn nói.

- Tôi nghĩ anh đã bỏ rồi.

- Tôi hút lại.

- Ngăn tủ trên cùng cạnh lò sưởi còn ít thuốc - Cô nói khô khốc - Lấy rồi đi về đi.

Các quán rượu ở San Francisco đóng cửa lúc hai giờ sáng, nhưng cũng đủ kịp cho Nick có tới ba tiếng để hút hết một gói thuốc và nốc đến phần năm chai Johnny Walker trong quán nọ ở khu Mission. Khi nó đóng cửa, gã lại chui vào một quán khác bán rượu đêm ở khu Market làm thêm vài ly nữa rồi mới mò về nhà ngủ quay cuồng được vài tiếng. Lúc thức dậy, hắn tưởng như có ai mới thả một mỏ neo vào đầu mình còn cái lưỡi thì như bọc một lớp da thú. Hắn chịu nổi cơn nhức đầu sau khi say rượu - đã từng quen rồi - nhưng cái nhất là hắn tự thấy ghét chính mình.

Lúc hắn mò được tới Sở thì nguyên nhóm chuyên án Johnny Boz đã ngồi trong phòng của Walker cả tiếng đồng hồ rồi. Chẳng ai thèm đứng dậy chào khi hắn vô tới.

- Gì mà như tấm giẻ rách vậy? - Walker hỏi.

- Giẻ rách tôi thấy còn đỡ hơn - Andrews nói.

- Xác cha Boz cũng đỡ hơn - Harrigan thêm vào.

- Đừng để bụng nghe - Gus cười ruồi - Coi mày cũng chưa đến nỗi như thế, chỉ hơi tả tơi thôi.

- Ai cũng giễu hay dữ - Nick âm ừ. Hắn rót một tách café và nốc cái ực như đêm qua đã nốc rượu - Có gì mới không?

- Tôi có gọi điện tới Berkeley - Andrews nói - Năm 1977 có một án mạng ở đó. Một giáo sư bị đâm nhiều nhất bằng dao cạo đá, trên giường ngủ.

- Hồi đó cô ta vẫn còn học ở đó hả? - Nick nhếch mép.

- Hồ sơ của trường có ghi - Andrews đáp.

- Khoan - Nick nói - Năm 1977 hả? Bây giờ cô ta bao nhiêu? 30? 31? Vậy hồi đó cô ta - Hắn lẩm bẩm làm toán trừ - 16? Hay 17?

- Phải. Một đứa trẻ hoang đàng - Gus nói.

- Gus, tôi biết ông chỉ đùa tôi thôi - Nick nói - Nhưng mấy tay kia thì không đâu.

- Vậy là - Walker nói - Mình đang nói chuyện một nữ sinh 16 đâm chết một giáo sư đại học sao?

- Ta đang nói chuyện về Catherine Tramell - Nick đáp. Chứ không phải



nữ sinh 16 nào đó. Tôi chưa buông cô ta đâu.

- Mình sẽ kiểm tra lại - Walker nói không hào hứng lắm. - Gus, đi Berkeley điều tra lại coi. Harrigan tìm xem cô ta còn xuất bản những gì. Andrews lục lại hồ sơ tai nạn bố mẹ cô ta. Tìm được gì thì sao một bản cho cô Beth. Tôi muốn có chuyên gia tâm lý trong vụ này. Hiểu chưa?

- Còn tôi làm gì? - Nick hỏi.

- Mà thì đã có chuyên gia tâm lý lo rồi - Gus cười hèn hếch.

- Đầu tiên, Nick, anh đi thọc đầu vào một xô nước đá. Rồi theo dõi cô ta, xem cô đưa mình tới đâu.

\*

Nick chẳng thèm kiểm xô nước đá, nhưng hấn quất thêm vài cốc café khi lên đường tới Stinson. Hấn hạ hết cửa xe xuống để gió thốc vào mặt. Cầu Golden Gate đầy sương mù nhưng gió biển mát lùa bọt hơi rượu văng vất trong đầu. Khi tới gần Stinson thì hấn thấy đã tỉnh táo đến 8 phần 10.

Chiếc Lotus đen đang đậu trước nhà nàng, hấn ngồi chờ cả tiếng mới thấy nàng ra khỏi cửa và chui vào xe.

Nàng lái xe coi ngon lành, nhưng không phóng bạc mạng. Nick mỉm cười một mình, đôi khi cô nàng cũng không mê tốc độ lắm. Hấn chạy theo nàng xa xa, một khoảng khá an toàn, đủ để thấy mui xe của nàng. Thà mất hút còn hơn để nàng biết có người theo đuôi.

Vài phút sau là hấn tức điên vì thói cẩn thận đó. Nàng chọt nhấn ga và chiếc xe lao bắn đi như một con ngựa vào nước kiệu.

Nàng lượn xe trong dòng xe cộ, lách ra, qua mặt, lách vô, mọi kiểu để tiến lên trước. Nick lau mép đang lấm tẩm mồ hôi và nhấn ga bám theo.

Những người lái xe đi dạo sớm trên xa lộ số 1 chưa kịp hoàn hồn với chiếc xe Lotus vọt bán mạng qua thì lại thấy một chiếc Chevrolet nâu bản thủ cũng phóng chế bỏ không kém.

Nhưng tất cả chỉ mới là màn dạo đầu của nàng. Tới một khúc quanh, nàng vọt ra ngoài, lấn hấn sang tuyến bên kia qua mặt ba chiếc xe một lượt. Nick lập tức cũng lách ra theo đúng kiểu. Khi hấn vượt hấn đường phân chia giữa lộ thì nàng đã lách vô, để lại hấn đối đầu với một chiếc xe buýt tổ bố đang lao tới như một viên đại bác.

Bên phải hấn là một xe cùng chiều, bên trái là bờ vực vì đang là đoạn

đường đòi. Không có chỗ nào chui ra ngoài việc húc thẳng vào chiếc xe buýt hoặc lui trở lại về tuyến của mình trước khi bị đụng nát đầu và ghi thêm một số liệu trong thống kê về tai nạn giao thông. Xe cứ phóng, xe buýt nhún còi um trời, còn cái xe kê bên phải hẳn chưa vượt lên hẳn. Tiêu tùng rồi.

Trong tích tắc cuối cùng hẳn đã kịp quyết định: Đạp thẳng và lách đích chiếc xe ở bên phải lúc đó vừa vượt lên, hẳn chui lại được về tuyến của mình, nhường chỗ cho chiếc buýt kịp thời vọt qua, còi vẫn nhún âm vang.

- Mẹ kiếp - Hẳn đâm vào tay lái, hoặc chết tươi hoặc mất đầu, bây giờ phải vọt theo. Hẳn lại nhấn lút ga, lách qua trái, qua mặt các xe trước và phóng lên.

Hẳn còn kịp thấy bóng chiếc Lotus đen thui, tuốt đặng xa, nó vừa queo vào ngã cằn tới Milly Valley. Hẳn thở cái phèo. Miill Valley là một thị trấn nhỏ, yên tĩnh. Dân cảnh sát ở đó không chịu để yên cho chiếc Lotus biểu diễn một màn anh hùng xa lộ đâu, kể cả ở ngoại vi thị trấn.

Hẳn theo kịp nàng qua những ngọn đồi, những đoạn đường ngoằn ngoèo nghiêng nghiêng. Nàng dừng lại trước một căn nhà đơn sơ cũ kỹ trông như sắp sập thật trái ngược với những căn của giới trung lưu quanh đó cùng nằm trên đường Balbion của cái thị trấn này. Hẳn chạy qua và ghi nhớ số nhà.

Catherine xuống xe và gõ cửa trước. Khi nàng vào trong, hẳn cho xe đậu lại và ngồi chờ.

\*

Một tiếng sau, chưa thấy nàng ra, hẳn thấy chán quá bèn xuống xe tà tà đi ngược trở lại quan sát căn nhà. Chẳng thấy được gì, các cửa sổ đóng kín. Có cái thùng thư tả toí phía trước, nắp đây đã sứt bản lề. Hẳn rút trong đó ra một lá thư của một hãng gọi ông/bà Hazel Dobkins gạ gẫm ông bà tham gia đợt khuyến mại trị giá hàng triệu đô - la và mời ông bà xem kỹ những thông tin bên trong phong bì để quyết định con đường trở thành triệu phú cho mình!

Cái tên chủ nhà chẳng gọi tới gì cả. Đến khi trời sụp tối mới thấy Tramell bước ra khỏi nhà cùng với một bà già cỡ 60, người mảnh mai. Hẳn chỉ có thể đoán đó là một bà con gì đó với nàng, bà cô bà dì bên ngoài chẳng hạn. Tuổi tác hai người cách biệt xa, nhưng vấn đề là Catherine Tramell coi bộ không phải tí người mẫn mòi với bà con gia tộc.

Nàng chui vào xe, chạy xuống thung lũng. Chuyển về coi bộ nàng thông

thả, ít ra cho tới lúc rời khỏi hẻm thị trấn Mill Valley. Rồi tới một ngã tư, đèn đỏ, nàng tà tà chậm lại như mọi tài xế nghiêm túc khác. Một chiếc xe đã đậu sẵn ở đó chờ đèn xanh. Đột nhiên nàng nhấn ga, bẻ lái, cái xe vọt lên, chui vào khoảng trống giữa chiếc xe và lề đường, chồm tới và quẹo cua sang phải ngay lúc đèn đổi màu xanh.

Nick vọt theo, làm y hết và hướng về phía Stinson. Hắn phải nhủ thầm là mình đang thi hành lệnh của Walker, đang thi hành công vụ theo lệnh cấp trên. Nhưng trong thâm tâm, dù không muốn thừa nhận, hắn cũng hiểu rõ rằng hắn rất muốn gặp lại Catherine Tramell.

Chiếc Lotus đã đậu trước nhà, như một con ngựa thong thả nằm nghỉ sau một cuộc dạo chơi. Hắn có cảm tưởng nàng điều khiển chiếc xe như một sinh vật sống chứ không phải một mớ sắt thép và cao su vô tri giác. Nàng tùy nghi khiến nó chồm lên, phóng đi bẻ cua hay đột nhiên ngừng lại. Cả cỗ máy dưới tay nàng cứ phập phồng với nhịp xăng chảy như là mạch máu.

Đêm đã xuống và hắn có thể nghe tiếng sóng vỗ vào những đập chắn phía sau nhà. Một cửa sổ tầng trên còn sáng đèn và có bóng Catherine đi ngang qua đó. Lát sau nàng tới đứng bên cửa sổ và nhìn ra. Hắn vội lẩn vào bóng tối, e rằng nàng đã nhìn thấy, nhưng nàng chỉ trầm tư nhìn ra xa, về phía biển, trầm tư.

Thong thả, nàng cởi nút áo chemise và đứng phơi ngực trần ở đó một vài giây. Rồi nàng kéo màn, bóng chìm sau lớp vải. Nick ở dưới, mắt mở lớn nhìn chăm chăm, căng thẳng lên khung cửa sổ, tai vẫn nghe rì rào sóng vỗ.

Rồi đèn tắt và hắn tưởng tượng cảnh nàng lặng lẽ chui vào giường.

Độ một tiếng sau hắn về tới San Francisco, mò vào sở và lặng lẽ bấm máy vi tính trong căn phòng vắng. Những ngón tay lướt trên bàn phím. Hắn đánh: Hazel Dobkins, trắng, nữ, 145 đường Albion, Mill Valley. Rồi bấm nút "Enter", hắn chờ máy lục lại hồ sơ.

Đầu tiên máy lục hồ sơ của Sở Cảnh sát San Francisco và hiện lên dòng chữ Nothing Known Against (Không có ghi nhận gì chống lại đương sự).

- Cụt cụt - Nick thở ra, tuy không ngạc nhiên lắm. Hazel Dobkins có cái tướng một bà ngoại thích nuôi mèo và làm bánh. Dễ gì có chuyện bà ấy bị phạt vì cảnh giao thông chứ đừng nói chuyện tiền án tiền sự.

Cái máy đang chờ lệnh Nick "Mẹ kiếp", hắn nhấn mật mã ra lệnh lục tàng

thư hình sự của tiểu bang California và lại đánh tên tuổi, lai lịch Hazel Dobkins lần nữa. Đúng như hấn nghĩ, lần này máy hiện lên câu trả lời: Dobkins, Hazel, Nothing Current (Hiện không có gì). Dĩ nhiên "Hiện không có gì" đâu có nghĩa là "hoàn toàn không có gì".

Máy vẫn tiếp tục lục lọi rồi hiện lên những thông tin khác. Nick chợt nghe rúng động khi đọc thấy: Dobkins, Hazel, Phóng thích 7 tháng 7, 1965, Nhà tù San Quentin.

- Ái chà, Hazel - Hấn thăm thì, rồi lẹ làng ra lệnh moi hồ sơ việc tổng giam bà ta, câu trả lời ngay tức khắc: Kết tội giết bốn nhân mạng, tháng 7, 1955. Xử 10 tháng 1, 1956, Toà án tối cao San Francisco.

- Bốn mạng - Nick làm bầm. Hấn rờ lên màn hình chỗ có những dòng chữ đó để tin rằng đó là sự thật.

- Không có chuyện gì làm sao mà vô đây vọc máy vậy? - một giọng nói vang lên sau lưng. Nghe giọng là biết ai, Nick không rời mắt khỏi màn hình, hấn hỏi:

- Còn ông làm gì ở đây?

Gus Moran ngồi xuống ghé cạnh Nick:

- Tao cũng định vào bấm máy như mày đây - Ông ta vỗ vai Nick - Chí lớn gặp nhau phải không?

- Tìm được gì ở Berkley không? - Nick không rời mắt khỏi màn hình.

- Làm quen với một mớ đồng nghiệp ở đó, đứng ngắm mấy em nữ sinh viên. Nhiều em đẹp mê hồn, Nick à!

- Quên đi, Gus. Các em trí tuệ hơn ông nhiều.

- Phải, nhưng dân lối đời như tao có nhiều điều các em muốn học lắm.

- Còn ông thì tìm biết được gì?

- Tay giáo sư tâm lý đó là Tiến sĩ Noah Goldstein, bị đâm nhiều nhất tới chết, tháng 9/1977. Đoán ra cái gì không?

- Cô ta gây án hả?

- Không tìm ra thủ phạm, nhưng tiến sĩ Goldstein là giáo sư hướng dẫn Catherine Tramell.

- Cô ta hỏi đó có bị tình nghi không?

- Không. Thậm chí cũng chẳng hỏi cung luôn. Không ai bị tình nghi cả, không ai thù oán gì với giáo sư. Không ai bị bắt. Tức là không có gì cả. Vụ

án còn bỏ ngõ. Nhưng cũng may là còn lại một manh mối.

- Cũng chẳng ăn thua gì nếu nó không nói được với vụ Johnny Boz.

Gus nghiêng cổ nhòm vào màn hình của Nick:

- Chúa ơi! Hazel Dobkins! Manh mối gì đây? - Ông ta nhìn Nick lắc đầu - Hay lắm. Tao hầu như sắp quên Hazel rồi.

- Biết bà này hả?

- Biết? Đâu có! Nhưng rất khó quên. Một bà nội trợ hiền lành, ba con nhỏ, một ông chồng không biết la cà đàng điếm, không nợ nần túng bấn. Không hề có tiền sử bệnh tâm thần, không gì cả.

- Rồi sao?

- Rồi một ngày kia bà ta thức dậy, đột nhiên nghĩ rằng phải làm sạch. Hết cả nhà, bằng một cái ...

- Dao cạy đá? - Nick đoán mò.

- Từ từ mày. Một con dao khắc gỗ, quà tặng hồi đám cưới. Đầu tiên là làm ông chồng, xe nát ra như làm thịt gà. Rồi tới ba đứa con. Khi làm xong thì cái nhà coi như lò sát sinh.

- Trời ơi! - Nick thở ra.

- Trời đất chẳng dính gì tới vụ này cả. Sau khi làm xong, bà ta gọi cảnh sát. Họ tới thì bà ta còn ngồi đó trong phòng khách, dao đặt trên lòng. Không chối cãi, không có dấu điên, không gì cả.

- Nhưng tại sao? Tại sao lại làm thế?

- Đó là chuyện chẳng ai biết - Gus nhún vai - Chuyên gia tâm lý nào cũng chịu thua. Chỉ có Chúa biết. Hazel cũng không giải thích được. Bà ta chỉ nói là không hiểu sao mình làm thế.

- Không tin nổi.

- Vậy tại sao mày lại ngồi lục hồ sơ Hazel?

Nick kể vắn tắt lại chuyện truy ra mối quen biết giữa Catherine và Hazel Dobkins.

- Lạy Chúa - Gus kêu lên - Chơi với toàn thứ dữ không.

Hắn trở lại ngôi nhà ven biển ngay trưa ngày hôm sau. Catherine Tramell ra mở cửa, nàng mặc một bộ đồ đen bó sát người. Bộ đồ cứ như lớp da thứ hai, làm nổi bật mớ tóc vàng và đôi mắt xanh lơ.

- Xin chào - Nàng lên tiếng.

- Tôi có làm rộn cô không?

- Không.

- Hỏi ngốc thật, phải không? Có cái gì làm rộn cô được đâu?

- Sao không vào nhà? - Nàng mở rộng cửa và quay lưng vào trước. Nick Curran đi theo, mắt dán vào bờ hông săn chắc đang đưa theo bước đi của nàng.

Căn phòng cũng y như lần trước hắn vào đây, có điều những mẫu báo cáo thì nhiều hơn, quả là toàn bộ câu chuyện về trình sát Nick Curran của Sở Cảnh sát San Francisco. Nàng cầm một mẫu lên, xem qua rồi chìa cho hắn. Hàng tí tờ tố cáo: Cớm bắn người bị cớm thẩm vấn.

- Tôi dùng anh làm chàng trình sát cho tôi.

- Trình sát cho cô à?

- Tức là chàng trình sát trong cuốn truyện của tôi. Chắc anh không phiền đâu há?

- Nếu tôi phiền thì có thay đổi được gì đâu?

Nàng mỉm cười và né tránh câu hỏi như một võ sĩ né đòn:

- Anh uống cái gì nghe? Tôi đang định pha cho mình một ly.

- Không, cảm ơn.

- À, nhớ rồi - Nàng gật gù- Anh đã cai mọi thứ. Không whisky, không Jack Daniels, không thuốc lá, hay ma túy nữa - Nàng bước đi nhưng còn róng quay lại - Có cai đàn bà không?

Chẳng đợi trả lời, nàng cúi xuống với mớ ly và chai đầy một quầy rượu thấp, cùng với một thanh nước đá trong khay làm đá của tủ lạnh.

- Tôi muốn hỏi cô vài câu - Hắn bình thản nói.

Nàng cầm con dao cạy đá lên và bắt đầu đập vào thanh đá trong khay:

- Tôi cũng muốn hỏi anh vài câu.

- Cô hỏi hả?

Thanh đá vỡ ra nhưng nàng cứ tiếp tục đập:

- Tôi hỏi để viết sách.

- Bộ cô thù ghét nước đá lắm sao?

- Tôi khoái nước đá vụn và sắt cạnh.

Mà quả nàng đập đá quá kỹ, đập cho tới vụn. Bàn tay giờ lên rồi vụn xuống mãi, mỗi cú lại có vẻ mạnh hơn.

- Cô muốn hỏi cái gì?

Nàng coi bộ đã đập đá xong, đặt con dao xuống, nàng hốt một vốc đá vụn cho vào ly rồi rót đầy Jack Daniels vào.

- Nói cho nghe, cảm giác lúc giết người thì ra sao được không? - Nàng hỏi bằng cái giọng khơi khơi cứ như đang hỏi làm sao diệt sạch cỏ dại trong vườn đây nhỉ?

- Cảm giác làm sao? Lẽ ra cô nên nói cho tôi hay mới phải chứ?

- Tôi đâu có biết. Nhưng anh biết. Anh cảm thấy thế nào? Đây quyền lực? Buồn rầu? Hứng chí? Hay suy sụp? Hay trộn lẫn cả bốn cảm giác? Hay là có cảm giác gì khác? Một cảm giác gì anh chưa từng biết cho tới khi thực sự giết chết một mạng?

Một nỗi căm ghét - đối với nàng và cả với quá khứ khốn khổ của mình - vụt thoáng qua gương mặt hần:

- Đó là một tai nạn - Nick nóng nảy đáp. Họ lạc vào nơi đang chạm súng. Không có vụ giết người ... Chỉ là tai nạn, vậy thôi.

- Làm sao một tai nạn như thế xảy ra được, Nick? Nó tự nhiên xảy ra hả? Chứ anh không bị cái gì xúi đẩy anh bóp cò sao?

- Đó là một tai nạn - Nick nóng nảy đáp - Lúc đó tôi là cảnh sát chìm, theo dõi một vụ mua bán ma túy. Rồi nó xảy ra.

- Chỉ tự nhiên xảy ra à?

- Phải. Mình không dự định gì cả. Trong một vụ mua ma túy thì chẳng ai dự trù có chạm súng cả. Không như vụ ...

- Johnny?

- Tôi thì định nói đến vụ giáo sư Goldstein, Noah Goldstein. Nhớ cái tên này không?

- Chuyện đó lâu rồi, Nick. 14 năm rồi.

- Cô muốn một cái tên hiện tại hả? Vậy cái tên Hazel Dobkins thì sao?

Vẫn nhìn hẩn, nàng nhấp một hơi rượu. Da nàng trắng muốt đến độ hẩn tưởng như nhìn thấy được dòng rượu màu nâu chảy trong cổ họng.

- Goldstein? Dobkins? Nói về ai trước bây giờ?

- Goldstein trước đi.

- Noah là giáo sư hướng dẫn hồi tôi học năm thứ nhất - Nàng mỉm cười - Có lẽ từ chuyện ông ta mà tôi nghĩ ra chi tiết dao cạy đá trong cuốn truyện của tôi. Tiềm thức mình hoạt động buồn cười thật phải không?

- Cực kỳ buồn cười.

- Lẽ ra phải nói nó hoạt động thực kỳ lạ mới đúng.

- Còn Hazel Dobkins?

Nàng lưỡng lự một lát rồi đáp:

- Hazel là bạn tôi.

Nick Curran chợt nhớ tới câu của Gus tối qua: Chơi với toàn thứ dữ không.

- Bạn à? Bạn cô đã giết sạch gia đình. Cả ba đứa con!

- Bà ta đã bị bắt, xử tội, đã đi tù. 35 năm qua bà ta chẳng gây chuyện gì cả. Như người ta nói bà đã được trả về với xã hội. Hay như kiểu cảnh sát các anh thường nói: Bà ta đã trả nợ xã hội xong.

- Tôi chẳng cần biết ai nói kiểu nào. Điều tôi muốn biết là tại sao? Tại sao bà ta lại là bạn cô? Hay cô chọn toàn thứ bạn quái đản không thôi?

- Bà ta đã giết cả nhà. Bà ta có thể giúp tôi hiểu cơn cuồng sát.

- Nhưng bà ta đâu hiểu tại sao bà ta làm chuyện đó.

- Hình như anh không khoái kiểu tôi chọn bạn vậy, Nick.

- Còn tôi thấy hình như cô học được nhiều hơn ngoài chuyện cơn cuồng sát. Cô chắc đã nghiên cứu chuyện đó hồi còn ở Berkeley.

- Chỉ có lý thuyết thôi - Nàng nhấp rượu và nhìn hẩn trên miệng ly - Mà chắc anh rành về chuyện cuồng sát hơn tôi, phải không? Không phải lý thuyết, mà cả thực tế. Anh rành quá mà phải không ... Kẻ bắn bừa?

- Thằng bắn bừa?

- Chuyện thực sự ra làm sao, Nick? - Nàng hỏi nhẹ nhàng - Anh bị hút vào đó phải không? Anh có thích nó không?

- Không ai thích nó cả. Người đầu óc bình thường không ai thích cả.



- Còn anh? Đầu óc lúc đó có bình thường không? Kể chuyện hút cần sa đi, Nick. Bữa anh bắn người ta, anh đã làm mấy ngao? Hay anh đã hút đêm trước mấy ngao? Anh thường hút cỡ nào? Phần tư? Một nửa? Hay nguyên một ngao? Như dân thứ thiệt?

Giọng nàng càng dịu dàng thì ngôn từ lại càng gai góc nhức nhối.

- Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì, mà chắc cô cũng chẳng hiểu luôn. Cô chỉ là gái nhà giàu thích chơi. Cô vốn thích những cuộc chơi mà.

Nàng đến sát anh và đặt ly xuống:

- Anh kể lại được mà, không sao đâu, Nick? Bữa đó anh phê phải không? Phê tới độ bỗng dưng thấy khoái bắn nát gáo ai đó? Hay bữa đó vì đến cỡ nên tay run? Yếu tố đó khiến chuyện bắn người thành ra tai nạn. Một tai nạn đủ sức tống anh vào tù, hất anh ra khỏi ngành. Nhưng đó vẫn là một tai nạn. Anh chẳng có gì phải oán trách mình. Một lỡ lầm. Một tai nạn.

- Tôi vô tội - Hấn phản đối - Thậm chí không một ai kiện cáo. Đó là một tai nạn. Vụ này có dính tới ma túy, nhưng là tôi đóng vai mua chứ không phải hút. Hiểu chưa?

Nàng đưa tay lên vỗ vào má hấn, như vỗ một con mèo.

- Kể tôi nghe đi mà - Giọng nàng mượt như nhung và quyến rũ.

- Tôi không chơi ma túy - Hấn thô bạo giằng tay nàng ra.

- Có, có mà - Nàng đang đứng sát bên hấn đến độ hấn có thể cảm thấy hơi thở nàng trên mặt với mùi thơm của nó, như nước hoa - Họ không hề xét nghiệm anh vụ này, phải không? Nhưng Ban Nhân sự biết. Họ biết cả.

- Nếu Ban Nhân sự biết mọi điều chúng đã ...

- Vợ anh cũng biết nữa, đúng chưa? - Giọng nàng mượt như nhung - Cô ấy biết mọi chuyện, Nick đã đùa với lửa quá trớn. Nick thích thế mà, phải chưa?

Nick vỗ bụng ra. Hấn giật mạnh tay nàng và vặn tréo ra sau. Nàng thấy đau nhói. Hấn kéo nàng tới gần. Nàng không hề hoảng sợ. Họ nhìn nhau nẩy lửa, như muốn xoáy thẳng vào óc nhau.

- Nick khoái như thế mà - Catherine thì thâm - Nhưng vợ Nick không chịu được. Do đó cô ấy đã tự sát.

Nhiệt độ trong phòng chợt biến đổi, tiếng sóng vỗ nghe rõ hơn. Cửa đã mở ra và Roxy đứng đó. Mái tóc cô ta cột lại gọn gàng trên đầu. Cô ta mặc

toàn đen: áo khoác, áo pull, quần jeans cho đến cả đôi boots. Cái nhìn cô ta lướt về phía Nick cũng đen thui.

Catherine lắc người thoát khỏi Nick. "Chào cưng" cô kêu lên vui vẻ và chạy ra, cứ như một cô vợ dễ thương đón ông chồng đi làm về. Nàng đến bên Roxy và hôn phớt lên môi cô ta. Có thể đó chỉ là một kiểu biểu lộ tình cảm học đòi theo châu Âu, mà cũng có thể còn hơn thế nữa. Nàng quàng tay qua vai Roxy:

- Hai người biết nhau rồi, phải không?

Nick chẳng nghe gì cả. Một cơn giận dữ bùng lên nóng bỏng bùng lên trong óc hắn, khởi từ đám mây mù quanh chuyện ngộ sát, chết người, sự quyến rũ mê đắm nhưng có một điều đã rõ: Catherine Tramell có thể là một phụ nữ hơn người, nhưng đâu thể là kẻ tiên tri thấu thị gì. Cô ta không thể biết những điều như thế về hắn dựa trên suy luận. Một cái bằng tốt nghiệp ở Berkeley đâu có giúp người ta biết được tất cả mọi chuyện. Nick hiểu rằng lai lịch của mình đã bị đem bán.

Hắn gạt cả Catherine Tramell lẫn Roxy qua, cơn giận bùng lên nóng đỏ như ngọn lửa hàn.

- Anh về sao Nick? - Mặt Catherine coi ngây thơ như thiệt - Còn sớm mà.

- Để hắn đi đi, cưng - Roxy nói.

Nick chẳng lộ ra gì cả, bộ mặt hắn đanh lại như một chiếc mặt nạ cổ. Hắn ra khỏi cửa không nhìn lại.

- Anh quả là một nhân vật kinh khủng - Catherine gọi với theo.

Hắn chẳng thèm quan tâm. Lúc này hắn chỉ nghĩ tới sự thực chứ không phải chuyện hư cấu trong sách.

**N**ick có lẽ đã phá kỷ lục chạy xe hơi từ Stinson về trung tâm San Francisco. Lúc phóng xe trên xa lộ, chỉ có một ý nghĩ nung nấu trong đầu hắn: hắn đã bị người ta đem bán, bán cho Catherine Tramell. Hắn không hiểu tại sao người ta bán, nhưng đã đoán ra người ta bán như thế nào, bằng cách nào.

Cảnh sát hằng ngày vẫn dựa vào bọn chỉ điểm. Thực tế, hiếm có vụ án nào không dựa vào những thông tin mua được hay bán nặn được từ một tên chỉ điểm. Dân như Nick thường có cả chục chỉ điểm, anten hay hợp tác trong giới ma túy, đâm chém, trong các băng đảng người Hoa, người Jamaica. Phản thù và tiết lộ là cái nền cho công việc của cảnh sát. Bọn tội phạm, cũng như cảnh sát đều ghét bọn chỉ điểm. Nên điều đó hầu như thành một nét đặc thù chung giữa thế giới ngoài pháp luật và giới công lực, cả hai bên đều có quy ước, tín điều và cấm kỵ tương tự nhau. Còn cảnh sát, tuy phải dựa vào lũ chỉ điểm nhưng lại rất coi thường và ghê tởm bọn này. Nên Nick cực kỳ điên ruột khi biết ai đó đã bán những thông tin về lai lịch của hắn.

Hắn nhảy vọt khỏi thang máy khi nó dừng lại ở tầng 10 trụ sở cảnh sát rồi chạy tới văn phòng của Beth Garner. Cô thư ký ngồi ở ngoài ngưỡng đánh máy và đứng dậy cố cản hắn lại:

- Bác sĩ đang nói chuyện điện thoại, trình sát Curran. Anh chờ tôi báo trước cái đã.

- Khởi - Nick sửa - Tôi ghé một chút thôi - Rồi hắn gằn như đá tung cánh cửa ra. Hắn giận điên lên rồi, đến độ giết người như không.

Nick chụp lấy cái điện thoại của Beth đang áp vào tai và dấn luôn xuống dàn máy. Hắn chồm tới dí sát mặt hắn vào mặt cô. Beth nhớ lại chuyện tối hôm trước và hoảng hồn ngửa ra sau.

- Ai lục hồ sơ tôi coi?

- Anh nói cái gì vậy Nick? - Beth tái mặt - Anh làm sao vậy? Có chuyện gì?

Giọng của Nick rõ ràng từng chữ, nghe đầy căm thù:

- Ai đã lục hồ sơ tôi ra coi?

- Nick ...

Nick chụp lấy hai vai Beth và kéo cô bật dậy khỏi ghế:

- Đừng có làm trò vờ vịt. Đừng có làm nhảm chuyện đạo đức bác sĩ phải giữ kín chuyện của bệnh nhân. Tôi hỏi cô lần nữa, tôi muốn cô trả lời: cô đưa hồ sơ của tôi cho thằng chó đẻ nào?

Hắn chẳng cần hăm dọa. Cô hiểu rõ hắn chẳng e gì chuyện thương căng tay hạ căng chân đâu.

- Đâu có ai! - Cô đáp, nhưng không dám nhìn hắn.

- Tôi cảnh cáo cô lần thứ nhất.

- Hồ sơ bệnh nhân là điều phải giữ kín, Nick. Nếu tiết lộ là phạm pháp ...

- Đừng nói chuyện thô tá đó với tôi, Beth.

- Nhưng sự thực là vậy.

- Không - Nick lắc đầu - Không đúng, Beth. Đừng nói dối.

- Nick, tôi ...

- Ban nhân sự, phải không? - Hắn chợt nói thẳng - Ban nhân sự đến hù dọa gì đó và cô dính bẫy, đúng chưa?

- Nick, người ta nói với tôi rằng ...

- Ai? - Nick hỏi gần - Người ta là ai, Beth?

Cô ta nuốt nước bọt khó khăn, rồi làm bậm:

- Nilsen.

- Tôi chỉ cần nhiều đó thôi, Beth.

\*

Một phút sau, Nick lao vào văn phòng Ban Nhân sự, nổ tung lên như một trái lựu đạn. Hắn sai bước dọc các bàn giấy, tiến thẳng tới chỗ Nilsen ngồi như một đầu đạn điều khiển bằng tia laser. Tay cầm mạp đang ngồi trên ghế nệm đọc tờ Examiner buổi chiều, tay đưa tách café lên môi.

Quạt tay một cái, Nick hất văng cả báo lẫn tách, café đổ tèm lem lên bộ đồ mới của Nilsen.

- Chúa ơi! Curran! - Nilsen bật lên khỏi ghế, mặt đỏ bừng vì giận - Làm cái chó gì mà ...

Nick lao tới, hai tay túm cổ áo đẩy y cái rầm vào tường. Hắn đã điên máu lên rồi, chỉ còn một sợi tóc nữa là điên thật sự.

- Mà bán hồ sơ của tao cho con nhỏ đó phải không, đồ chó đẻ?

Nhìn vào mắt Curran, Nilsen chỉ thấy một cơn giận dữ đến mù quáng. Y thấy sợ hãi đến hồn:

- Mà đang nói cái gì đó? Bộ mà muốn khùng ...

Nick húc người vô cái đùng, khiến đầu Nilsen hất râm vào tường. Những nhân viên khác trong phòng bị sững sờ chỉ trong giây lát, họ bèn đổ xô lại.

- Con nhỏ trả công cho mà cái gì, thằng chó đẻ?

Một nhân viên nắm vai Nick định kéo ra, nhưng hấn vung một tay hất anh đó ra như một đứa trẻ, tay còn lại của hấn bấu vào cổ họng Nilsen và siết lại.

- Nó trả công cho mà cái gì?

Dù muốn thì Nilsen cũng không trả lời được. Bàn tay Nick bóp y muốn nghẹt thở. Mắt y như lòi ra, mặt đỏ bầm lên.

- Curran! Chết ông ấy bây giờ! - Có ai đó gào lên.

Nick chẳng thèm nghe, hấn ra sức bóp. Hấn chẳng nhìn thấy gì ngoài bộ mặt kinh hoàng trước mặt hấn, rồi nổi thèm muốn được giết người trong hấn một cách dịu dàng và êm ái. Căn phòng, những người khác mờ dần đi. Với hấn chỉ còn lại nỗi căm thù.

Đột nhiên hấn bị lôi trở lại thực tế với một nòng súng lạnh ngắt không thể làm với cái gì khác, đã nhẹ nhàng, nhưng vững chãi, dí vào phía sau vành tai phải của hấn.

- Buông ra - Giọng người đó bình tĩnh - Buông ông ta ra, Curran. Buông đàng hoàng từ từ.

Nick tê cứng người, nhưng bàn tay cũng lỏng đủ để Nilsen hít vội một hơi tức nghẹn. Curran liếc ra sau rồi buông hấn tay hấn ra. Nick lập tức sụm xuống gập đôi người lại, ngáp ngáp thở vội, hai tay ôm lấy cổ. Anh cớm dí súng vào đầu Nick nói tiếp:

- Nếu anh với Nilsen có gì tranh cãi thì giải quyết bên ngoài Sở. Hiểu chưa? Bây giờ, Nick, anh đi ra khỏi đây. Không nói gì nữa. Không làm trò gì nữa. Chỉ quay lưng và đi ra. Nghe chưa?

- Rồi - Nick đáp tỉnh táo.

- Được. Đi đi!

Nick Curran quay lưng và bước đi bình thản ra khỏi phòng, bất cần biết tới nòng súng vẫn chĩa theo. Nhưng Nilsen thì không bình tĩnh như vậy, y vụt đứng dậy, mặt vẫn còn bầm đỏ vì đau, vì mất mặt và giận dữ.

- Chết mẹ mày nghe, thằng bắn bừa! - Y gào lên sau lưng Nick - Mày nghe chưa? Mày bị sa thải. Nghe chưa đồ chó?

Nick hình như không nghe thấy. Mà dù có nghe, hắn cũng bất cần.

\*

Chỉ chớp mắt là cả Sở biết chuyện đụng độ giữa Nick và Nilsen. Cảnh sát thì cũng khoái ngồi lê đôi mách như bất cứ ai. Gus Moran cảnh giác ngay khi nghe chuyện. Đó cũng là chuyện gây nhiều tranh cãi giữa các cảnh sát, kể cả với những chief như Talcott. Nhưng bị Ban Nhân sự cho sa thải thì lại khác hẳn. Ban Nhân sự nếu muốn, có thể làm đời bạn thối rình lên không chịu nổi. Việc của họ là thanh lọc hàng ngũ. Nick quả là đang đứng trên lớp băng mỏng khi đối đầu với ban này. Chắc chắn hắn sẽ rơi tòm xuống mặt nước lạnh giá bên dưới.

Gus bắt kịp Nick khi hắn ra khỏi toà nhà trụ sở và vào tới bãi đậu xe. Trong cái đầu của Gus, nơi mà một cảnh sát bình thường sẽ tới sau một trận đụng độ với Ban Nhân sự chắc chắn sẽ là một quán rượu, nhưng không phải quán 10 - 4. Nhưng với một tay dễ điên như Nick Curran, thì quả khó mà đoán ra hắn sẽ đi đâu và gây ra thứ chuyện rắc rối nào.

- Nick! Nick! Chờ tao! - Lúc chạy được tới nơi thì Gus đã thở hồng hộc, hậu quả của việc dùng quá nhiều thuốc lá và bia - Mày làm cái chó gì vậy, anh em cả Sở đồn mày tính tay không giết thằng Nilsen. Mày phải bình tĩnh lại, con ạ, không thì lọt vô lò nước sôi đó.

Nick hít một hơi dài. Hắn không giận Gus được, đó là người duy nhất trong sở, thiết tình lo cho hắn:

- Hơi đâu mà lo. Không có chuyện gì đâu. Rồi tôi sẽ ổn thôi.

- Không đâu - Gus rầu rĩ lắc đầu - Mày không ổn được đâu. Mày biết, mà tao cũng biết. Thế nào tụi nó cũng thu hồi thẻ của mày.

- Thu thì cứ thu.

- Nick, mày đâu muốn vậy.

Đôi vai Nick rũ xuống trông mệt mỏi và tuyệt vọng.

- Tôi cũng không biết tôi muốn gì luôn. Tôi chỉ thấy là quá chán cái cảnh mình bị người ta xỏ mũi đem bán.

Gus chỉ có nước méo miệng cười:

- Nghe anh em nói thì mày biểu lộ tư tưởng một cách quá bạo tay. Mày đã

tìm biết được cái gì vậy?

- Cô ta biết rồi.

Cả hai cần phải nói rõ, "cô ta" là ai. Họ ngầm hiểu Catherine Tramell luôn là đầu mối rắc rối.

- Biết? Biết cái gì? Cô ấy chỉ ám mày thôi. Quên mẹ nó đi.

- Cô ta biết tôi sống ở đâu, sống thế nào. Nó chui vô tận óc tôi, theo tôi sát đít, biết hết từ trong ra ngoài.

- Giữa mày với nó có chuyện gì?

Trong một thoáng, Nick trần trở với những sợ hãi, ước muốn và đam mê của hắn đối với Catherine Tramell. Đột nhiên hắn nhận ra cô nàng đã ở trong hắn từ lâu, găm nhăm chỗ này, đào bới chỗ nọ trong tâm hồn hắn. Hắn lắc đầu và gằn như bật cười:

- Tôi không chắc nữa. Tôi cũng chưa hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây.

- Vậy là chắc chắn đang có gì đó.

- Phải một chuyện gì đó.

- Đẹp mẹ nó đi - Gus quàng tay qua vai bạn - Tao sẽ xin nghỉ phép một ngày. Đi uống rượu với tao đi.

- Không. Tôi phải kiếm chỗ nghỉ cho ra mới được.

- Miễn mày đừng tới Stinson thôi là được.

- Không đâu - Nick bước đi.

- Ê. Làm giùm tao một chuyện coi - Gus gọi giật lại.

Nick dừng bước và ngoảnh đầu lại:

- Với ông thì làm gì cũng được.

- Chỉ xin mày cẩn thận giùm tao thôi.

- Chuyện gì làm cho ông cũng được - Nick cười - Nhưng vụ đó thì miễn.

- Phải - Gus nhún vai - Đó là điều tao nghĩ. Mày thấy chưa, Nick? Có một điều tao chưa đoán đã xảy ra với mày.

- Vậy sao? Chuyện gì vậy?

- Máu điên của mày - Gus ngoác miệng ra cười - Càng lúc càng dễ tiên đoán.

\*

Tiếng cười vang lên như nắc nẻ, hào hứng quanh một nghịch cảnh gì đó

đang diễn ra trên TV trong nhà Nick. Hấn ngồi trước màn hình và nhìn chòng chọc vào đó. Một chai Jack Daniels để trên bụng với một điều thuốc lá ngậm trễ bờ môi. Cái gạt tàn bên cạnh đã đầy ụ, cái chai thì đã vơi quá nửa.

Trông hấn như đang coi TV, chăm chú theo dõi từng chi tiết một, làm như đó là một phim ngoại quốc có phụ đề chứ không phải một tiết mục hài kịch ngắn. Thật ra hấn chẳng coi TV gì cả. Chỉ trợn mắt ngồi đó, chẳng cần biết màn hình đang cười hô hô với chuyện gì. Hấn cũng không biết tên của chương trình luôn, vì hấn đang chìm sâu trong những suy nghĩ.

Như một liều thuốc độc, Catherine Tramell đã ngấm vào máu hấn, len vào từng ngõ ngách thân thể. Hấn hoang mang mất hướng cứ như một cơn mê sáng, hấn trông rõ mồn một như trong một khung ảnh ảo tưởng, toàn bộ những hình ảnh kỳ quái. Hấn thấy mình làm tình với nàng, say đắm, dịu dàng. Hấn lại thấy mình giết nàng, thân nhiên bằng khẩu P.38 của cảnh sát. Hấn thấy mình cùng một lúc làm cả hai chuyện ...

Hấn giật mình nghe ra ai gõ cửa này giờ và chưa kịp nhúc nhích gì thì nghe giọng Beth Garner phía ngoài đầy vẻ lo lắng:

- Nick, Nick. Tôi biết anh có nhà mà. Mở cửa giùm đi.

Hấn liếc ra cửa, tưởng như có thể nhìn thấu ra ngoài:

- Về đi, Beth. Tôi đang coi TV hay quá mà.

- Nick ... - Giọng cô nghe nài nỉ.

- Tôi không muốn gặp cô - Hấn đáp cộc cằn.

Im lặng một lát hấn tưởng cô ta đã bỏ về thì nghe tiếng lịch kịch trong ổ khoá. Chốt cửa bật ra, cửa mở và Beth đứng đó, sợ hãi và chờ đợi.

- Tôi vẫn còn giữ chìa khoá anh đưa hồi đó - Cô nói và giơ cái chìa lên như sợ hấn không tin.

Nick rít một hơi thuốc cuối cùng cho đến khi nó cháy tới đầu lọc, nóng rát cả đầu ngón tay.

- Đã nói là không mời cô vô đây mà - Hấn lại mời tiếp điều thuốc khác - Cứ bỏ cái chìa xuống bàn rồi về đi.

Ngay cả Beth Garner cũng không chịu nổi. Cô ném cái chìa xuống chân hấn:

- Mẹ kiếp, Nick, đừng có đuổi tôi kiểu đó! Anh còn nợ tôi, biết bao nhiêu



mà kê.

Hắn từ tốn đứng dậy, cẩn thận đặt chai rượu xuống và nhặt chìa khoá lên:

- Beth không nợ gì tôi, tôi cũng không nợ gì cô. Tội mình có điều đã ngủ với nhau ... mấy lần nhỉ? 10 hay 15 gì đó.

- Tôi đâu dè anh đếm từng lần vậy - Cô nói lạnh nhạt.

- Đừng tự hào. Nó chẳng có gì đáng nhớ để thành nghĩa vụ đâu.

Mắt cô ta nheo lại, lấp lóe ánh căm ghét:

- Có lúc tôi thiệt là thù ghét anh.

- Vậy à? Nick mỉm cười, nhưng mắt không cười gì cả - Sao cô không kiếm một tay đồng nghiệp để phân tích thù ghét đó đi - Hắn rít một hơi thuốc

- Nè, nếu cô giải ra mấy vấn đề của cô thì cũng tránh được một bi kịch đó, Beth.

- Bi kịch gì? Anh nói chuyện tào lao gì đó?

- Có thể cô sẽ tìm vui được vài bận, trước khi thằng kếp của cô phát chán cô lên.

Beth choáng váng cứ như vừa ăn một cái tát. Những lời thối tha độc địa của hắn như còn đọng lại trong không khí một lát rồi mới chảy tuột xuống như dòng xăng tưới vào lửa.

Môi Beth cong lên và cô lao vào Nick, những móng tay co lại như móng mèo với những vuốt sắt đỏ lòm. Hắn cảm thấy cơn giận của cô bực lên như núi lửa. Cô muốn cào nát hắn ra, muốn uống máu hắn. Cô muốn hắn phải chịu như hắn đã từng làm cô đau đớn, đau chưa từng gặp một lần trên đời.

Nick tóm được cổ tay cô và đẩy cô ra xa. Hắn cảm thấy căm thù phập phồng trong từng mạch máu, từng thớ thịt của cô. Cô vùng vẫy một hồi, cơn giận phần nộ bùng ra, cháy bỏng và tự nó đốt cháy nó. Bạo phát rồi mau tàn, cô quy xuống trong đôi tay kèm giữ của hắn. Hắn cẩn thận đẩy cô ra xa.

Beth đưa hai tay ôm mặt và run cả người y hệt như lúc cô lên cơn giận hồi nãy. Không ai hiểu rõ giận mất khôn là nguy hiểm cỡ nào cho bằng bác sĩ tâm lý.

- Xin lỗi - Cô thì ào - Tôi xin lỗi. Thường khi tôi đâu như thế.

Nick nhìn cô như thương hại, hắn lắc đầu:

- Sao cô lại cho y coi, Beth? Sao cô lại để cho thằng chó đó coi hồ sơ của tôi vậy? Tôi tin cô mà, Beth. Có thể nói cô không tin, nhưng tôi tin ở cô mà.

- Xin lỗi, Nick, nhưng tôi buộc lòng phải cho y xem. Không cách nào khác.

- Buộc lòng à? Không cách nào à? Để làm chi vậy trời? Cô phải biết là cho nó coi ... - Hấn vung tay ra - Thôi dẹp đi. Bây giờ thì cũng chẳng ăn thua gì nữa.

- Nick - Mắt cô đã ngấn lệ - Y định sẽ đề nghị sa thải anh. Y không tin báo cáo của tôi. Nói là tôi thiếu khách quan. Nên tôi đề nghị hấn thay đổi ý kiến bằng cách xem qua biên bản những lần trị liệu của anh. Tôi đâu ngờ y đem cho người khác coi - Cô ta nhìn hấn hồi hận.

Trong một thoáng, hấn chợt muốn ôm cô vào lòng để vỗ về, nhưng rồi một nỗi khinh bỉ lạnh lùng dâng lên, mặt hấn rấn lại:

- Cô phải làm như thế vì tôi?

- Phải. Tôi rất lo cho anh. Tôi làm thế để giúp anh.

- Cô không thấy sao? Khách quan! Xài chữ hay lắm. Nếu có chuyện giữa tôi và Nilsen thì ngay tay tổ tâm lý như Sigmund Freud cũng bị y coi là thiếu khách quan nữa kìa. Y muốn đim tôi xuống sinh, Beth à, và cô là nguồn dữ kiện tốt nhất. Y gạt cô cho y coi và cô mắc bẫy.

- Nick, xin anh ...

- Về đi, Beth - Hấn quay lưng đi - Tôi xin cô đấy.

- Anh đừng ...

- Về đi - Hấn cầm chai rượu lên, ngửa cổ và tu một hơi dài.

Cô ta nhìn hấn van vãn một hồi lâu, nhưng trong lòng cô hiểu rằng cô đã vĩnh viễn mất hấn, rằng hấn không bao giờ tha thứ cho tội phản bội niềm tin.

\*

Mấy tiếng đồng hồ sau, trời đã rất khuya, TV đã hết phát hình chỉ còn những âm thanh ù ù, Nick ngủ lả trên giường. Bộ não đầy rượu của hấn hiện lên những giấc mơ rối loạn, những xác chết, những buổi nhậu tuyệt vọng, những viên đạn bắn đi. Những hình ảnh rơi vào nhau: Catherine, Roxy, Gus, Beth, Talcott và Walker. Rồi tới những bức tranh méo mó dị dạng treo trong phòng khách nhà Catherine, cái xác thủng lỗ chỗ của Johnny Boz phun máu ra ngoài, xen lẫn những hình ảnh tưởng tượng: cảnh Hazel Dobkins giết sạch chồng con những năm xa xưa.

Đâu đó trong óc, hấn hiểu rằng phải ngăn những cuộc giết chóc đó lại.

Hắn phải nhấn còi báo động. Rồi đột nhiên, như có phép lạ, chuông bỗng vang lên inh ỏi.

Hắn giật mình tỉnh dậy, run rẩy trong tiếng chuông điện thoại âm vang căn phòng.

**H**ắn chụp lấy cái chuông điện thoại cứ như đó là cái phao cứu sinh. Những lời hắn nghe trong máy thọc thẳng vào trí óc lơ lơ của hắn như một lưỡi gươm nhọn. Nick nghe như mớ rượu trong bao tử óc ách như mớ nước bắn đọng dưới hầm một con thuyền cũ.

- Rồi - Hắn thốt lên - OK.

Hắn không kịp nhớ ra giọng nói trong máy là của ai nhưng nghe là biết giọng của một cảnh sát viên gọi cho hắn vì lý do công vụ. Anh ta nói chỉ vài câu ngắn gọn, cho Nick hay đã xảy ra chuyện gì và hắn phải có mặt tại đâu trong vòng 5 phút nữa rồi gác máy.

Thức dậy Nick vẫn còn say, nhưng mẩu điện thoại làm hắn tỉnh còn lạ hơn nắng mùa hè làm tan sương sớm. Nhưng dù đã tỉnh, nội dung bức điện vẫn làm hắn ngồi đờ một chỗ trên giường. Phải hết mấy phút hắn mới đủ sức đứng dậy và vọt ra cửa.

Hắn nhìn thấy quang cảnh quen thuộc quanh nơi xảy ra án mạng tại bãi đậu xe quán 10 - 4. Có điều cảnh ở đây coi xôm tụ hơn, tính theo số lượng cóm hiện diện, xe cảnh sát đậu tràn lan khắp nơi, những chiếc áo đồng phục bủa vây dày đặc làm như họ nghĩ tên thủ phạm sẽ trở lại hiện trường vậy. Bước ra khỏi chiếc Mustang, Nick có cảm giác người ta nhìn hắn với cái nhìn đó, cái nhìn đối với một thủ phạm trở lại hiện trường.

Walker, Gus với mấy tay trong Ban Nhân sự đang đứng quanh một chiếc Lincoln. Chẳng ai hào hứng gì khi thấy Nick, mà hắn cũng chẳng vui gì khi thấy họ. Đám đông giãn ra khi thấy Nick đến, cứ như hắn là kẻ mang mầm dịch bệnh.

Gus Moran rọi đèn pin vào băng ghế trước của cái xe. Marty Nilsen, Trưởng Ban Nhân sự Sở Cảnh sát San Francisco, nằm ẹo ở đó. Một vũng máu đã bầm đen loang trên phần nệm tựa đầu của ghế tài xế, ngay sau cái đầu của y.

- Một phát một- Gus làm bầm - Bắn thiệt sát. Hình như là đạn của một khẩu P. 38.

Khỏi nói thì ai cũng biết P.38 là vũ khí tiêu chuẩn cấp phát của Sở Cảnh

sát San Francisco.

- Đưa súng của anh đây, Nick - Walker nói, như xin lỗi.
- Trời đất, Phil - Nick nói lặng lẽ - Không lẽ ông nghĩ tôi ...
- Cứ đưa súng cho tôi, Nick.

Hắn nhún vai, thọc tay vào nách rút súng ra. Ông chief Ban Án mạng cầm lấy và gửi nòng, y như một chuyên gia ném rựu thử qua một mẻ rựu nghi rằng bị hư rồi lắc đầu. Ông ta đưa súng cho một người thuộc Ban Nhân sự.

- Được, không có gì, Nick, súng này gần đây không bắn.
- Cỡ ba tuần nay, từ hồi tôi tập bắn thường lệ dưới hầm. Tôi đâu có giết Nilsen, ông biết mà.
- Tôi chỉ biết ông ta không bị bắn bằng khẩu súng này thôi Nick ạ! Chỉ dám xác định như thế - Ông ta không nhìn Nick, chỉ quay đi và bước về xe của mình.

Nick nhìn các khuôn mặt chung quanh và nhìn theo lưng của Walker.

- Bộ anh em nghĩ tôi ...
- Tao không nghĩ, con ạ - Gus nói - Nhưng phải nói cho mày biết, hình như ý kiến của tao là thiểu số ở đây.

Thiếu úy Jake Sullivan, thuộc Ban Nhân sự và cũng tỏm lợm như thằng cha Nilsen, bước tới với cái bản mặt như muốn tuyên bố: Ở đây tôi chỉ huy.

- Curan, bây giờ về sở. Chúng ta cần trao đổi một lát - Đó chẳng phải là một lời mời mọc bạn bè đi uống café tán dóc đâu.
- Bộ tôi là tình nghi hả, Sullivan?
- Có lẽ.
- Vậy thì đọc cho nghe quyền của tình nghi và còng tay đi.

Nick cũng ngạc nhiên thấy mình ăn nói y chang Catherine Tramell bữa nọ. Sullivan nhún vai:

- Anh muốn như vậy hả? Tụi tôi giúp anh được dư sức.
- Mà còn lấy làm hân hạnh nữa - Morgan, một tay khác trong Ban Nhân sự chen vào.
- Kia Nick - Gus Moran xen vào đứng giữa Nick và hai tay nọ - Ráng nhìn một lần đi. Hợp tác với mấy cha này chút xíu.

Coi mặt ai cũng có thể thấy Nick sẽ đòi nghe đọc lệnh bắt theo luật Miranda và còng tay các thứ, nhưng trên đời chẳng có nỗi đau nào cho dân

cảnh sát lớn hơn điều này, cho dù anh ta không đáng bị như thế.

- Được, tôi sẽ đi, Sullivan, chỉ để cho ông thấy tôi lúc nào cũng hợp tác với nhân viên công lực như mọi công dân hiểu biết khác.

- Tốt.

- Và để chứng minh rằng tôi không giết cái ... - Hấn hất cầm vào cái xác Nilsen - Cái ông sĩ quan cảnh sát này.

- Được thế tôi cũng mừng, Curran - Sullivan nói, nhưng ai nghe cũng hiểu ông ta không nghĩ như thế.

Họ đưa Nick vào ngay cái phòng đã hỏi cung Catherine. Walker, Talcott và Gus Moran ngồi đó, nhưng xa cái bàn hơn, còn Sullivan và Morgan thì chiếm vị trí chính. Ai cũng biết đây đã đến tiết mục của ban nhân sự và họ sẽ là kẻ quyết định số phận của Nick.

- Anh không ưa gì Marty Nilsen, phải không? - Morgan hỏi, như thể phủ đầu.

- Điều đó ai cũng biết. Nhưng Morgan này, tôi tin chắc có cả đồng người ông không ưa và cả đồng người khác không ưa ông.

- Đó chẳng phải vấn đề.

- Chiều nay anh vừa đánh ông ta - Sullivan tiếp - Có cả chục sĩ quan chứng kiến.

- Phải. Rồi sao? Rồi tôi theo rình ông ta và phát khùng lên.

- Có thể anh không bình tĩnh lại nổi. Có thể anh rình chờ Marty ở ngoài quán 10 - 4 rồi nã một phát vào đầu ông ta. Có thể anh muốn trả thù vì ông ta đã trêu chọc anh quá sức. Có thể lắm, phải không?

- Tôi chẳng thèm lý tới chuyện Marty đùa cợt tôi.

- Thế rồi sao bỗng dưng anh căm hờn ông ta thế? - Sullivan hỏi.

- Tôi không căm hờn. Nhưng ông ta ... Nghe đây, Nilsen lấy được hồ sơ điều trị tâm lý của tôi. Hồ sơ mà Sở thiết lập ngay sau khi tôi bắn mấy du khách đó.

Talcott nhăn nhó. Ông ta ghét nghe ai nói tỉnh bơ những sự kiện khủng khiếp. Ông thích những từ ngữ y học như của Beth Garner như cú sốc, sự cố đáng tiếc ... Chẳng hạn.

- Chuyện bố láo! - Morgan nóng nảy nói.

- Tôi biết ông ta lấy được. Ông ta còn dùng nó vào việc khác nữa, đem

cho người ngoài xem. Ông ta dùng nó để bôi bác tôi.

- Anh có bằng chứng? Có bằng chứng cụ thể về việc ông ta cho người xem hồ sơ của anh không? Thậm chí có bằng chứng nào về việc ông ta từng đọc hồ sơ của anh không?

Dĩ nhiên là Nick có. Hẳn có cả đồng bằng chứng nữa kia. Nhưng nếu hẳn đề cập tới Catherine Tramell và chuyện cô hiểu rõ hẳn từ trong ra ngoài, người ta sẽ cho hẳn nổi cáu vô lý. Nếu hẳn nói chuyện Beth Garner đã thú nhận cho Nilsen xem hồ sơ thì sẽ rắc rối cho cô. Như thế hẳn chỉ còn một cách: nói dối.

- Tôi yêu cầu đưa bằng chứng, Curran. Anh có không?

- Không - Nick lắc đầu - Tôi chẳng có gì cả.

- Vậy anh cũng chẳng có gì cả - Morgan nói.

- Có điều tôi không khùng đến độ gây lộn với ai đó rồi vài giờ sau lại dùng ngay súng cảnh sát để bắn vỡ gáo y. Lý luận đó nghe được chứ?

- Không bao nhiêu. Đôi khi người ta vẫn làm những chuyện điên khùng. Anh biết mà.

Cửa phòng chợt mở và Beth bước vào. Mi mắt cô thâm quầng làm như đã thức suốt đêm chứ không phải giọng điện tới phá giấc ngủ. Cô lo lắng liếc nhìn Nick.

- Có chuyên gia về những người chuyên làm chuyện điên khùng đây - Morgan nói.

Nhưng Sullivan không hề muốn bác sĩ điều trị Nick Curran có mặt tại đây:

- Chúng tôi sẽ gặp lại cô nói chuyện sau, bác sĩ ạ!

- Tôi muốn ở đây, hy vọng giúp được gì chăng - Cô đáp.

- Tôi nghĩ rằng ...

Kỳ lạ là chính Talcott lại gỡ rối vụ này. Thà để Nick bị kết luận là tâm thần còn hơn cho người ngoài biết rằng trong Sở Cảnh sát San Francisco có một cảnh sát tinh bơ bắn chết đồng đội của mình.

- Tôi thấy có mặt bác sĩ Beth Garner ở đây không có gì là bất tiện cả, ngoại trừ khi Nick phản đối.

- Tôi không quan tâm - Nick nhún vai.

Beth Garner gạt đầu, ngồi xuống một cái ghế, vẻ mặt căng thẳng và bồn

chôn.

- Tôi nay anh ở đâu? - Morgan hỏi.

- Ở nhà - Nick đáp - Coi TV.

- Suốt đêm à?

- Ừ.

- Anh xem cái gì?

- Không nhớ. Những tiết mục nhằm nhí gì đó - Hấn cũng không nhớ nổi chuyện mình bật TV hồi nào, nó chiếu chương trình gì.

- Anh có uống rượu hả? - Sullivan hỏi.

- Phải - Ánh mắt Nick lấp loá nhìn Beth - Có uống.

- Tôi nghĩ anh phải kiêng rượu - Sullivan nhú mày.

- Tôi không uống trong một thời gian dài suốt mấy tháng trước. Không một giọt nào cả. Bây giờ tôi có về nhà làm vài ly thì tôi vẫn kiềm chế được. Nhưng lúc cần, tôi sẽ không uống. Không uống trong khi làm nhiệm vụ, như mọi cảnh sát nghiêm túc khác.

- Nhưng anh đã có uống?

- Tôi đã thừa nhận như thế.

- Nhiều không?

- Vài ba ly.

- Anh uống khi nào? Anh đã kiêng được khá lâu rồi mà.

- Bắt đầu uống lại vài bữa nay. Tôi bỏ rượu vì tôi muốn bỏ, rồi tôi uống lại bởi vì tôi muốn uống. Ông khó chịu chuyện đó sao, thiếu úy?

- Không, không đâu. Có điều thấy giống như người ta lâu nay yên lành rồi bỗng dưng quyết định làm một việc ngu ngốc gì đó thôi.

- Hồi 10 giờ tối qua - Beth chột lên tiếng - Tôi có tới thăm Nick tại nhà. Anh ta vẫn tỉnh táo bình thường - Cô ráng nói bằng giọng ít mùi bác sĩ nhất.

- Thế bác sĩ làm gì - Sullivan nhìn cô ngờ vực - Vào lúc 10 giờ tại nhà Nick Curran?

Beth Garner ngần ngừ một lát trước khi trả lời:

- Tôi tới đó trong vai trò bác sĩ điều trị. Tôi nghe nói tới vụ anh ta xô xát với thiếu úy Nilsen nên tôi nghĩ có thể tới góp ý kiến cho anh ấy.

- Ngay lúc nửa đêm sao? - Morgan châm chích.

- Không phải nửa đêm. Tôi đã nói khoảng 10 giờ tối. Và một điều nữa,



bất cứ quý vị nghĩ sao về nghề của tôi, nhưng quý vị nên nhớ rằng nghề bác sĩ luôn trong tư thế trực, 24 trên 24.

- Hay thiệt - Morgan vẫn chưa thua - Rất tận tâm. Rất nhiệt tình.

- Lúc đó thì bác sĩ thấy Curran thế nào? - Sullivan hỏi.

- Tôi đã nói rồi, tinh táo bình thường. Anh ta có tỏ ý lấy làm tiếc về chuyện với thiếu úy Nilsen và không hề tỏ ra thù ghét gì cả.

- Bác sĩ ở lại đó bao lâu?

Cô nhìn thẳng mặt Nick một lúc:

- Tôi ở đó chừng 15 phút rồi thấy chẳng có gì đáng lo ngại nên tôi về.

Nick quay nhìn chỗ khác, lần mò lấy ra điều thuốc và châm lửa. Hắn rít khói một cách thèm khát:

- Trong trụ sở này không được hút thuốc - Morgan nạt.

Walker, Talcott và Gus lập tức biết chính xác là Nick sẽ đáp lại thế nào.

- Vậy các ông làm gì tôi? Truy tố về tội hút thuốc chắc?

- Nè Curran ... - Giọng Morgan bực tức và ông ta muốn nhôm dậy.

Sullivan liền chặn ông ta lại.

- Tôi sẽ hỏi anh lần nữa, Nick, và sẽ ghi vào biên bản: Anh có giết Nilsen không?

- Không - Nick đáp ngay.

- Chắc không? - Sullivan vặn lại.

- Nè, tôi đã nói rồi. Buổi chiều tôi đã xông vào văn phòng y trước mặt mọi người rồi không lẽ đến tối lại giết y sao? Gọi là ngu hay khùng gì cũng được, nhưng tôi chưa đến nỗi ngu hay khùng để làm như thế.

- Làm như vậy rồi vẫn theo rình giết - Morgan nói - Là anh có được lý do bào chữa. Nó thành bằng chứng ngoại phạm cho anh.

- Giống như viết sách về một vụ giết người giúp ta không bị kết tội giết một người như thế - Walker chen vào rồi liếc mắt mỉm cười với Gus và Nick.

- Ông bắt đầu hiểu ra vấn đề rồi đó - Nick đáp.

Sullivan và Morgan nhận ra họ ở ngoài lề những câu nói đùa này và họ không ưa cảnh đó.

- Tôi không hiểu - Sullivan nói - Các vị đang nói lảm nhảm gì với nhau vậy? Viết sách gì?

- Bỏ qua đi, Jake - Walker nói - Đó chỉ là chuyện đùa riêng của tụi tôi thôi.

- Đùa à? Một tay trong Ban Nhân sự bị bắn nát đầu và mấy vị ngồi đây nói đùa à? Chuyện vớ vẩn gì như thế? - Morgan đỏ mặt tía tai lên.

- Thôi - Talcot cũng thấy không nên đùa - Chuyện có gì vui đâu mà đùa - Giọng ông nghiêm khắc - Nick, bây giờ anh được nghỉ phép - Ông ta nhìn qua Beth - Trong khi chờ đợi kết quả xét nghiệm tâm lý.

Ông chẳng cần nói gì thêm, nhưng mọi người đều hiểu: Kết quả thử nghiệm sẽ là rất kém và Curran sẽ bị đưa ra khỏi ngành.

Cuộc thăm vãn bữa nay kết thúc. Talcott rời khỏi phòng ngay, Sullivan và Morgan theo sau, chỉ còn Walker ở lại. Gus Moran gãi má:

- Sao đây, bác sĩ, Nick. Đi kiếm cái gì ăn thôi. Làm một bữa điểm tâm sớm ngon lành đúng kiểu cảnh sát coi. Tôi mời mà.

- Cám ơn, tôi không đói - Nick đáp.

- Còn bác sĩ thì sao?

- Để tôi đưa cô ta ra bãi xe, Gus à - Nick chặn lại.

- Vậy là trượt hươt - Gus Moran nhún vai - Chắc tôi dành đọc báo ăn sáng một mình vậy - Ông ta bỏ đi, đôi vai rũ tới trước vì mệt mỏi và những lo âu cho bạn bè.

Nick Curran dìu Beth Garner ra cửa. Trời sắp sáng nên ngay cả một trụ sở cảnh sát ở một thành phố lớn cũng vắng vẻ. Hành lang chẳng một bóng anh cớm nào, chỉ có mấy người lao công quét dọn. Gian đại sảnh lặng lẽ ngoại trừ tiếng máy hút bụi và chà mặt gạch bông.

Beth nhìn qua hắt, cô xem chừng chẳng hiểu tâm trạng Nick ra sao. Nick nhận được ánh mắt dò hỏi đó.

- Tôi rất cảm ơn cô - Hắt nói lặng lẽ, dịu giọng và nhỏ.

- Ít ra tôi cũng làm được như thế, để chuộc lại những rắc rối tôi gây ra cho anh vì mấy cái hồ sơ đó.

- Cô chẳng cần làm chứng ngoại phạm cho tôi. Tôi đã cư xử và ăn nói với cô như thế, lẽ ra cô cứ bỏ mặt tôi thì hơn.

- Sao tôi lại phải làm như thế?

- Bởi vì - Nick cười méo mó - Tôi đáng bị như thế.

- Thôi dẹp chuyện đó đi - Cô cười nồng ấm - Sao anh biết Catherine

Tramell đã được đọc hồ sơ của anh?

- Đơn giản lắm. Cô ta biết tất cả những chuyện mà tôi đã kể với cô trong các buổi điều trị thôi.

Beth lắc đầu như không dám tin:

- Cô này quả là có vấn đề, xét về bệnh lý học.

- Hồi ở trường cô ta ra sao?

- Tôi đâu biết nhiều. Có điều cô ta làm tôi ớn lắm.

Nick đẩy khung cửa kính to đùng của trụ sở cảnh sát ra:

- Ồn à? Tại sao vậy?

Beth rùng mình, không hiểu vì bước ra trời lạnh hay vì nhớ lại những chuyện xưa:

- Tôi ... Tôi không hiểu tại sao. Chuyện lâu lắm rồi. Tôi không nhớ được gì cả.

Họ dừng lại cạnh xe của Beth:

- Nick, anh phải nghỉ ngơi mới được. Hứa với tôi nghe.

- Tôi hứa.

Cô hôn rất nhanh lên má hắn "Tốt lắm" - Rồi lục túi lấy chìa khoá. Cô mở cửa xe và chui vào:

- Về đi Nick, ráng ngủ lấy vài tiếng, sẽ thấy khá hơn.

Nhưng có những chuyện hắn có thể làm ngay bây giờ để được khá hơn.

- Beth. Bữa nọ tôi không cố tình ăn nói với cô như vậy.

- Thôi - Cô gơ bàn tay lên chặn lại - Anh nghĩ như thế mà. Nhưng tôi đã đủ lớn, tự thu xếp được.

- Beth ...

- Về đi, Nick.

Hắn đứng trong bãi đậu xe nhìn cô ta lái đi. Hắn sẽ không về nhà. Hắn chờ cho cô ta đi khuất hoàn toàn, rồi đi kiếm Gus ăn sáng, chờ trụ sở cảnh sát hoạt động lại.

\*

Đến 9 giờ, Nick đoán rằng Andrews đã tới làm việc.

Walker nhíu mày khi thấy Nick bước vào văn phòng Ban Án mạng, ánh mắt như muốn hỏi: Anh còn vô đây làm cái con khỉ gì vậy?

- Vô dọn đồ trong bàn của tôi thôi - Hắn kêu lên.

- Anh được 5 phút - Walker gào lại - Rồi ra khỏi đây liền nghe.

- Được rồi - Hấn hy vọng mình có vẻ ngây thơ vô tội rồi thấy Andrews đang điên cuồng đánh máy để biến những ghi chú loằng ngoằng trong sổ tay thành bản báo cáo có thể hiểu được.

- Ê! Sao rồi Andrews?

Andrews ngược nhìn Nick với vẻ nghi ngại:

- Sao là làm sao? Bình thường chứ làm sao? Còn ông, ông đã chấm dứt sự nghiệp với Sở rồi mà.

- Chuyện đó từ từ rồi tính - Hấn liếc nhìn Walker trong cái phòng có ngăn kính đằng kia rồi hạ giọng - Ê, điều tra được gì về bố mẹ cô ta rồi?

- Ông nghỉ phép rồi - Andrews thì thầm lại - Nghỉ phép vì tâm thần. Bây giờ coi như tôi đang nói chuyện với một người điên.

- Tôi biết tôi điên mà - Nick cười - Nhưng ông tìm được cái gì rồi?

Andrews liếc về phía chief ngồi rồi cúi mặt xuống bàn phím:

- Cái tàu nổ, có vết rò trong ống dẫn gas và trước đó đã phải sửa chữa hai lần. Hai ông bà đều có bảo hiểm nặng ký, mỗi người 5 triệu. Có điều tra, không phải của cảnh sát mà của công ty bảo hiểm, có người nhái mò tung cả khu đó lên. Dễ gì tụi nó chịu trả 10 triệu liền, nhưng không tìm được gì hết. Thua trắng, tụi nó phải chung đủ. Tai nạn thôi. Chính thức rồi.

- Còn kết quả ngoài chính thức?

- Ông nghĩ tới cái gì đó? - Andrews nhún vai.

- Vậy là cô ta có được 10 triệu. Vậy là sao? Cô ta đã có cả trăm triệu. Cô ta làm vậy đâu phải để kiếm tiền bảo hiểm - Nói thế nhưng trong bụng hấn nghĩ: Mà để kiếm cảm giác mạnh.

- Thôi đi, nghe nè. Người ta đành kết luận cô ta không dính gì vụ đó. Nhớ chưa?

- Sẽ ráng nhớ - Nick gật đầu.

- Curran!

- Tôi về liền đây mà - Nick gào lên với Walker.

- Trước khi về thì ghé vô đây.

- Rồi - Hấn nói một cách lễ độ rồi tà tà đi tới ngăn của chief, bước vào và đóng cửa lại.

- Tôi không tin cái chuyện anh là tay tử tế đâu nhé - Walker nói.

- Tôi chỉ là người có thiện chí thôi.

- Mặc anh. Bây giờ nghe nè. Ban Nhân sự muốn gặp anh về vụ Nilsen. Họ sẽ lo điều tra vụ này chứ không phải tôi. Hiểu chưa?

- Ban Nhân sự lo hả? Kỳ vậy chief, đây vẫn chỉ là vụ án mạng và phải do Ban Án mạng phụ trách chứ, có ở đâu mà Ban Nhân sự lại điều tra án mạng không?

- Đúng là Nick Curran! - Ông ta lắc đầu - Tôi không bàn cãi vụ này với anh. Chuyện chẳng còn dính gì tới tôi, lại càng không dính gì tới anh cả. Chỉ cần anh nghe dặn đây Chuẩn bị để chờ tụi nó mời tới làm việc. Đừng có làm chuyện gì tầm bậy mà cũng đừng đi tìm Beth Garner. Như thế sẽ dễ cho người ta đánh giá hơn.

- Chính cô ta giết chứ không ai - Nick khoanh tay lại và nói chắc nịch.

- Trời đất! Anh điên rồi! Bây giờ anh lại nói Beth giết người nữa à?

- Ê, đừng hiểu lầm chứ. Tôi đâu có nói Beth. Tôi nói về Catherine Tramell kia. Cô ta giết Nilsen đấy.

- Vậy sao?

- Phải. Đó là một phần trong cuộc chơi của cô ta.

- Cuộc chơi? Ban đầu anh nói cô ta mua hồ sơ của anh, bây giờ lại tới chuyện cô ta giết Nilsen. Làm ơn đi mà, làm ơn cho tôi cũng như cho anh, là quên hết đi được không? Đi nghỉ ở đâu đó, tắm nắng, rồi quên chuyện cô ta đi, có được không?

- Ông đâu có tin, phải không? Cô ta cũng tính trước là sẽ không ai tin cả - Hấn cười rồi gật gù với chính mình - Ông thấy phải nể cô ta chưa? Cô ta đã tính trước tất cả, cứ y như đang viết sách vậy. Dự trù đủ chi tiết. Cô ta biết trước tôi sẽ suy luận ra như thế, và biết trước sẽ chẳng ai tin tôi.

Walker nhìn hấn như thương hại:

- Cô ta ám anh quá rồi. Anh đừng nên gặp hay nghĩ tới cô ta nữa.

- Thôi được - Nick nói xuôi xị - Chẳng có gì. Tôi đang nghĩ phép mà, phải chưa? Mặc xác cái cuộc đời này.

Nick tạm quên được cô gái đúng 15 phút, thời gian cho hắn len lỏi vào dòng xe cộ từ trụ sở cảnh sát về tới căn hộ. Chiếc Lotus đen đã đậu ngay lề đường và Catherine Tramell đang ngồi một đống ở bậc thềm của toà nhà có căn hộ của hắn trên đó.

- Tôi vừa nghe chuyện xảy ra - Nàng nói với một nụ cười vẫn với vẻ chế giễu như trước - Một tay bắn bừa mà bây giờ không còn súng nữa à?

Nick không hứng thú gì với chuyện bị chọc. Rất hiếm khi hắn hứng được với chuyện như thế.

- Chính xác là cô nghe được chuyện gì?

- Tôi quen nhiều luật sư. Họ có bạn bè. Tôi cũng có bạn bè. Có tiền là mình mua được cả đống luật sư và bạn bè.

- Tôi chả biết quái gì về chuyện đó cả. Tôi cũng làm chó gì có tiền cũng không có luật sư luôn. Chỉ có Gus là bạn.

- Tôi đâu có nói chuyện bạn đích thực - Nàng nhún vai - Tại sao Gus coi bộ không ưa tôi vậy?

- Gus hả? - Hắn bật cười - Gus không ưa gì cô vì y nghĩ rằng cô nguy hiểm cho tôi. Có lẽ y đúng. Còn tôi thì thích cô. Tôi thích những thứ nguy hiểm cho mình.

- Thiệt sao?

- Thiệt. Lên chỗ tôi làm một ly không?

Nàng liếc nhìn đồng hồ tay, một cái đồng hồ vỏ bạch kim mỏng tang.

- Uống giờ này sao? Mới 9 giờ sáng. Hơi sớm đó, phải không?

- Có lẽ tại tôi dậy sớm nên có cảm tưởng đã đến buổi trưa. Mà cô có muốn lên hay không?

Nàng nhìn hắn mỉm cười tươi tắn:

- Tôi tưởng anh chẳng đời nào mời tôi cả.

- Nghe chừng cô chưa hiểu rành nhân vật của cô như cô tưởng.

Họ đi vào, leo qua mấy đoạn cầu thang tối tăm nhếch nhác lên tới căn hộ hắn tận tầng 3. Nàng đi trước và nói ngoái lại với hắn:

- Tôi đang nghiên cứu, nghiên cứu đủ thứ về anh. Rồi sẽ tới lúc tôi hiểu

anh hơn các bạn bè của anh, rồi hơn cả chính anh nữa.

- Chỉ có Gus là bạn thân của tôi. Ý hiểu tôi hơn cả mức y muốn hiểu nữa kìa. Cô đừng tự tin quá vào khả năng phân tích của mình. Chẳng bao giờ cô hiểu hết được tôi đâu.

- Tại sao không?

Họ dừng lại trước cửa căn hộ, hấn thọc tay vào túi tìm chìa khoá:

- Cô chẳng bao giờ hiểu hết được vì tôi là kẻ ...

Hầu như cùng một lúc cả hấn lẫn Catherine đều thốt ra:

- Không thể đoán trước được.

Nick cố gắng đừng xụ mặt còn Catherine thì ráng nén cười về chuyện hấn đã bị đoán trúng phúc này. Hấn mở cửa và mời nàng vào trong.

Nàng im lặng trong một hai phút, đứng giữa căn phòng khách rộng, ngắm nghía những bức tường trơ trụi chỉ có vài ba bức tranh. Căn phòng thiếu một chút cá tính của chủ nhân nên trông vô hồn, cứ như một căn buồng khách sạn.

- Anh phải làm cho nó ấm cúng hơn chút chứ - Sau cùng nàng phát biểu.

- Tôi chẳng phải thứ người ấm cúng - Hấn nói cụt ngùn.

- Tôi biết. Căn phòng này y chang con người anh. Tôi nghĩ chắc anh muốn che giấu con người thật của mình.

- Tôi chẳng định lừa ai cả - Hấn đã vào tới trong bếp và nói vọng ra. Khi bước trở ra phòng khách, tay hấn đã cầm một chai Jack Daniel chưa khai.

- Jack Daniel được không? Mà không được cũng đành chịu. Tôi chẳng có thứ gì khác.

- Được.

- Nước đá không?

Hấn moi trong ngăn đá tủ lạnh ra một thanh nước đá liệng vào bồn gần đó. Hấn lấy từ ngăn kéo ra một con dao chặt đá, y chang con dao đã kết thúc cuộc đời Johnny Boz. Nàng nhìn hấn, nhướn mày lên như một dấu hỏi thăm lặng.

- Tôi đã chờ cô tới đây - Hấn giơ con dao ra cứ như một chiếc cúp thể thao - Mua ở siêu thị K Mart. 1 đô 65.

Nó cứ như một thách thức và nàng nhận lời. Nàng đón lấy con dao, nhấp nháy trong tay như một dân điệu nghệ:

- Để tôi chặt đá cho - Nàng nói thản nhiên - Anh khoái coi tôi chặt đá lắm hả?

Chẳng đợi hắn trả lời, nàng bắt đầu đập thanh đá trong bồn. Hắn tựa lưng vào bức tường của căn bếp chật hẹp và môi thuốc lá rít khói tận tình.

- Tôi đã nói là thế nào anh cũng hút thuốc lại mà - Không thấy mặt, chỉ thấy vụn đá văng tứ tung, nhưng hắn biết rằng nàng đang mỉm cười - Cho xin một điều đi.

Hắn đưa nàng điều đang hút dở, rồi mời điều khác.

- Cám ơn - Rồi nàng tiếp tục chặt đá.

Hắn lấy ra hai cái ly đặt trên quầy rồi lúi húi lo khai chai rượu.

- Cô trả cho Nilsen cái gì để được coi hồ sơ của tôi?

- Cái thằng cha anh bắn bừa tối qua đó hả? - Catherine không nhìn hắn, chỉ lo hốt đá bỏ vô hai ly, đón lấy chai rượu và rót. Dòng rượu nâu sậm toả ra ôm lấy những cục nước đá.

- Đẹp cái chữ bắn bừa được không?

- Vậy tôi kêu anh bằng gì? - Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi lại kêu tiếp - Kêu anh bằng Nicky nghe.

Nick khó chịu nháp nhồm người:

- Vợ tôi thường kêu tôi như thế.

- Tôi biết mà - Nàng mỉm cười am hiểu - Nhưng tôi khoái lối gọi đó, Nick - Nàng phát âm tên hắn một cách cẩn thận làm như đang tập cho quen, rồi nàng đưa một ly cho hắn.

- Xin chúc mừng. Bạn tôi thường gọi tôi là Catherine - Nàng chạm cốc với hắn.

- Còn mấy cha luật sư kêu cô bằng gì?

- Cô Tramell.

- Còn Manny Vasquez?

- Chó cái, thường là thế, nhưng anh ấy gọi nghe dễ thương lắm - Trong một thoáng, hình như có một nỗi đau vụt qua nét mặt và đôi mắt xanh của nàng, nhưng nó qua rất nhanh - Anh đâu có Coke [\[4\]](#) ở nhà phải không? Tôi khoái chơi coke với Jack Daniel lắm.

- Trong tủ lạnh có Pepsi đó - Nick đáp tỉnh bơ.

Catherine mỉm cười và lắc đầu:



- Hai thứ đó đâu cùng loại.

- Ý cô muốn nói nó không phải thứ thiệt chứ gì?

Hắn bước tới một bước, thân thể hai người gần như chạm nhau. Hắn ngửi thấy rõ mùi nước hoa của nàng và nghe hơi thở của nàng phả vào má:

- Chuyện này tới đâu rồi? - Hắn hỏi từ tốn - Cô muốn gì ở tôi?

Hai khuôn mặt gần như đụng vào nhau, nàng ngẩng mặt lên, môi hé ra:

- Phải nói rằng: em muốn gì ở anh chứ?

- Được, em muốn cái quái gì ở anh, Catherine? - Rồi hắn cúi xuống hôn nàng, nhưng nàng lách ra lệ làng như một võ sĩ né cú đấm của đối thủ và chấm dứt màn kịch.

- Nè! Tôi mang cho anh cái này - Nàng móc trong ví ra một cuốn sách bìa giấy và đưa cho hắn. Đó là cuốn *The First Time* (Lần Đầu) của Catherine Woolf.

Hắn xem cái bìa một hồi:

- Cám ơn. Nó nói chuyện gì vậy?

- Một đứa nhỏ giết bố mẹ nó.

- Vậy sao? Bằng cách nào?

- Họ có một chiếc máy bay. Nó nổ. Thằng bé cho nó nổ cứ như một tai nạn. Qua mặt mọi người, kể cả cảnh sát. Đó là điều bí mật thằng bé muốn giữ riêng.

- Tại sao nó làm thế? - Hắn nhìn nàng chăm chú.

- Để coi mình có thoát khỏi vụ đó không - Nàng đáp ngay - Đó là một trò chơi mà.

- Cô viết cái này hồi nào?

- Anh muốn biết có phải tôi viết trước khi cha mẹ tôi chết hay không chứ gì?

- Chính xác là thế.

- Không, nàng lắc đầu, mái tóc vàng lắc lư - Mấy năm sau đó tôi mới viết

- Nàng đặt cái ly xuống, hầu như chưa uống gì cả. Còn ly của hắn đã vơi đi một nửa.

- Về sao? Sớm vậy?

- Có công chuyện, Nicky - Nàng mỉm cười với hắn - Bây giờ thì anh sẽ không theo đuổi tôi nữa chứ? Anh đang nghỉ phép mà.

- Không đâu.

- Tốt. Tôi sẽ nhớ anh đấy - Nàng đi ra cửa - Tôi thì chẳng muốn anh bị rắc rối.

- Mà tôi lại khoái rắc rối.

- Tôi muốn biết tại sao anh lại như thế?

Hắn mở cửa ra và nàng đi về phía cầu thang. Hắn đứng ở lan can hành lang và nhìn nàng đi xuống:

- Tại sao à? Để xem mình có thoát ra được không. Còn cuốn sách mới thì sao?

- Hầu như nó tự viết ra - Nàng bước xuống thang thong thả, rồi đứng lại ngược nhìn lên - Cỡ nửa đêm tôi sẽ rời khỏi nhà đi, cho anh biết để phòng khi anh muốn theo đuổi tôi.

- Thì cô nói là sẽ đi tới đâu cho dễ luôn.

- Tới câu lạc bộ của Johnny.

- Tôi sẽ tới đó - Hắn trở vô phòng và đóng cửa lại.

Xuống tới tầng trệt, nàng gặp Gus bước vào. Ông này ngạc nhiên lỗ mắt nhìn nàng không cần che giấu.

- Chào Gus - Nàng nói vui vẻ và lướt ra ngoài.

Gus chỉ có nước há miệng nhìn theo.

Đến lúc ông ta hí hục leo lên được tới tầng 3, Catherine đã chui vào chiếc Lotus và vọt đi, nhưng Nick Curran đã đứng sẵn bên cửa sổ. Hắn nhìn đến khuất bóng.

- Xin lỗi, tao phải hỏi mới được - Gus nói ngay khi vào tới cửa - Mặc dù tao không muốn thọc vào đời thằng khác, nhưng tao vừa gặp con nhỏ trời đánh dưới kia, nên muốn hỏi bộ đầu mày muốn lộn xuống đít rồi hả?

- Cô ta muốn chơi - Nick vẫn nhìn xuống đường - Thì được. Tôi chơi.

- Con nhỏ đó chơi với ai, Nicky, là thằng đó bỏ mạng.

Nick gật gù với chính mình và nghĩ tới bà vợ, Cindy, hấp hối trên giường vì tự sát bằng độc dược, và vì không chịu nổi một ông chồng yêu dấu chuyên lao vào những vụ giết người.

- Mày có nghe tao không? Tao nói ...

- Tôi nghe hết mà, Gus.

- Mày hiểu ý tao không, Nick? Hiểu không? - Giọng ông ta năn nỉ - Đừng

chơi với nó. Không ăn nổi đâu, nó ngủ với ai là thằng đó chết, hiểu chưa?

Nick rời khỏi mặt đường vắng và nhìn ông bạn già:

- Hiểu không? Phải, tôi hiểu. Tôi biết chính xác chuyện đó nghĩa là gì.

**P**hong trào chống rượu và ma túy kiểu thập niên 90 đã phát triển ở San Francisco nhưng chưa lôi cuốn được mọi người dân. Ở đây vẫn còn những câu lạc bộ khách được phép nhậu tới chết như ciment, mua đủ thức cần sa bán ngoài lề đường và chơi tới phê trong phòng tắm của quán.

Khu South of Market, mà dân chơi gọi là Soma, là nơi tập trung những câu lạc bộ thứ dữ dằn nhất. Con đường South of Market hồi xưa đầy là những nhà kho và nhà máy cũ xì toại tả, nhưng đã qua hết cái thời đó rồi. Chẳng mấy chốc người ta nhận ra đây là khu ngoại ô San Francisco có giá rẻ nhất. Cuộc đổi đời diễn ra mau chóng và khu này biến thành nơi tập trung toàn câu lạc bộ, nhà hàng, quán rượu đủ cỡ.

Lùng danh nhất San Francisco là những câu lạc bộ như DV8, Slims, Warfield, Oasis. Các em đồng tính thì tới Trocadero Transfer.

Câu lạc bộ của Johnny, tên Altar, thì tập hợp cả dân đồng tính lẫn dân đơn tính. Giống kiểu quán Limelight ở New York, Altar (nghĩa là Bàn Thờ) nằm trên nền một ngôi nhà thờ cũ, đã dời đi chỗ khác. Đàn máy chơi nhạc nằm ngay chỗ hồi trước người ta lên rước lễ. Khu bày ghế ngồi cho giáo dân bây giờ là cái sàn nhảy có thể chứa lúc nhúc cả ngàn mạng.

Nhạc mở hết cỡ điếc tai đến độ như đặc lại. Khi Nick đẩy cửa bước vào thì tiếng nhạc đập ngay vào mặt hấn như một cú đấm, hay như một luồng gió cực mạnh đến độ hấn tưởng như phải nghiêng người chồm tới để chõ lại. Không khí sặc mùi khói, mồ hôi và nước hoa. Những tay khiêu vũ nhảy như điên trong tiếng nhạc, có người mặt hấn như khi, họ nhảy nhót cứ như đã quyết tâm chơi cho đã chí.

Bọn ngồi ở quầy rượu thì cố uống cho quắc cần câu. Chẳng ai trò chuyện gì cả, nhạc quá lớn và nếu có muốn nói gì thì chỉ có nước kê lỗ tai mà gào.

Nick xoay xở rồi cũng gọi được một ly Jack Daniel pha đá sau khi đã gào rít cả cổ rồi bắt đầu đi vòng vòng sàn nhảy nhìn trong khối lúc nhúc người ta coi có Catherine không. Khối người loạn cuồng rồi quán vào nhau như thứ quái vật trăm đầu. Rồi giữa đám đông, hấn chợt thấy một khuôn mặt quen. Một khuôn mặt xinh đẹp phải mất giây lát hấn mới nhớ ra tên. Đó là Roxy.

Roxy đang nhảy với một cô khác, hai tay vòng ôm lấy eo cô bạn. Roxy nghiêng tới nói gì với cô kia, họ bật cười và gật đầu rồi hai người vẫn nắm tay nhau len qua đám đông ken nghẹt chung quanh. Nick đi theo.

Họ đi về phía phòng rửa mặt của nam, làm như hàng chữ "Quý ông" kia chẳng có ý nghĩa phân biệt gì cả. Khu này ngày xưa chỗ để đồ thánh của nhà thờ và chẳng hề dành riêng cho nam giới gì cả.

Đó là một căn phòng tối om, không khí sặc mùi thuốc lá và đủ thứ mùi khói thuốc khác. Nick thấy mùi đó sộc vào mũi, chen nghẹt vào phổi. Hắn quen với tất cả thứ đó: xì cọt, bồ đà, cần sa, bạch phiến, hồng phiến vốn thường được bán lung tung các lề đường ngõ hẻm. Bóng người, đàn ông lẫn đàn bà, túm tụm bên nhau, chuyên cho nhau những mớ thuốc. Các loại vỏ bao, hộp, bọc đựng thuốc dùng xong vất đầy sàn, lào xào dưới bước chân đi ra đi vào.

Roxy gõ vào một trong những buồng rửa và nó mở ra. Catherine Tramell đang đứng trong đó, tóc bới cao và mặt đậm son phấn. Trong ánh sáng mờ, trông nàng trẻ hơn số tuổi 30 nhiều lắm. Nếu chẳng quen, hẳn Nick đã nghĩ đó là một cô bồ non choẹt nào đó của Roxy thôi. Một cô bé 19 chẳng hạn, còn đang hăm hở miệt mài tìm cảm giác lạ quá sớm.

Trong buồng rửa đó, Catherine đang đứng ôm một gã da đen cao kều, vạm vỡ, bắp thịt nổi vòng. Gã cởi trần.

Gã đang dí một ống xì ke vào mũi Catherine. Nàng say sưa hít. Có những hạt thuốc li ti dính ở miệng ống, nàng thè lưỡi ra liếm luôn.

Nàng chợt thấy Nick và mỉm cười, rồi thì thầm gì đó với gã khi đột da đen nọ. Gã nhìn ra Nick và mỉm cười, đôi mắt đầy vẻ bồn cọt và coi thường. Rồi gã đóng cửa lại.

Hắn thấy có thể chờ. Hắn lang thang trong quán, đếm thời gian và xem xét chỗ này chỗ kia. Mọi chuyện trong đây làm hắn thấy dội. Trong những góc tối, dưới gầm bàn, những bóng người ôm nhau sờ soạng hôn hít lung tung, đực rựa với đực rựa, các em với các em, giới tính không còn là khái niệm gì cả.

Nhạc vẫn cứ âm vang như muôn vỡ tung phòng, tiếng chân dậm trên sàn nhảy không lúc nào ngơi. Những nét gì đó, chẳng phải sung sướng cũng chẳng phải đau khổ chập chờn trên những gương mặt đẫm mồ hôi. Trời đêm,

thành phố, thế giới, tất cả, bị nhồi nhét hết vào căn phòng điện giật này. Không còn quá khứ nữa, cũng chẳng có chỗ cho ngày mai. Chỉ còn hiện tại, ở đây, bây giờ. Hiện tại tương lai được tính bằng giây trước khi có bạn nhảy mới, hay bằng phút trước khi uống thêm một ly nữa hay chơi thêm một ngoa thuốc nữa. Nhạc kéo không dứt từ điệu này sang điệu khác, bài này sang bài khác chẳng hở một giây.

Rồi hẳn lại thấy nàng, Nick Curran nhìn chòng chọc trong khi nàng quay theo điệu nhạc cùng với Roxy và gã da đen nọ. Nàng đứng giữa hai người, như đang hút cả hai lại. Nỗi đam mê, cũng như âm nhạc, tràn đầy trong nàng, khiến bước nhảy cực kỳ cuồng loạn.

Nàng quay qua và thấy hẳn, vẫn tiếp tục nhảy, nhìn hẳn đang nhìn mình với đôi mắt thèm khát, cháy bỏng. Nàng đang đùa bỡn hẳn, chen người vào giữa hai bạn nhảy. Hai người kia ép nàng vào giữa, hông háng chà sát vào nhau.

Với hai người kia sùng mộ hai bên, môn trốn, nhưng ánh mắt nàng lướt khắp thân thể Nick, tìm đọc ý nghĩ của hẳn như lúc hai người mới gặp nhau lần đầu. Nàng lắc lư giữa hai bạn nhảy, cọ sát vào họ nhưng thực ra đang trêu người hẳn.

Hẳn cảm thấy một cơn sóng thèm muốn phủ tràn quá đầu. Đột nhiên bầu không khí của quán tràn vào mạch máu của hẳn như một thứ virus, hẳn lập tức bị cuốn theo cái máu xả láng của những con người ở đây. Rồi hẳn bước vào phòng nhảy, thôi làm kẻ quan sát và trở nên người nhập cuộc. Cứ như trong một cơn mê, hẳn tiến tới và đứng trước mặt nàng, đôi mắt như muốn nuốt gọn nàng. Nhạc cứ giật và nhồi.

Catherine ngừng nhảy và đứng thẳng trước mặt hẳn, như một lời thách đố. Hẳn quyết định chơi luôn. Hẳn đưa tay ra, ôm lấy nàng trọn vẹn. Nàng tan vào đó và hôn hẳn rất nóng bỏng, rất đậm sâu.

Hẳn giơ tay giữ gáy nàng và hôn lại, lưỡi hẳn luôn qua miệng nàng. Hai thân thể ép sát vào nhau như đã bị hàn cứng lại. Đôi tay hẳn lần xuống dưới, kéo nàng sát vào hơn nữa, hông hẳn đong đưa tới lui. Rồi bàn tay hẳn luôn vào dưới lớp váy, nóng bỏng lướt trên làn da trần trong đó.

Nàng hôn tai hẳn và thì thầm: "Đi thôi!".

Họ bỏ Roxy đứng lại trên sàn nhảy. Cô này nhìn theo với đôi mắt xanh

lạnh băng giận dữ.

**T**rong đêm đen và tĩnh lặng, hắn chợt thức giấc. Không có một âm thanh, chỉ có ánh sáng từ ngoài đường chiếu qua lại trên những mặt gương. Hắn lặn ra cạnh giường và ngồi dậy, đầu rũ xuống như một con thú kiệt sức. Hắn lòn tay ra sau lưng sờ rẫm những vết cào lấm râm vẩy máu khô. Catherine cuộn tròn người ngủ say. Hắn vươn vai và đứng dậy, mò mẫm đi qua căn phòng vớt bừa bộn đủ thứ quần áo giày vớ.

Ánh đèn buồng tắm khiến hắn choá mắt như bị một cú đấm. Trông hắn xanh xao tàn tạ, mí mắt nhão ra, chùng xuống.

- Trời đất - Hắn rên lên với bóng mình trong gương.

Dòng nước lạnh và êm ái. Hắn thọc cái đầu với mớ tóc bết mồ hôi vào vòi nước và lập tức thấy tỉnh táo ra đôi chút.

Một giọng lặng lẽ vang lên sau lưng hắn.

- Anh không để con bạn tôi yên là tôi giết anh đó.

Giọng của Roxy nghe chắc như đinh đóng cột cứ như đang nói về một điều gì đó rất đương nhiên.

Nick liếc vào khuôn mặt Roxy phản chiếu trong gương rồi quay ra mặt đối mặt với cô ta. Roxy coi bộ chẳng thêm lý gì tới chuyện hắn đang trần truồng trước mặt mình.

- Nói thẳng đi Roxy - Nick nói - Như đàn ông với nhau. Nói đi. Chắc tôi coi cô ấy như gái biết chơi bảnh nhất thế kỷ rồi đó. Cô nghĩ thế phải không?

- Anh làm tôi lộn mửa - Rồi cô quay đi.

- Tôi làm cô lộn mửa à? - Hắn lắc đầu như không dám tin - Cô khoái coi người ta chơi lắm hả? Bao lâu rồi Roxy?

- Cô ấy thích cho tôi coi - Roxy trợn mắt nhìn hắn.

- Cô coi chỉ vì tuân lệnh thôi sao?

- Mẹ kiếp nhà anh - Cô ta nói rồi quay lưng đi.

Catherine vẫn còn lơ mơ ngủ nướng và lặn vào người hắn khi hắn leo trở lên giường. Nàng cọ mình vào người hắn như một con mèo.

- Nick - Nàng lằm bằm, như một đứa trẻ lằm thằm gọi tên bố mình cho yên tâm.



\*

Khi hắn thức dậy lần thứ hai, nàng đã đi mất. Căn phòng đã được dọn sạch sẽ, ánh sáng tràn qua những khung cửa sổ. Trên mặt bàn bên cạnh giường có dán tờ giấy ghi chữ "Bãi biển C".

Hắn chui vô tắm một cú nước nóng, thiết lâu, thiết kỹ rồi mới chui vào chiếc Mustang tà tà lái về Stinson. Hắn cảm thấy thư thái và sung mãn đúng cái kiểu mà người ta chỉ cảm thấy sau một đêm làm tình tới nơi tới chốn. Nhưng hắn cũng cảm thấy khó chịu và không chắc nàng sẽ tiếp mình ra sao.

Catherine đang ở ngoài sân như đang đợi hắn. Và cũng như mọi khi, nàng đang nhìn ra biển.

- Chào em - Hắn nói.

Nàng gật đầu với hắn, làm như hắn chỉ như những người quen khác tình cờ gặp nàng. Hắn liếc nhìn vào nhà và thấy sau một tấm màn cửa thấp thoáng gương mặt Roxy.

- Chắc cô ta coi vụ này ngứa mắt lắm.

- Ai, mà coi vụ gì?

- Roxy, coi tội mình.

- Con nhỏ đã coi em cả tý lần - Nàng ngưng một lát rồi tiếp - Với lại, không có vụ "tội mình" đâu.

- Sao em dám chắc? Trông cô ta có vẻ không khoái. Có thể cô ta đã thấy cảnh gì đó chưa từng thấy.

Catherine quay lại nhìn hắn, tia mắt lóe lên.

- Roxy đã từng nhìn thấy đủ thứ chuyện trước đây rồi.

- Anh nghĩ - Nick cười khùng khục - Anh cũng đã thấy mọi thứ rồi.

Nụ cười của nàng dịu hơn, thân thiện hơn:

- Bộ anh nghĩ tối qua là ly kỳ lắm sao?

- Anh đã từng phát biểu đó là cuộc chơi thể kỷ mà.

- Đã đi khoe với bạn rồi hả?

- Không. Khoe với bạn em kia. Cô Roxy.

- Nó phản ứng ra sao?

- Không thoải mái lắm. Còn em, em nghĩ sao về tối qua?

- Khởi đầu như thế là tốt.

- Vậy thôi sao? Còn Roxy? Bộ cô ta làm còn ngon hơn à?

Nàng cười với nụ cười sôi đời cố hữu:

- Anh coi bộ chú ý Roxy dữ. Hay là anh khoái có lúc cả ba đứa?

- Cô ấy có chung với em và Johnny không? - Nick phản đòn.

- Không. Johnny bị mắc cỡ.

- Và kết cục là như thế - Nick cười nhún vai.

Catherine bước đi chỗ khác, theo đường mòn xuống bãi biển. Hấn vội vàng đi theo nàng.

- Nói nghe đi, Nicky - Nàng nói với lại sau lưng - Tối qua anh có sợ không?

- Vấn đề em quan tâm là đó, phải không? - Nick dừng chân - Chính vụ đó khiến mọi chuyện ngon lành đến thế, đúng không?

- Anh không nên tham gia cuộc chơi này - Nàng nói nghiêm trang rồi tiếp tục đi xuống bãi.

- Tại sao không? - Hấn đi theo - Anh khoái trò này mà.

- Nó quá tầm của anh rồi, Nicky. Kết cục sẽ không như anh muốn đâu.

- Có thể là quá tầm, nhưng anh không quan tâm. Chính nhờ vậy mà anh tóm được thủ phạm.

Nàng lắc đầu:

- Anh chẳng học được ở em điều gì, chẳng tìm hiểu ra được điều gì cả? Em không có trò tâm tình hết mọi bí mật của mình ra chỉ vì được quá sướng một ...

- Hoặc hai cú gì đó.

- Phải - Nàng mỉm cười - Sướng một hoặc hai cú gì đó. Nhưng không bao giờ anh tìm được điều gì em muốn giấu đâu.

- Anh sẽ tìm được - Hấn nắm lấy đôi vai nàng - Và sẽ tóm được em.

- Không. Rốt cuộc thì anh chỉ có mê em mà thôi. Chấm hết.

- Hiện giờ anh đã mê em rồi - Nàng cố lắc người ra nhưng hấn giữ rịt lại - Nhưng anh sẽ tóm được em, bất cứ cách nào. Em có thể đưa chi tiết này vào trong cuốn truyện của em đó.

**W**agon Wheel là một quán rượu chuyên chơi nhạc đồng quê và Viễn Tây, nằm ở góc đường Valencia với đường 14. Bia rẻ, nhạc hay, hai điều đó khiến nó trở thành nơi Gus vẫn thường uống say bí tỉ mỗi khi ông ta nổi máu cao bồi lên.

Nick Curran tìm thấy ông bạn già ở đó, rũ người trên vại bia lạnh. Giống như nhiều khách khác trong quán, Gus mặc quần jeans xanh, áo cao bồi, mũ stetson. Ông đang nhìn chòng chọc vào vại bia.

Nick leo lên ngồi ở ghế bên cạnh, nhấc cái mũ của Gus ra và đội lên đầu mình.

- Ông đoán trước là tôi sẽ đến đây kiểm ông chứ gì? - Nick nói.

- Tối nay coi bộ mày sung dữ - Gus quay qua - Mày trốn vô cái lỗ nào vậy? Tao ghé chỗ này, trống trơn - Gus nói oang oang, quá sức oang oang, giọng thì lè nè lú lười. Chắc chỉ cần thêm một hoặc hai ly là ông ta đứt bóng.

- Có gì đâu, ông bạn, tôi đi vắng, vậy thôi.

- Tôi qua tao ghé kiểm nữa.

- Thì tối qua tôi cũng không ngủ nhà.

Gus ực một hơi bia dài và trợn mắt ngó bạn, làm như ông đang cố giải một câu đố hóc búa nhưng cái đầu đằm bia đã không chịu làm việc. Sau cùng, ông ta cũng hiểu ra, mặt sầm lại:

- Mày ... Đi với con nhỏ đó rồi! Con ngựa đó! Mày không có nhà vì mày mắc đi ủi con nhỏ đó! Tao hết tin mày nổi! Mày điên rồi sao chứ?

- Bình tĩnh coi, Gus. Đừng có lung tung lên như thế. Có chuyện gì mà tôi không tính được đâu?

- Con kẹ! Mẹ kiếp, mày là thằng ngu hết chỗ nói. Bây giờ tao muốn đi về. Mày tới số chết rồi, mà cái vụ đó hay lây lắm. Tao không muốn bị xui lây. Tao lo được gì mày biết mà. Cám ơn mày.

Ông ta tuột xuống khỏi ghế và lão đảo đi ra cửa.

- Đừng lo - Nick gọi theo - Lần sau tôi sẽ xài bao cao su.

Chẳng ai có thể ngờ được người say có thể nổi nóng lên về chuyện gì.

Nên cái vụ bao cao su tự dung làm Gus cáu sullen và ông ta không thềm giầu giếm với Nick, và với cả cái quán luôn:

- Curran! Ông ta nói chậm rãi và lớn tiếng - Bao cao su không là đách gì với tao hết, nghe chưa?

- Ê, Gus! - Tay bồi rượu kêu toáng lên và chìa cái hoá đơn tính tiền ra - Ông quên rồi sao? - Thấy Gus về hẳn cũng mừng, nhưng không muốn bị ông chủ nạo vì cho khách uống thiếu.

- Bao nhiêu? - Nick chặn lại hỏi.

- 17 - Gã bồi rượu đáp.

- Ly hay đô?

- 17 đô.

Nick thả đồng 20 đô lên mặt quầy:

- Khởi thôi.

Hắn bắt kịp Gus Morran ngay lề đường ngoài cửa quán. Ông ta đang nhìn hai mục trung niên ăn mặc kiểu Viễn Tây đang đi về phía quán. Gus cứ đứng xớ rớ ngay cửa.

- Bao cao su - Gus nói.

- Ông phải lo phòng bệnh rồi - Nick bảo - Phải nghĩ tới cái vụ đó.

- Để làm chó gì? Mà y tưởng tao từng này tuổi mà còn mắc cái vụ đó sao?

- Khởi nói.

Gus vung tay búa xua về phía hai mục nọ:

- Cỡ hai con mục này ... là khỏe. Nhưng ... Tao không khoái. Nick, tao không khoái, hiểu chưa?

- Thì vậy mới có chuyện - Nick ráng đẩy Gus đi để đừng phiền hai bà nọ. Họ đi dọc hè phố.

- Này, tính đưa tao đi đâu?

- Kiếm gì cho ông tỉnh lại chút xíu. Một cốc café, rồi ăn cái gì đó. Chút xíu là khỏe liền.

- Đúng là tao hơi đói, cái vụ đó - Gus nói giọng triết lý.

\*

Mac là quán ăn bán suốt đêm, đồ ăn thơm tất đàng hoàng, trên đường Maison, gần khu các hí viện nhà hát. Quán này thu hút một lũ dân xem hát, cóm, tài xế taxi và du khách. Tối đó người ta ngồi kín các ghế ở quầy. Gus lỡ

mắt dòm một em mập lù ở quây. Đó là một du khách, coi cái kiểu ăn mặc là biết. Coi mặt Gus là biết ông ta định sửa một câu thối tha gì với em đó nên Nick lật đật lùa Gus tới một cái bàn trống bắt ngồi xuống.

Đồ ăn ở đây ngon mà café còn ngon hơn. Nick trông chừng để ông bạn già ăn được kha khá. Hắn cũng gọi cho mình món trứng, fromage và yoghurt.

- Ăn đi - Nick ra lệnh.

Gus ăn nhồm nhoàm, húp café rột rột. Suốt mấy phút, ngồi ở bàn chỉ nghe tiếng Gus ăn uống.

- Đỡ không?

- Ngon lành - Gus trả lời lớn tiếng, nghĩa là ông ta vẫn còn hơi xin.

- Mốc xì ... ì - Nick phun ra.

- Xì cái con mẹ gì - Gus cà khịa - Đừng có xì với tao kiểu đó - Ông tọng thêm một muỗng thức ăn đầy ứ vô miệng nữa - Với con nhỏ đó sao?

Có nhiều người quay lại nhìn ông ta với vẻ bức bối. Gus có vẻ không nhận ra, mà có nhận ra, ông ta cũng mặc xác họ.

- Mà mày muốn chết hả con? Cái gì đó? Còn tiếc mấy con nhỏ du khách kia hả? Mà vẫn còn đau vì chuyện hồi xưa. Mà đau vì chuyện đó nên mới tìm đường tới con dao cạy đá. Mà tính như vậy chứ gì?

- Gus, cái đó không ...

- Có quá trời thứ du khách chó má - Gus cao giọng - Từ đủ thứ xứ sở chó má tới cái chôn này ...

- Kìa ... Gus!

- Tao điên với mày luôn, con à. Điên thiệt. Mà biết tại sao không? Để tao nói cho mày nghe. Bởi vì mày không biết ớn con nhỏ đó. Mà không biết ớn nó chút nào hết, phải chưa?

- Không - Nick đáp bình thản - Tôi không ớn.

- Tại sao không?

- Không biết - Nick lắc đầu - Chỉ biết là không ớn sợ gì hết, vậy thôi.

Cô du khách mập bỏ miếng bánh xuống và liếc nhìn Gus. Ông ta nhăn nhó cười rồi đá lông nheo.

- Chỉ vì lối nói chuyện ma quỷ của nó với mày thôi, con ạ. Nói toàn chuyện tâm bậy tâm bạ.

- Không, không phải - Nick nhấn mạnh.

- Phải mà! Mà nghe nghe những chuyện chêm chệp của nó. Tao biết mà hết nghe cái đầu mà rồi.

- Tôi biết tôi đang làm gì mà.

- Biết cái con khi! - Gus nói nốc một ngụm café rồi chụp mũ lên đầu - Nghe nè con. Ban Nhân sự lục lại toàn bộ hồ sơ về Marty Nilsen. Từ đầu tới cuối, hấp dẫn chưa?

- Tìm thấy cái gì?

- Đừng gấp. Ly kỳ lắm. Mà tụi nó giấu như mèo giấu cứt, đâu cho người ngoài Ban biết. Nhưng gặp thằng Gus này, bồ bịch với đủ thứ người nên cũng nghe được nhiều lắm.

- Nghe được gì?

- Ban Nhân sự tìm được một hộp ký gởi ở ngân hàng chứa 50,000 đô. Y mượn hộp đó ba tháng trước. Có tới một lần, bỏ tiền vô và chưa bao giờ trở lại. Tao có tới chỗ đó mấy bữa trước, rồi thỉnh thoảng lại ghé qua rình. Mà hiểu ý tao chứ?

Ông ta liếc em du khách mập lúc này, coi bộ khoái tợn.

- Nhưng điều đó chẳng nghĩa lý gì. Ba tháng trước cô ta đâu có biết tôi.

- Có thể không phải con nhỏ đó trả tiền cho y. Mà đang bị Ban Nhân sự đi, thiếu gì cơ để xem hồ sơ mà. Vả lại, ai hơi đâu lục hồ sơ mà làm chi. Mà đang bị Ban Nhân sự để ý, mà mà cũng chẳng thêm lý tới tụi nó mà. Tao nói đúng chưa?

- Chính cô ta chi tiền cho y.

- Mẹ kiếp - Gus nhún vai - Làm chó gì tao biết được chuyện đó? Tao chỉ là một thằng già chỉ lo giữ lấy cái thân.

- Thôi, mình chuồn đi.

- OK.

- Khi tới bên chiếc Seville tơ tã của Gus, ông ta mò mẫm mở khoá hoài không ra, coi bộ ông ta lái xe không nổi.

- Để tôi chờ về nghe. Tôi đâu có để ông đi kiểu ...

- Tao không có xin.

- Biết rồi. Có điều nếu tôi lái cho ông về thì ông khỏe hơn.

- Chờ tao về bằng cái xe mắc dịch của mà đó hả? Thôi đẹp. Tao không

muốn về hưu vì tai nạn xe cộ. Tao sẽ lãnh lương hưu đầy đủ kèm theo cái đồng hồ Seiko vàng của Sở làm quà lưu niệm.

Gus nói cũng phải. Bên trong xe ông ta thì rộng như cái phòng khách, còn chiếc Mustang dạng xe sport của hắn thì chật quá.

- Thì tôi chờ ông về bằng xe này.

- Xe này! - Gus coi bộ cẩu - Cái này là của hãng Cadillac nghe con. Mà y tưởng tao để mà lái chiếc Cadillac của tao hả? Không đời nào tao để một thằng điên như mày đụng tới cái xe của tao đâu.

- Gus ...

- Đẹp. Giải tán - Ông ta chui vào xe và nổ máy, rồ ga mấy nhíp rồi gạt cần số. Cái xe vọt ra khỏi chỗ đậu, tiếng bánh xe lăn re re và để lại một làn khói mỏng. Nó chạy một đoạn xa mà Nick còn nghe tiếng máy và tiếng thắng xe ken két. Hắn lắc đầu, lòng thầm mong cho Gus về tới nhà còn lạnh lặn.

Hắn chậm rãi đi về phía chiếc xe của mình, đầu ngẫm nghĩ lại những điều Gus nói rồi nghĩ về Nilsen và Catherine. Làm sao nàng biết được y có thể móc được hồ sơ của hắn ra? Dĩ nhiên, chẳng có bằng chứng gì về chuyện nàng đã nhận hồ sơ từ tay Nilsen. Hắn chỉ suy ra được một điều dễ nhất là động cơ cho việc Nilsen làm: Y bán hồ sơ cho nàng vì y ghét Nick Curran. Còn tiền bạc chẳng là nghĩa lý, không lẽ móc hồ sơ ra cho coi chùa.

Nick mãi mê suy nghĩ nên không nhận ra chiếc xe từ từ bò ra và tới sau lưng hắn, thắng bằng một đường. Hắn không nhận ra gì cả cho đến khi máy xe đó gầm lên và phóng tới.

Không có âm thanh nào giống được tiếng động cơ của hiệu xe Lotus. Chiếc Lotus đen phóng trên lối xe chạy chật hẹp như một viên đạn đại bác, đâm thẳng vào lưng hắn. Hắn chỉ thoáng nhận ra chiếc xe khi nó tông tới và người hắn bung lên, lăn qua nóc xe và rơi ra phía sau. Tài xế xe đó đạp thắng, chiếc Lotus rít bánh dừng lại. Có tiếng cần số de gài lịch kịch và động cơ lại gầm lên, chồm trở lại chỗ Nick nằm.

Hắn nhồm dậy, phóng người ra khỏi lối xe chạy, len lối chạy về phía chiếc Mustang. Chiếc Lotus vẫn chập chờn tìm cách đụng hắn lần nữa.

Người lái xe - Catherine sao? - Rồi cũng nhận ra húc hai cái mà không xong việt là đã quá đủ. Nó trở đầu phóng ra đường, quẹo phải rồi vọt biến.

Trong tích tắc Nick đã đề máy chiếc Mustang và phóng theo. Ra tới

đường, hắn còn kịp nhìn thấy chiếc xe đen rẽ trái chạy vào đường Valencia.

Chiếc Lotus chạy về phía bãi North, ngoằn ngoèo qua những con đường nhấp nhô gợn sóng, nó phóng lên những cái dốc như chơi vượt qua những dãy quán rượu có tiếp viên cởi trần và những rạp ciné chuyên chiếu phim con heo ở phố Broadway rồi lại vượt dốc tiến về Vallejo, rồi Kearni, Creen. Nick vẫn bám theo được, cái Mustang đâu phải thứ xoàng.

Chiếc Lotus giờ đã lên tới đồi Telegaph, khu cao nhất của nội ô San Francisco. Ngọn đồi này dốc đến độ những con đường ở đây chỉ là đường bậc thang dài dằng dặc. Nick nhấn nút hạ dàn đồng chiếc Mustang thấp xuống và đạp ga lút cán. Chiếc xe phóng tung tung như điên leo lên những bậc thang. Hắn nhắm tới đỉnh đồi, nơi hắn có thể chặn đầu hoặc chặn ngang chiếc Lotus.

Chiếc Mustang đập rầm rầm trên những bậc thang, ống xả của nó quẹt rền rẹt xuống nền bê tông, mọi khớp nối và mối hàn của khung xe rên rỉ, nhưng động cơ vẫn gan lì lôi cái xe lên tới con đường phía trên. Ở đó, Nick bẻ tay lái đâm về phía đường Kearny.

Ánh đèn pha của chiếc Lotus bây giờ chiếu trực diện xe của hắn, hai chiếc cùng lao tới như hai con bò rừng. Nick đạp lút ga, đâm thẳng vào đầu chiếc Lotus. Nhưng đến giây phút cuối cùng, người lái chiếc Lotus chịu hết xiết và bẻ tay lái né tránh. Hỡi ơi, con đường quá hẹp, không còn chỗ để lách nữa.

Nó bung qua lề đường, lao cắm đầu xuống một khu đang đào lỗ chỗ những hố cột móng xây dựng. Nó tung lên hai phát rồi rơi xuống lật ngửa bốn bánh lên. Máy xe đã tắt. Đến lúc Nick mò được xuống tới nơi thì thấy đó là Roxy, người cô ngã vật thò ra cửa xe đã bung ra, cổ bị gãy. Xa xa có tiếng còi hụ của xe cảnh sát.

Nick Curran đóng vai trò một công dân tốt, tận tình cộng tác với cảnh sát, hắn khai báo đủ thứ cho anh cảnh sát lập biên bản và còn ký vào đó tử tế.

Nhưng đó chẳng phải là một tai nạn bình thường. Bởi vì không dễ gì có tai nạn giao thông nào lôi cuốn được sự chú ý của trình sát Sullivan và Morgan của Ban Nhân sự, hoặc trung úy Walker Trưởng Ban Án mạng.

Walker phe phẩy tờ biên bản lời khai trước mũi Nick:

- Cái tờ mắc dịch này là lời khai của anh đó hả? Còn ký vào đó nữa hả?

- Chứ làm sao? - Nick ngậm một điều thuốc vào môi lửa, liệng que diêm



đi - Tại sao không ký? Đó là một tai nạn mà.

Walker vỗ vỗ lưng bàn tay vào tờ giấy, làm như muốn tát những chữ đã được viết trên đó:

- Nghe nè Nick. Anh đi lòng vòng ở khu bãi North chẳng có lý do gì cả, rồi chiếc xe này leo lên. Và anh nói chiếc xe này bị tai nạn à?

- Ồ, chief Walker, tôi đâu có nghĩ cô ta thực tình muốn leo lên đâu.

- Để tôi làm việc với y - Sullivan nói.

Walker phẩy tay như gạt Sullivan ra:

- Đừng có giỡn mặt tôi - Ông ta nói - Tôi đâu cần lý do để treo lộn đít anh lên.

- Tên thật của nạn nhân là - Sullivan chen vào - Roxanne Hardy. Địa chỉ gốc ... Đâu đó tại Cloverdale. Không tiền án tiền sự. Cái xe đứng tên Catherine Tramell - Gã này đóng sập cuốn sổ lại - Thế giới này nhỏ hẹp quá ha Nick?

Walker nhìn Nick như muốn giết hấn ngay tại chỗ:

- Anh biết cô ta từ trước phải không?

- Tôi với Gus có gặp cô ta ở nhà Tramell. Chúng tôi chỉ làm một chuyện là ghi tên cô ta vô sổ tay thôi.

Walker làm như sắp nổ tung ra:

- Anh chỉ ghi tên người ta rồi, trời đất! Cô ta lao xe xuống hố trước mặt anh rồi chết. Anh kể với tôi như thế hả? Anh tưởng tôi tin anh sao?

Nick đập tắt mẩu thuốc:

- Tôi chỉ biết vậy thôi.

- Thế thì mặc xác anh, Nick. Người ta sẽ nướng sống anh - Walker dậm bỏ đi, rồi đứng lại - Nhớ nghe Nick, anh tự ý làm thế. Anh chỉ có thể tự trách mình thôi.

- Tôi vẫn nghĩ như thế, trung úy.

- Tôi đã nói là anh không được tới gần Tramell. Đó là lệnh.

- Nhưng ông đâu có lệnh cho tôi tránh xa xe của cô ta.

- Cục c - Walker lầm bầm.

- Anh mất bình tĩnh rồi Curran - Sullivan nói - Tôi muốn anh tới văn phòng bác sĩ Garner 9 giờ sáng mai.

- Vậy sao? Chuyện này mấy ông bán hồ sơ của tôi cho ai đây? Tờ

National Enquires chắc.

Hai nhân viên nhà xác đang nhắc xác Roxy ra khỏi chiếc xe. Đôi mắt cô ta mở trừng trừng nhìn thẳng mặt Nick.

Nick đi ngủ sớm, không uống rượu, nên trông hấn tươi tỉnh và bình tĩnh khi tới sở cảnh sát sáng hôm sau, Beth đang chờ hấn ở phòng thẩm vấn, nhưng chờ chung với người khác. Ngồi cạnh cô ở bàn là hai người đàn ông, một người lùn và hói đầu cứ như một tay kế toán. Người kia tóc bạch kim và coi láng mượt, có chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay. Nick chưa bao giờ gặp một tay trong ngành điện ảnh, nhưng nghĩ cha nội này y chang mẫu người đó. Nhưng cả hai đều là bác sĩ tâm lý, người ta đã mời những chuyên gia thứ dũ để điều trị hấn ra trò cho đúng tầm cỡ. Thấy mặt họ là Nick nóng máu và muốn mất bình tĩnh rồi.

- Đây là bác sĩ Myron, Nick ạ! - Beth chỉ người có tướng kế toán - Và đây là bác sĩ McElwaine.

- Tên đẹp lắm - Nick nói chua lè.

Cả ba bác sĩ cười bồi rồi.

- Họ được mời đến để tham khảo ý kiến với tôi.

- Họ được mời tới ... tức là cô không mời. Tức là bị ai đó vô danh của Sở Cảnh sát San Francisco buộc tới đây làm việc chung với cô, phải không?

Không có ông bác sĩ nào ghi chép gì cả, nhưng coi là biết ngay họ đã bắt đầu quan sát: những nét sần sỏ, thù hằn, lý sự, khiêu khích, oán ghét đủ cả.

- Họ đều là chuyên gia tầm cỡ, Nick. Tôi tin cậy ý kiến và tay nghề của họ. Tôi rất mừng vì có họ cộng tác.

- Sao anh không ngồi đi? - Bác sĩ Myron nói.

- Ý kiến hay - Nick nói giọng xỏ lá - Cám ơn bác sĩ đã mời ngồi. Tôi chưa bao giờ mời ai ngồi cả.

Họ lại bật cười gượng gạo. Nick ngồi xuống trong khi cả ba bác sĩ quan sát hấn. Hấn quan sát lại. Sau cùng McElwaine lên tiếng, giọng dịu dàng:

- Nick, tôi nghe bác sĩ Garner nói hồi gần đây anh thường mất bình tĩnh, phải không?

- Chỉ riêng với một người - Nick đáp.

- Anh có nghĩ rằng trung úy Nilsen đáng chết không? - Myron hỏi.

- Đáng chết à? - Nick nhún vai - Tôi không nghĩ đến điều đó bao giờ.

- Nhưng anh có thấy áy náy vì cái chết đó không?

- Áy náy à? Tôi chỉ có thể áy náy nếu tôi có dính dáng gì tới cái chết đó. Mà tôi có dính dáng gì đâu. Còn bác sĩ muốn biết tôi có lấy làm tiếc không - Nick lại nhún vai - thì tôi đâu có thân thiết gì với ông ta. Tóm lại là tôi chẳng cảm thấy tiếc nhớ gì cả.

- Nhưng anh có hài lòng khi ông ta chết không? Nói thế có nghe được không?

- Chẳng nghe được chút nào. Không một ai, không một người bình thường nào, lại thấy hài lòng trước một cái chết. Tôi cũng vậy - Nick khoanh tay như để kết luận.

McElwaine bối rối nhìn đồng nghiệp rồi quyết định thử cách khác. Giọng ông ta lại ân tình, nụ cười âm áp làm lộ ra hàm răng trắng.

- Ông Nick ạ, khi anh nhớ lại tuổi thơ, anh có cảm thấy vui sướng không? Hay là kỷ niệm khiến anh khó chịu?

Nick nhìn kẻ thăm vắn hết 30 giây, 30 giây tức giận và không tin nổi. Hắn cố giữ đừng lộ sự tức giận trong giọng nói, nhưng chắc chắn không được kín lăm:

- Được rồi - Hắn nói bình thản, thẳng thắn - Thứ nhất, tôi không nhớ tôi thường nổi khùng lên cỡ nào, nhưng nó nhiều lắm.

Beth Garner nhắm mắt lại và lắc đầu. Nick Curran sẽ không thêm giữ bình tĩnh nữa. Hắn sẽ không bao giờ giữ mình và tìm cách thắng cuộc chơi này. Giọng Nick nghe cao lên:

- ... Thứ nhì, tôi không dám giỡn mặt ông già tôi, ngay cả khi đã đủ lớn để hiểu ông già với bà già làm gì trong phòng ngủ.

- Kìa ... Nick! - Garner thì thầm.

- Để tôi nói hết. Thứ ba, tôi không nhìn vào bồn cầu trước khi giật cho nước xả xuống. Thứ tư, tôi không có đáai dầm, không hề đáai dầm suốt bao lâu nay.

- Nick! - Giọng Beth van vỉ.

- Và thực, các ông về mà ủi vợ đi vì tôi không ở đây nữa - Nick đứng dậy và đi thẳng ra ngoài.

Ra tới cửa, hắn con nghe bác sĩ Myron nói "Tốt".

Beth phóng ra theo liền, cô chạy dọc hành lang để bắt kịp hắn. Cô vừa

bực vừa giận khi níu tay áo hắn kéo đi chậm lại.

- Anh làm sao vậy? - Bản thân Beth cũng sắp mất bình tĩnh nhưng cô cố nén - Tôi cố giúp anh mà sao anh không để tôi giúp?

Nick giật tay áo ra rồi tiếp tục bước:

- Tôi không cần cô giúp đỡ. Tôi không cần giúp đỡ gì cả. Hiểu chưa?

- Nhưng anh cần - Beth nhấn mạnh - Anh đang có vấn đề, đang có chuyện. Anh đang ngủ với cô ấy phải không?

Hắn dừng chân và quay lại nhìn:

- Sao cô lại quan tâm tới cô ta vậy Beth? Ghen hả?

- Tôi chỉ quan tâm tới anh, chứ không phải cô ta. Cô ta quyền rũ đủ mọi người rồi khai thác họ. Cô ta sẽ làm mọi chuyện.

- Tôi tưởng cô không biết gì về cô ta lắm.

- Tôi biết mẫu người đó. Tôi là dân tâm lý mà, nhớ không? Tôi đã nghiên cứu những mẫu người như cô ta, đã phân tích nhiều người như cô ta.

- Ô, nhà tâm lý! Vậy nghĩa là cô cũng khai thác mọi người, phải không Beth? Cô còn đang hành nghề tâm lý nữa, tức là cô khai thác còn giỏi hơn nữa. Thấy chưa?

Hắn quay người đi tiếp về cuối hành lang, nhưng lần này thì Beth không đi theo.

- Rất tiếc cho anh Nick ạ! - Cô nhún vai và đi về phía ngược lại. Cô không còn làm gì hơn được cho hắn nữa.

\*

Hắn tới căn nhà của Catherine ở Stinson lúc gần một giờ trưa. Sương mù dày đặc trên xa lộ số 1 khiến hắn phải chạy chậm. Khu bờ đá cũng đặc sương mù, phủ kín căn nhà khiến từ đó không còn trông thấy biển nữa.

Ngôi nhà có vẻ không người, những đã có một chiếc Lotus trắng đậu trước cửa. Mà cho dù không thấy chiếc xe, Nick vẫn hiểu là chỉ có thể gặp nàng ở đây thôi. Stinson là nơi ẩn náu, là chỗ trú, là công cụ phòng thủ, là tháp ngà của nàng.

Gõ cửa không thấy nàng ra. Ngẫm nghĩ không dám chắc, hắn mở cửa: "Catherine!".

Không có tiếng trả lời.

Căn nhà tối mờ mờ, mọi rèm cửa đều kéo kín ngăn sương mù. Căn nhà có

về ngập một nét ảm đạm và bị sự im lặng trùm kín đến độ hẳn tưởng có thể thò tay sờ được vào cái im lặng đó.

Hắn đứng giữa gian tiền sảnh tối mò và lắng nghe. Đằng sau sự im lặng đó là một âm thanh mỏng manh, nhỏ bé, vài giây lại phát lên, đều như một tiếng đồng hồ. Hắn đi lần vào trong theo tiếng động, như một loài chó đang đánh hơi, vài bước lại dừng chân lắng nghe.

Catherine đang nằm trên một cái ghế lắc lư ở góc phòng khách. Chiếc ghế đong đưa tới lui như con ngựa gỗ của trẻ nhỏ. Nàng ngược nhìn hắn với đôi mắt mở to, đỏ hoe, tóc nàng rối bù, đôi má hóp lại vì thiếu ngủ. Rõ ràng nàng không ngủ và gương mặt còn đầy dấu nước mắt.

Nàng quay nhìn chỗ khác và nói, ngập ngừng. Nét tự tin, bình tĩnh, tự chế hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi đau khổ và e ngại:

- Bữa anh tới đây rồi về, em trở vào nhà. Nó nhìn em lạ lắm rồi bỏ đi liền  
- Nàng thọc bàn tay vào mái tóc rồi lắc đầu - Lẽ ra em không được để nó đi ... Không được để nó nhìn thấy mình làm tình bữa đó. Nhưng nó muốn coi em làm tình. Nó nói lúc nào cũng muốn nhìn em cả. Lúc nào cũng vậy.

Nàng quay nhìn hắn, vẫn cái nhìn chăm chú đó, cái nhìn mà hắn biết ngay từ hôm đầu gặp nàng:

- Nó tính giết anh, phải không Nick?

Hắn không trả lời ngay:

- Em thích cô ta nhìn em không?

- Bộ anh nghĩ em kêu nó giết anh sao?

Hắn hiểu ra ngay câu trả lời cho câu hỏi đó. Hắn lắc đầu:

- Không. Anh biết em chẳng dính gì vào vụ này.

- Người nào ... - Nàng nhìn ra ngoài - Em quan tâm ... cũng đều chết hết.

Hắn quỳ xuống bên cạnh và đặt tay lên vai nàng. Những ngón tay mạnh mẽ xiết lại. Nàng rùng mình. Đôi tay hắn tuột xuống dần dần mở hàng cúc áo, rồi nhẹ nhàng mon trón bộ ngực.

- Anh chưa chết - Hắn nói.

Nàng dụi mặt vào cánh tay hắn, như con mèo nhỏ nũng nịu với chủ:

- Anh - Nàng nói - Yêu em đi ... Anh.

Trong phòng khách chỉ có ánh sáng từ lò sưởi. Cơn mưa lạnh từ Thái Bình Dương thổi vào gõ rền trên mái nhà và chảy xuống những khung cửa

sổ. Họ làm tình sâu lắng, nồng nàn, dữ dội như lần trước, nhưng không còn nỗi đau và những trò đùa cợt nữa. Đó là cuộc tình êm đềm, bình yên của đôi tình nhân, chứ không phải cuộc tình dục vọng, mê cuồng của hai kẻ khác giới chạy tìm cảm giác nữa.

Catherine nằm co trong vòng tay hắn, thoả mãn, nhưng cũng cảm được cái đơn điệu xuất hiện sau mỗi cuộc giao hoan, khi người ta khỏi cơn mơ và trở về với đời thật.

Nàng im lặng một lúc lâu rồi thì thào:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Anh đang nghĩ ... Anh nghĩ rằng anh đã làm.

- Làm? Làm chuyện gì?

- Về em. Về Roxy.

- Roxy sao?

- Anh nghĩ chắc cô ta đã giết Boz - Hắn hôn trán nàng.

Catherine hơi giật mình, cứ như hắn vừa lấy kim chích nàng:

- Giết Johnny à? Tại sao? Để giành lại em à? Nó đâu cần làm chuyện đó.

Nó yêu em. Nó không hề muốn làm em buồn. Nó không đời nào hại em như thế, cái kiểu gài em vào tội ác như vậy.

- Cô ta đã ghen với anh. Có thể cô ta đã từng ghen với Johnny.

- Không có đâu - Catherine nói chắc nịch - Nó không có kiểu đó đâu. Nó chưa bao giờ ghen. Tức là trước khi có mặt anh. Nó chỉ thấy hào hứng.

- Thật tiếc - Hắn nhún vai - Là mình đã không kịp hỏi cô ta về chuyện đó.

Catherine lặn người, gói đầu lên vai hắn, mái tóc nàng xoa kín khuôn ngực hắn.

- Em không may mắn lắm với các cô gái.

- Anh cũng vậy - Hắn mỉm cười, cho đến lúc này.

Nàng lơ đi giọng đùa cợt của hắn:

- Có một cô, hồi em còn học đại học. Em ngủ với cô ta có một lần. Rồi cô ta đi tù ... - Catherine đưa tay bịt miệng như chợt thấy mình lỡ lời.

- Có chuyện gì - Nick hỏi - Cô ta đi tù là chuyện gì? Có hại gì em không?

- Không hại gì - Nàng lắc đầu - Về mặt vật chất. Làm như cô ta bị em ấn tượng. Cô ta rình khắp nơi chụp hình em, rồi nhuộm tóc. Cóp kiểu quần áo

của em. Lisa cái gì nè ... Tên cô a là ... À, Lisa Oberman - Nàng rùng mình khi nhớ lại cái gì đó - Thiết là ớn.

Nick lại vuốt tóc nàng, như vỗ về một đứa nhỏ choàng tỉnh giấc vì ác mộng:

- Anh nghĩ em chưa hề thú thiết điều gì bao giờ - Hấn nói dịu dàng.

Nàng ngược lên nhìn hấn:

- Chưa bao giờ. Cho tới hôm nay.

\*

Ánh sáng tràn qua các cửa sổ khi Nick thức giấc. Chỉ còn mình hấn trên giường và cái tên Lisa Oberman kêu vu vu trong đầu, lì lợm như một con ruồi sau khung cửa lưới. Hấn lặn người qua, hy vọng trên mặt bàn đêm sẽ có mẩu giấy Catherine báo rằng đã trở vào thành phố. Nhưng không có gì cả. Hấn nằm yên ở đó và lắng nghe. Trong nhà không một tiếng động, chỉ nghe tiếng rì rào sóng đánh vào đập chắn ngoài kia.

Nick ngồi dậy mặc quần áo và đi tìm nàng. Không có trong nhà, cũng không thấy nàng ngoài hàng hiên ngắm biển như mọi khi. Chiếc Lotus còn đậu đó. Hấn nàng không đi đâu xa.

Hấn theo lối mòn xuống bãi và thấy nó trống trơn. Hấn dòm qua khe cửa vào căn lều dưới bãi, căn lều nhỏ xíu trống trơn. Không thấy nhưng hấn tin chắc rồi nàng sẽ trở lại. Hấn thở dài đứng ngó mông ra biển, về hướng mặt trời. Hấn thấy thư thái và hài lòng.

Rồi có ai đó đụng thật mạnh vào lưng hấn.

Nick phản xạ thật nhanh. Hấn túm lấy đối phương, chơi liền một đòn vai quật người đó xuống mặt cát. Hấn lập tức xông tới đầu gối đè ngay cổ đối phương.

- Nick! - Catherine la chói lói - Nick! - Nàng nằm trên cát, vừa cười vừa sợ.

Nick nặng nề thở ra và biết nàng vừa chơi trò cưỡi ngựa trên lưng hấn chứ không phải tấn công.

- Trời đất! - Nàng vẫn còn cười - Bộ anh giật mình hả?

Hấn chẳng muốn công nhận rằng nàng đúng:

- Tiếp tục bày trò chơi hả?

- Không - Nàng lắc đầu - Không chơi trò nào nữa. Hết rồi. Thôi đi ra cho



em ngồi dậy chứ.

Hắn đứng dậy và kéo nàng lên theo rồi phủi cát trên chiếc quần jeans của nàng. Catherine lắc tung mái tóc, như con chó lắc người sau khi tắm. Họ đi trở vào nhà, nhưng nàng dừng lại và ngồi xuống một cái ghế mây phía ngoài căn lều.

- Không đùa chơi nữa - Nàng nói - Em hứa đó.

- Hứa hả? Vậy nói cho anh nghe về Nilsen đi.

Mặt nàng ánh lên vẻ vui nhộn.

- Nói thì được thôi, nhưng em biết anh sẽ không tin.

- Cứ thử coi.

- Em thấy tên y trong bài báo viết về anh - Nàng nhún vai - Em tìm cách liên lạc rồi thoả thuận giá cả. 50.000 đô - Tiền mặt, y đòi như thế - Là em được đọc hồ sơ của anh. Cả hồ sơ lý lịch lẫn hồ sơ điều trị tâm lý, đủ cả.

- Hồi nào? - Mặt hắn đanh lại.

- Chừng ba tháng trước khi gặp anh.

- Tại sao?

- Em đọc báo thấy chuyện anh bắn người ta. Em chợt nảy ra ý tưởng, em quyết định sẽ viết một cuốn tiểu thuyết về một trinh sát. Một trinh sát rất giống anh.

- Phải nói là y chang mới đúng.

- Em muốn tìm hiểu về nhân vật - Nàng nói sôi nổi - Thế thôi.

- Chỉ 50.000 để tìm hiểu nhân vật thôi sao? - Nick hỏi giọng nghi ngờ.

Nàng tỉnh bơ, không còn chút gì vẻ tổn thương như đêm qua nữa, mà thay vào đó là nét tự tin:

- Em còn dám trả cao hơn. Em muốn biết mọi chi tiết. Rồi anh xuất hiện sau vụ Johnny chết. Thế là em có dịp tìm hiểu nhân vật kỹ hơn.

- Còn đêm nọ thì sao? - Nick hỏi - Rồi đêm qua? Đó cũng là tìm hiểu nhân vật hả? Không chừng mọi chuyện em làm cũng chỉ để tìm hiểu nhân vật.

Nàng nhìn hắn một lúc lâu rồi quay đi.

- Có lẽ em hết hứng với cuốn sách, rồi với cả nhân vật nữa. Có lẽ em đã biết yêu thích những điều có thật.

- Thật không?

- Anh không tin em sao?
- Anh không biết - Hấn đáp.
- Em sẽ làm anh tin.

Nàng vòng tay ôm lấy hấn và hôn chậm rãi. Nụ hôn nóng dần trên môi hấn. Nick chợt cảm thấy hứng lên dữ dội, hấn siết lấy nàng và hôn trả lại đắm đuối.

Catherine cố gỡ tay hấn ra khi cái điện thoại di động trong căn lều reo lên, nhưng hấn giữ nàng lại:

- Mặc kệ nó - Hấn làm bằm.

Nàng vẫn gỡ tay hấn ra và nghe điện, vài giây sau, nàng đưa máy cho hấn.

- Điện cho anh.
- Ai vậy?
- Gus. Thằng cha chúa ghét em đó mà.

Hấn cầm điện thoại lên trong khi nàng cuốn lấy hấn, hôn hít chỗ này chỗ kia trong khi hấn cố nói chuyện với ông bạn già.

- Catherine nói ông không ưa cô ta, Gus. Tôi không tin ông như thế.
- Cô ta nghĩ đúng đó - Gus trả đũa - Lãnh một mũi dao cạy đá nào vào người chưa?

Nick giả vờ sờ soạn khắp người như kiểm tra: "Chưa thấy!".

- Ông nói gì đó? - Catherine hỏi.
- Ông ta hỏi anh lãnh một mũi dao nào vào người chưa.
- Vui dữ.
- Cô ấy không nghĩ câu đùa đó vui đâu, Gus.
- Tao đéch thềm biết con nhỏ đó nghĩ gì. Mà biết là người ta nói có thể nhận xét một người qua bạn bè người đó mà.
- Tôi không tin - Nick đáp.
- Sao lại không?
- Vì ông là bạn tôi mà Gus.
- Chắc mày nên tin lần lần là vừa. Vì ta sẽ chứng tỏ mày ngu tới cỡ nào.
- Vậy sao? Ông định làm cách nào?
- Bởi vì mày, thằng điên ạ, đã tình cờ khai ra một vụ án mạng ly kỳ lắm.
- Trời đất! - Nick tưởng như bị chích điện - Ai vậy Gus?

- Hoảng rồi sao, con? Bình tĩnh, không phải chuyện bây giờ đâu, mà chuyện xưa rồi. Nhưng tao nghĩ có liên quan. Thích không, Nick? Có liên quan. Nghe chưa?

- Thì cái vụ có liên quan đó ở đâu?

- Coloverdale, con ạ. Bây giờ thì chui lên vô xe, theo lộ 101 đi Cloverdal. Tao sẽ gặp mày ở chi cảnh sát tại đó trong hai tiếng đồng hồ nữa.

Gus cười khăng khặc rồi gác máy.

**N**ếu Cloverdale không phải là thị trấn yên tĩnh và buồn bã nhất của miền Bắc California thì nó cũng được xếp vào nhóm 10 thị trấn hàng đầu về mặt này. Nó nằm trong hạt Sonoma và là thị trấn lớn cuối cùng trước khi bạn đến hạt Mendocino và là thị trấn khác trong hạt, Cloverdale chẳng có gì xuất sắc hay tiêu biểu. Hạt Sonoma từng nổi tiếng là vùng trồng nho làm rượu. Nhiều thị trấn và thôn trong hạt còn phảng phất nét châu Âu của những miền quê nấu rượu, những cửa hàng và quán ăn tuyệt vời của chúng. Nhưng ở Cloverdale thì chẳng trồng nho gì cả. Nghề chính ở đây là sản xuất sản phẩm từ sữa và điểm đặc biệt duy nhất ở đây chỉ là đường xa lộ 101, đường giao thông huyết mạch từ Nam lên Bắc, cũng chính là con lộ chính của thị trấn. Dọc hai bên lộ có những quán ăn tài xế xe tải, mấy motel đìu hiu. Tóm lại, Cloverdale là nơi khó mà xảy ra án mạng, nhất là thứ án mạng mà Gus đã khám phá ở đây.

Chạy tới ngoài vi thị trấn Nick chợt nhớ ra gần đây hẳn có nghe ai nhắc tới Cloverdale. Đó là đêm hẳn đôi đầu mạng đôi mạng với Roxy. Mấy thằng trong Ban Nhân sự xác minh được Roxy chính là Roxanne Hardy. Và Nick nhớ lại giọng của Sullivan "Roxanne Hardy. Địa chỉ gốc ... đâu đó tại Cloverdale. Không tiền án tiền sự" Chuyến đi bất ngờ này lên đây hẳn phải có dính dáng gì đó tới cô ta.

Nick thấy Gus ở ngay phía ngoài chi cục cảnh sát địa phương. Ông ta đang đứng tựa đầu cái xe Cadillac cà khở của mình, ăn một thứ bánh quá quý gì đó mua dọc phố của cái thị trấn này.

- Mà tới đây tao cảm ơn lắm - Gus Moran vò tờ giấy gói bánh và liệng bừa đi. Chẳng phải ông ta không ủng hộ chủ trương giữ gìn môi trường nước Mỹ, mà vì ông nhận ra làm việc đó ở Cloverdale này là đã quá trễ.

- Vụ gì đây, Gus? Tức là có chuyện gì đây ngoài Roxy?

- Mà thiệt thông minh - Gus thọc một ngón tay vào ngực Nick - Đêm nằm một mình buồn quá rồi mới đoán ra phải không?

- Đoán ra mọi thứ ngoài trừ chuyện ông sắp nói.

- Đây nè. Chắc đêm qua mà mò mẫm con Catherine đó trong khi tao

chui vô sở mò mẫm máy vi tính và moi được cả đống chuyện. Những chuyện này tao định không cho mày hay, nhưng mẹ kiếp, thôi tao coi đây như quà chia tay một thằng bạn trong nghề đi.

- Chia tay? Tôi đi đâu đây?

- Đã quyết định rồi, ngay sau khi con nhỏ đó cho mày một mũi dao cạy đá vào họng. Mày sẽ về thiên đàng, hay địa ngục, tao đâu biết được, nhưng có thể đoán.

- Sáng nay ông khoái nói giỡn quá đó nghen.

- Phải, đó là điều mấy bà thích ở tao, máu khôì hài - Ông ta đi lên bậc thêm vào chi cục cảnh sát - Vô đi Nick, đừng để đồng nghiệp mình chờ.

Té ra là họ gặp một nữ cảnh sát viên đóng lon trung sĩ mang tên Janet Cushman, trưởng ban thiếu nhi phạm pháp gồm hai lính một chief, ở cái thị trấn này. Vụ Roxanne Hardy xảy ra trước khi cô nhậm chức này, nhưng Cushman biết rõ vụ ấy.

- Vụ thiếu nhi phạm pháp lớn nhất ở đây - Cô ta nói - Tại thị trấn nhỏ xíu này, trước đó, trò thiếu nhi phạm pháp chỉ là phá xe hơi, ăn cắp xu lẻ, phá máy bán kẹo hay máy bán nước ngọt, tức là toàn những thứ tội phạm của cỡ thập niên 50 không.

Nick và Gus gật gù như hiểu rõ. Hồi còn nhỏ họ cũng tham gia vào những trò rần mắt trẻ con đó.

- Cũng vì xảy ra vụ này mà tụi tôi mới tách ra một ban thiếu nhi phạm pháp. Ngay sau vụ Roxanne Hardy thẩm sát mấy đứa em, ở đây ai cũng sợ sẽ bùng nổ làn sóng thiếu nhi phạm pháp, nên ban này mới được thành lập. Ở đây chưa hề có án mạng, phần lớn chỉ gặp những vụ xô xát hay quá tay.

- Tụi tôi coi hồ sơ vụ đó được không? - Nick hỏi.

Cushman đã lục sẵn ra từ trước, cô đẩy nó lên bàn:

- Cứ coi đi, nhưng muốn sao chụp phải hỏi ý kiến chief.

- Không cần đâu - Nick nói.

Món đầu tiên hấn thấy trong tập hồ sơ là bức ảnh trắng đen chụp hiện trường, cảnh hai bé trai nằm trên một vũng đen thui giống như bãi bùn trong một khu vườn. Bãi đó là vũng máu của hai đứa bé và tay thợ chụp hình đã khéo léo chọn góc chụp cho thấy rõ những vết rạch trên cổ hai bé.

Nick đã quen nhìn xác người, trong thực tế cũng như qua các bức ảnh

chụp như thế này, nhưng bức ảnh đây có điều gì khiến hấn muốn ói. Đó chính là sự dã man giữa trẻ con với nhau trong một vùng đồng quê. Hai bé nạn nhân mới có 7 và 9 tuổi. Cũng có một bức ảnh Roxy, nhưng không phải do cảnh sát chụp, có lẽ lấy từ album của gia đình. Đó là một bé gái tóc thắt bím, mỉm cười và nhìn thẳng vào ống kính.

- Hồi đó cô bé mấy tuổi? - Hấn hỏi Cushman.

- 14. Vụ thiếu nhi phạm pháp lớn nhất. Cô bé còn bốn năm nữa mới tới tuổi thành niên.

- Nhưng - Nick hoang mang - Sullivan nói cô ta là không tiền án tiền sự mà.

- Cô bé không bị bắt, không bị xử. Họ chỉ gửi đi một trại đặc biệt chăm sóc trẻ con. Giống như trại Atascadero vậy.

Trại Atascadero là nơi giam giữ các phạm nhân tâm thần của bang.

- Tao lục trong hồ sơ lý lịch không có chi tiết này - Gus giải thích - Chắc phải giới thiệu một chút tao lục hồ sơ của Sở Y tế và An ninh Xã hội, coi có tên Roxanne Hardy được ghi vào như một bệnh nhân tội phạm không.

- Rồi sao ông tìm ra?

- Làm sao à? Bởi vì con nhỏ này thuộc loại tâm thần, nên tao mới hiểu ra. Chắc chắn cô ta đã bị ghi hồ sơ ở đâu đó về những vụ tâm thần. Vả lại, mẹ kiếp, tối qua tao đâu có chuyện gì làm nên ngồi lục lung tung - Gus nhún vai.

- Có động cơ gì không? - Nick hỏi và ngay lập tức thấy câu hỏi thật ngốc nghếch. Đây là tội ác cỡ người lớn mới phạm, nhưng một đứa trẻ làm vụ này, thì chẳng có vấn đề động cơ.

- Động cơ à? - Gus cười - Phải, con bé giết để lấy tiền bảo hiểm nhân mạng.

Janet Cushman thì thấy trong vụ này đâu có nói giỡn kiểu đó được, nên cô nhú mày với Gus và xen vào:

- Cô bé khai không hiểu mình làm gì. Mới trước đó còn chơi bịt mắt với mấy đứa em, chút xíu sau là đã lấy được lưỡi dao cạo của ông bố và cắt cổ mấy đứa đó rồi. Làm như có ma quỷ xúi giục - Cushman nhún vai - Rồi con dao tình cờ lại nằm gần đó.

Nick và Gus nhìn cô cảnh sát viên. Câu chuyện này y chang câu chuyện họ tìm ra trước đó về bà già Hazel Dobkins, người cũng lại là chỗ bạn bè với

Catherine Tramell. Gus làm bầm gì đó trong họng, đại khái nghe tựa như "Đồ điên mắc dịch".

- Các anh cần sao chụp không? Cushman hỏi - Để tôi qua hỏi ý kiến chief trước khi ông ta đi ăn trưa.

- Thôi - Nick đáp - Có lẽ không cần đâu.

- Cám ơn trung sĩ đã giúp đỡ - Gus nói - Chắc tụi tôi phải lui thôi.

Họ ra khỏi chi cục cảnh sát và trở ra xe. Nick nói:

- Nè, nói thiệt, tôi không hiểu đang xảy ra cái chuyện quái quỷ gì.

- Có gì đâu. Một con nhỏ miền quê như con Roxanne này, phát ón mọi chuyện vì thấy ai cũng quan tâm tới hai đứa em của nó, nên nó quyết định trị tụi nó một trận, có điều trị quá bạo tay. Giống như Hazel Dobkins trị cả nhà bà ta vậy. Có điều Roxy không dùng một món quà cưới mà dùng dao cạo của ông già mình.

- Nhưng tại sao?

- Cần biết điều đó lắm sao? - Gus tựa đầu vào xe - Hazel, Roxy rồi Tramell - Ông lắc đầu và cười - Đúng là một bộ ba ly kỳ. Tưởng tượng coi ba người đi cắm trại thì họ nói với nhau chuyện gì khi ngồi quanh lửa trại nhỉ - Tiếp tục lắc đầu, ông ta chui vào xe - Nè, mà có thấy người bạn nào của con đó chưa từng giết người không? - Ông ta sập cửa lại - Suru tầm thứ dữ đủ kiểu. Mà cũng phải công nhận, thứ đó hơi xa những chuyện lắm cảm đàn bà con gái - Ông vặn công tắc, máy xe gầm lên - Thôi, hẹn gặp lại, Nick.

- Tôi không còn cho rằng nàng đã làm điều đó nữa đâu - Nick nói trong tiếng gầm của máy xe.

Gus khi một tiếng và nhìn thẳng bạn một cách thương hại:

- Mà đang nói tới vị nào vậy? Tụi mình đã biết mẹ Hazel đã làm chuyện đó, rồi Roxy cũng làm chuyện đó. Còn con kia, mẹ kiếp, nó có bùa phép làm mà lú lẩn rồi. Thôi, gặp lại sau, con ạ.

Gus sang số và chiếc xe vọt đi.

Nick cũng lên xe chạy theo, trên xa lộ 101, qua Sonoma tới Marin. Khi hai chiếc tới San Rafael, Gus Moran rẽ vào đường lên cầu Golden Gate để về San Francisco, ông cho xe đậu vào hàng xe đang nối đuôi chờ qua cầu. Không nghĩ ngợi gì, Nick cũng cho xe chạy theo thì chợt thấy tấm bảng xanh ghi: Richmond, Albany, Berkeley: Chạy thẳng.

Đột nhiên hấn cho xe chui vào tuyến đi Berkeley, nơi có những phân khoa nổi tiếng nhất của Viện Đại học California, cũng là nơi hồi đó Catherine Tramell đã theo học. Có thể, chỉ là có thể thôi, hấn sẽ moi được cái gì đó về quãng đời đại học của nàng. Rồi biết đâu còn chi tiết gì đó về nhân vật Lisa Oberman, cô sinh viên đã làm Catherine hồi đó phải chết khiếp.

Đường từ San Rafael đi Berkeley cũng có mấy phong cảnh đẹp, có cầu Richmond - San Rafael bắc qua vịnh San Pablo mà từ đó người ta có thể nhìn bao quát một vùng ven biển tuyệt đẹp bên dưới. Từ trên cầu nhìn trở lại San Rafael, người ta có thể thấy những khu nhà sang trọng giá bạc triệu đô và tách hẳn một bên là bóng dáng bề thế trông phát ón của nhà tù San Quentin với con lộ liên bang 580 làm đường biên giới chia cắt. Từ lâu, Nick đã thôi không còn đếm số tội phạm mà hấn đã tống được vào nhà tù đó, nhưng hấn vẫn nhớ rõ khu trại giam nữ, nơi mà Hazel Dobkins đã lưu trú nhiều năm.

Vượt qua khỏi bờ kè Chevron nằm bên phía khu Contra Costa thì chẳng còn phong cảnh gì đáng kể nữa. Hấn phóng xe nhanh qua Richmond và Albany rồi rẽ vào con đường chính dẫn tới khu đại học, đại lộ University.

Nhiều khu trong thành phố Berkeley làm như không hề thay đổi theo thời gian, vẫn còn nguyên dấu ấn của thập niên 60. Vẫn còn những tay hippy lang thang trên đường phố với quần áo phóng túng, những mảng tường rộng với đủ thứ bích chương khẩu hiệu đòi dịch vụ y tế miễn phí, quyền lợi cho dân vô gia cư, tổ khổ chính sách ngoại giao Mỹ ở Trung đông, châu Phi hoặc Trung Mỹ. Berkeley có vẻ để quyết chí trở thành đồn lũy lẻ loi của chủ trương cấp tiến trên cái đất Mỹ này, mặc dù trong quan điểm chính trị cũng còn nhiều nét cổ lỗ. Hầu hết các tay hippy ở đây có vẻ đã ngoài 50. Nick thậm nghĩ mấy cha nội này chỉ còn nước tụ họp lại, hút sách vớ vẩn và tưởng nhớ lại thời huy hoàng xa xưa, những cuộc biểu tình, nổi loạn, những đại hội, trào lưu nghệ thuật, các thứ.

Hấn đậu xe ở Bancroft và cuộc bộ vô khuôn viên đại học. Mọi thứ ở đây hơi khác đi một chút. Mặc dù trường Berkeley vẫn còn một lớp sinh viên cấp tiến, nhưng phần lớn hiện nay quan tâm tới chuyện học hành hơn. Giành được chỗ trong một trường đại học lớn, họ chỉ cảm cúi với bài vở, tìm những



điểm số cao để vươn tới những việc làm lương hậu theo ý mình. Kiểu ăn mặc phóng túng ở đây ít thấy hơn, mà chủ yếu là xu hướng ăn mặc tươm tất, sạch sẽ.

Cũng có những nhóm lập dị hay nhuôm vẻ giang hồ ở khu Sproul nhưng bọn đó coi bộ hơi già, khó có thể còn là sinh viên. Những sinh viên thứ thiệt thì tò mò nhìn những tay râu ria như chúa Jesus hoặc những gã đang rống hống hát những bài của Frank Sinatra ngày xưa rồi vội vàng đến giảng đường.

Khu đại học thật yên tĩnh và dễ chịu, những lối đi dài tấp phủ đầy bóng cây. Nick thích thú thả bộ và ngắm nghía các em sinh viên. Hắn hỏi thăm đường đi rồi được chỉ dẫn từ tể kèm theo một nụ cười miễn phí. Nếu có thì giờ và ngẫu hứng, chắc hắn đã mời cô bé ấy đi uống nước rồi, nhưng bây giờ kẹt có việc phải làm cho xong.

Khu giảng đường Dwinelle, như hắn được chỉ dẫn, là khu hành chánh của trường, nơi lưu chứa mọi hồ sơ sổ sách của sinh viên. Ở văn phòng tầng hầm, hắn chia thẻ cảnh sát ra và một cô bé - Nick độ chừng là một sinh viên làm việc cho trường để kiếm tí tiền còm ăn học. - Ngồi ngay xuống một giàn vi tính và mở máy.

- Tôi cần thông tin về một cựu sinh viên của trường - Nick giải thích - một cô tên là Lisa Oberman.

- Biết năm học nào không? Hồ sơ được xếp theo năm.

- Đầu cỡ năm 82 hay 83 gì đó là tốt nghiệp.

- Đoán vậy thôi hả? - Cô bé hỏi.

Nick nhìn thấy một cuốn giáo khoa sinh học dày cui mở sẵn cạnh máy. Có thể cô bé đang bực mình thẳng cha cóm tới phá ngang giờ ôn bài, nhưng những ngón tay cô bé cũng múa như chóp trên bàn phím như thường.

- Có nhiều Oberman lắm - Cô bé thông báo - Andrea, Andrew ...

- Mắt cô dõi theo danh sách trên màn hình - Donald, Mark ... rất tiếc, không có Lisa Oberman. Ông nhớ năm chính xác không đó?

- Catherine Tramell nói cô ta tốt nghiệp năm 83, còn Lisa Oberman cũng theo học cùng thời gian đó.

- Tên cô kia là gì?

- Catherine Tramell.

Cô bé gõ tên Tramell vào máy, rồi lát sau gật gù:

- Có Tramell đây, nhưng không có Lisa Oberman.

Nick ú ớ. Hắn tin chắc Catherine không hề nói láo. Dáng điệu sợ hãi và ớn lạnh của nàng khi nhắc tới Lisa Oberman thì quá rõ, quá mạnh, không thể là đóng kịch được. Mà việc gì nàng phải nói láo về chuyện này chứ? Với Catherine Tramell, chuyện đó thật vô lý.

- Chắc chắn phải có Lisa Oberman - Hắn cố gắng thuyết phục cô bé - Có thể sai lầm ở đâu đó chăng?

Cô bé thản nhiên nhìn hắn:

- Nếu có thì chỉ có sai lầm của ông.

- Cám ơn - Hắn đành nói - Cám ơn nhiều.

- Không có gì - Cô bé đáp và lập tức quay về với cuốn sách giáo khoa.

\*

Nick Curran lái xe thẳng tới nhà của Catherine Tramell ở Divisadero và thấy cô từ trong đi ra với Hazel Dobkins. Nick đậu xe lại và ra đứng ở cổng Catherine chẳng có vẻ gì ngạc nhiên:

- Bà Hazel - Nàng nói - Đây là Nick, tôi có kể chuyện cho bà nghe đó, nhớ không?

- À - Hazel mỉm cười xa vắng - Tay bắn bừa, phải không? Anh có khỏe không?

Nick có cảm tưởng bà này nghĩ rằng hắn với bà có gì đó tương đồng, có môi ràng buộc gì đó, môi dây tương thanh tương khí của những kẻ đã giết người. Hắn nghĩ bà này dám bắt tay mình như một người cùng băng đảng với nhau lắm.

- Tôi khỏe - Hắn đáp - Cám ơn bà - Hắn quay qua Catherine - Anh nói chuyện với em chút xíu được không?

Catherine chỉ Hazel lại chỗ chiếc Lotus đậu ngay trước cửa nhà:

- Bà Hazel, bà vào xe trước đi, chút xíu tôi tới liền.

- Thôi, chào nghe, anh bắn bừa - Bà nói vui vẻ.

Chờ bà ta đi khỏi tầm nghe, hắn quay qua Catherine lắc đầu:

- Coi bộ em khoái chơi với dân giết người hay sao đó. Em có biết rằng Roxy từng ...

- Biết chứ - Nàng cắt ngang.

- Và em chẳng quan tâm? Hay vì thế mà em thấy cô ta hấp dẫn hơn, dễ mê hơn?

- Kìa. Em chuyên viết về những người dị thường mà.

- Viết là một chuyện. Còn rủ người ta lên giường là chuyện khác.

- Những khi em nghiên cứu nhân vật, thì đâm ra dính dáng đậm với họ.

Anh hiểu mà.

- Hiểu cái con khỉ.

- Chuyện đó đã xảy ra với anh.

- Nhưng không giống nhau.

- Giống chứ. Anh cũng mê em. Em mê những tay giết người. Giết người đâu phải như hút thuốc. Thuốc thì có thể bỏ được.

- Em nói vậy nghĩa là gì?

Nàng chồm tới hôn lên má hắn, một nụ hôn ấm nồng, vui vẻ của một người vợ khi người chồng đi làm về.

- Bây giờ em phải đi. Em lỡ hứa phải đưa Hazel về nhà đúng 6 giờ. Bà ta không muốn bỏ lỡ chương trình hình sự trên TV.

- Bộ muốn thấy lại những bạn tù hồi xưa hả?

- Bây giờ không bàn được - Nàng bỏ đi về chiếc xe.

- Không có Lisa Oberman ở Berkeley hồi em học ở đó - Hắn nói, giọng chọc giận.

Nàng đứng sựng lại:

- Anh làm trò gì đó? Xác minh mọi chuyện em nói à? Để chi vậy?

- Nghiên cứu.

Nàng ngồi vào sau tay lái và mở công tắc. Cửa kính xe từ từ hạ xuống.

- Không có Oberman hả?

- Không.

- Sao anh không kiểm thử Lisa Hoberman?

Nói xong nàng gài số và phóng đi thẳng.

\*

Khi hắn gọi điện lại phòng hồ sơ của trường Berkeley thì chính cô bé lúc này trả lời điện thoại. Cô bé nhận ra giọng của hắn ngay, hắn cũng vậy. Nhưng cả hai làm bộ như chưa từng nói chuyện với nhau bao giờ, mặc dù hắn nghe rõ giọng đặc trưng của cô bé khi hắn nhận có thể hắn đã nhớ lộn.

Ồ, Oberman với Hoberman thì dễ lộn lắm, phát âm gần như một mà. Tuy nhiên, cô vẫn thấy đặc thảng như thường.

- Phải rồi - lát sau cô đáp - Có Lisa Hoberman, từ tháng 9 năm 1979 đến tháng 5 năm 1983.

- Hay quá - Nick gọi điện từ một phòng điện thoại công cộng, nên hẳn phải che lỗ tai đang hướng ra đường lộ lại - Có gì thì đọc cho nghe đi.

- Muốn biết hạng tốt nghiệp hông?

- Tất cả, ngoại trừ hạng.

- Cũng không nhiều, địa chỉ, điểm số, các tín chỉ đã đậu ...

Hắn cảm thấy không cần biết những chi tiết lắm cảm và dễ thay đổi đó. Nhưng có một chi tiết rất hữu ích, đó là một nhóm 9 con số gắn liền với cuộc đời của mọi công dân thành niên của Hoa Kỳ.

- Cô có số bảo hiểm xã hội của Lisa Oberman không?

- Có chứ - Cô ta chậm rãi đọc lại con số đó. Nick ghi lại vào cuốn sổ tay, thứ sổ mà anh cóm nào cũng nhét ở túi sau đít.

- Cám ơn - Hắn nói - Cám ơn cô nhiều lắm.

Nick gác máy và đứng ở lề đường hồi lâu, ngẫm nghĩ nên làm tiếp việc gì. Hắn muốn biết rõ hơn về cô Lisa Hoberman này và biết chỗ để moi các thông tin ấy. Có điều bây giờ hắn không còn được quyền vào phòng máy vi tính của Sở Cảnh sát San Francisco nữa. Hắn biết mật mã cho máy của hắn đã bị hủy, nếu nó chưa hủy thì hắn cũng không thể lục hồ sơ được vì muốn lục phải báo tên họ với máy. Vụ đó hắn không được phép nữa. Sẽ bị lộ thôi. Nên hắn cần một đồng lõa, một đồng lõa kín miệng.

Dĩ nhiên là Nick nghĩ tới Gus Moran, nhưng hắn đành đứng và phun ra hết cuốn tự điển chữ thề của mình ra khi nghe chuông điện thoại nhà ông bạn già reo hoài mà không ai trả lời. Hắn rời phòng điện thoại công cộng, lái xe rảo qua mấy quán rượu quen nhưng không thấy Gus đâu.

Vậy nghĩa là phải nhờ người khác. Andrews đã giúp hắn một lần, có thể anh ta sẽ giúp lần nữa. Hắn không khoái giải pháp này lắm, nhưng đành phải thử chứ biết sao.

Andrews đang ở quán 10 - 4 uống rượu với bạn. Nick nhận ra đó cũng là dân cóm, nhưng không biết tên. Họ không phải Ban Án mạng, nên cũng đỡ là họ không tò mò hỏi Andrews về chuyện Nick tới đây làm gì. Hy vọng là

như thế, mặc dù hầu như tay cóm nào cũng biết chuyện của Nick trong Sở.

Hắn dẫn Andrews ra xa xa.

- Andrews, làm ơn giúp tôi cái này ...

\*

Không hề có một bóng ma nào trong phòng trực của Ban Án mạng. Như thể là tốt cho cả hai. Andrews mò quanh như một thằng ăn trộm, thậm chí không dám thở mạnh và chỉ bật một ngọn đèn nhỏ.

- Tôi chắc anh điên rồi - Anh làm bầm - Lạng quạng là bị đá khỏi ngành như chơi. Đừng nói chuyện vào đây lục hồ sơ cho anh, bản thân anh còn bị cầm vào tới trụ sở này nữa kìa. Mẹ kiếp.

- Tôi sẽ không quên vụ này đâu Andrews. Không bao giờ.

- Vậy thì anh cũng làm ơn xin cho tôi một chân trong cái trạm rửa xe và anh sẽ làm thuê ở đó nhé. Nếu bị bắt gặp thì hai đứa mình chỉ có nước đi làm cu li rửa xe thôi.

- Ê, đừng chê. Nghề đó cũng có lý lắm à. Làm việc ngoài trời, gặp biết bao dân chịu chơi.

- Thôi - Andrews năn nỉ - Làm ơn nín giùm - Anh ta ngồi vào máy và bắt đầu gõ.

- Rồi - Nick dòm màn hình - Dò tàng thư về bằng lái coi có tên Lisa Hoberman không? - Hắn đọc lại số bảo hiểm xã hội của cô ấy.

Andrews gõ lệnh và máy hoạt động, làm như nó đang ngẫm nghĩ rồi hiện lên dòng chữ: Đổi tên năm 1987 thành Elizabeth Garner 147 Queenston Drive, Salinas, California.

Nick suýt kêu lên khi thấy cái tên này. Cố nén sự kinh hoàng và choáng váng, hắn bảo:

- Móc bằng lái lên được không Andrews?

Andrews lại gõ phím ra lệnh, màn hình hiện ngay ra bản chụp bằng lái của Lisa Hoberman - Elizabeth Garner đó. Bức ảnh trên bằng lái chính là cô bác sĩ tâm lý đã có liên hệ quá nhiều đến cuộc đời của Nick. Vì Elizabeth Garner vẫn thường được gọi thân mật là Beth Garner.

- Ê - Andrews cũng kêu lên - Bác sĩ Garner đây mà.

- Phải. Móc lại ảnh chụp năm 1980 coi.

Tấm ảnh chụp cả chục năm trước thì có khác chút đỉnh. Trông Beth trẻ

hơn, kém nẩy nở hơn, hồi đó mới là sinh viên đại học. Nhưng có một chi tiết khác hẳn hiện nay. Beth hôm nay có tóc nâu sẫm, như màu hạt dẻ. Beth sinh viên 10 năm trước thì tóc vàng hoe. Màu tóc mà Nick thấy ngay, dù bức ảnh hiện trên màn hình vi tính có hơi nhò, nó đúng y chang màu tóc của Catherine Tramell!

**B**eth Garner không có vẻ ngạc nhiên khi tối hôm đó về tới nhà thì thấy Nick đã ngồi chờ sẵn trong phòng khách tối đèn của cô, cứ như ngay khi bước vào cô đã mong hấn có mặt. Còn Nick hấn cũng chẳng thêm biện bạch chuyện hấn tự ý vào nhà cô không báo trước.

- Cô không nên để cửa ngõ như thế. Biết đâu có ai lén vào.

- Tôi không hề để cửa ngõ - Cô đáp lạnh lùng - Tại cái khoá hư - Cô bật đèn lên - Anh cần gì vậy? Tôi mệt lắm.

- Nói tôi nghe về Catherine đi.

Cô nhìn hấn một lát rồi nhún vai:

- Cô ta kể cho anh nghe rồi phải không? Cô ta kể gì vậy?

- Cô ta nói với tôi những gì, Beth? Giả dụ tôi muốn nghe cô nói lại, bằng ngôn ngữ của cô thì sao?

- Tôi ngủ với cô ta một lần, hồi còn đi học - Cô nói thẳng tuột. Là bác sĩ tâm lý nên chuyện đồng tính luyện ái đối với cô chẳng có gì là dị thường, chẳng có gì phải xấu hổ. Nhưng vì cô cũng là người lương tính tình dục nên cô cảm thấy cần phải giải thích - Hồi đó tôi chỉ là mới lớn. Tôi đang thử nghiệm. Mà chỉ có một lần đó.

- Chỉ một lần à? Ngủ với cô ta một lần và không bao giờ gặp lại sao?

Beth Garner ngần ngừ một lát:

- Không ... không hấn như thế. Sau đó, cô ta làm như ... bị ấn tượng. Cô ta bắt chước kiểu tóc của tôi, mặc đúng kiểu áo của tôi. Cô ta theo tôi đi khắp nơi, quấy rầy, ngăn trở. Nhớ lại ớn thiệt. Hồi đó tôi sợ lắm. Bây giờ cũng còn sợ. Cô ta rất nguy hiểm, Nick à, anh phải thấy điều đó chứ?

Nick gật đầu. Hấn ngạc nhiên khi nghe hai cô này kể một câu chuyện giống nhau nhưng chủ từ khác nhau, cứ như ảnh thật và ảnh trong gương vậy. Những lời lẽ của Beth, rồi cảm giác khi nhớ lại quá khứ cũng giống y Catherine. Vấn đề là: thực sự ai là nạn nhân, ai là kẻ quấy rối.

- Cô ta có kể với anh như thế không? - Beth hỏi.

- Không - Nick lắc đầu - Cô ta nói chính cô mới là kẻ quấy rối.

- Tôi à!

- Cô mới là người bắt chước kiểu áo, rồi nhuộm tóc giống cô ta.

- Đúng là tôi có nhuộm tóc - Beth phản đối - Nhưng vụ đó đâu có dính gì đến cô ta. Có thời tôi còn nhuộm tóc đỏ nữa kìa. Tôi đã nói rồi. Thời đó tôi đang thử nghiệm đủ thứ, tuổi trẻ mà.

- Cô có biết Noah Goldstein không?

- Tôi có học ông ta hai tín chỉ - Beth đáp.

Nick tự nhiên nổi nóng lên:

- Cô đã được đọc mọi hồ sơ về vụ này. Walker đã có lệnh là sao mọi hồ sơ điều tra gửi cho cô. Cô biết đủ thứ về Catherine Tramell mà cô chẳng hé ra lấy một câu. Cô giải thích vụ đó như thế nào?

- Anh muốn tôi làm sao? - Beth cự lại - Anh muốn tôi nói gì? Chạy tới văn phòng của các anh rồi gào lên: Ê, tôi không đồng tính luyến ái gì đâu nghe, nhưng có điều đã từng ngủ với cô gái tình nghi hồi 10 năm trước. Vậy đó hả?

Cô quay đi chỗ khác, khoanh tay trước ngực như tự ôm lấy mình. Khóe mắt cô long lanh:

- Nói thì nghe quá điên, quá đạo đức giả đối với một bác sĩ tâm lý như tôi, nhưng quả thật tôi bối rối lắm. Đó là lần duy nhất tôi ngủ với đàn bà.

- Cô tưởng tụi tôi sẽ choáng váng sao, Beth? Trời đất, tụi tôi là cớm mà.

- Phải, đúng, cớm mà. Nhưng ké đó là gì? Cả Sở sẽ biết chuyện, những câu đùa cợt, bóng gió xúc xiểm khắp nơi - Cô hít hơi như cố giữ bình tĩnh - Mà thôi, dù sao chuyện đó cũng không quan trọng.

- Thế cái gì quan trọng?

- Điều quan trọng là, Nick à, anh phải cẩn thận với cô ấy. Rất nguy hiểm đấy, anh thấy không? Anh không nhận ra điều gì đang xảy ra sao? - Cô nhìn anh chăm chú, cầu mong thông cảm, năn nỉ anh tin cô - Tôi không hiểu cô ta có định trả thù gì không, nhưng cô ta đã dự trù mọi chuyện. Cô ta biết tôi đã học ở Berkeley, biết tôi có học ông Noah Goldstein. Cô ta bèn bịa ra câu chuyện này về tôi. Cô ta muốn anh nghĩ rằng tôi là kẻ bị cô ta ám ảnh. Cô ta muốn anh hiểu lầm tôi, buộc mỗi nghi ngờ về tôi và đi tới kết luận: Chính tay bác sĩ tâm lý này giết Johnny Boz.

- Cô ta đâu có gán tội cho cô - Nick bực bội nói - Cô ta không hề biết cô là ai. Cô ta chỉ nói về Lisa Hoberman, không hề nói tới Beth Garner.



- Tôi không nghĩ là anh ngốc tới độ đó - Beth phản kích - Cô ta thừa biết anh sẽ truy ra Lisa Hoberman là ai. Anh là cảnh sát mà. Để tôi thử đoán coi, chắc chắn cô ta sẽ làm như tình cờ đề cập đến tên đó, làm như chẳng có gì liên quan cả, phải không? - Beth cười, nhưng đó là một nụ cười méo mó, quái đản - Cô nói với anh lúc ở trên giường phải không Nick? Chắc chắn là thế.

Nick quay đi chỗ khác và nhớ lại cảnh Catherine rùng mình khi kể lại chuyện giữa mình và Lisa Hoberman.

- Beth, tại sao cô lại đổi tên?

- Tôi lấy chồng. Anh ta cứ gọi tôi là Beth.

- Lấy chồng à? Tôi đâu ngờ cô đã có chồng.

- Chuyện đó có dính gì tới anh đâu - Cô trả đũa, rồi nhún vai. Cô nghĩ Nick đã biết mọi thứ. Vả lại chẳng có gì phải xấu hổ về chuyện đã có chồng rồi ly dị - Tốt nghiệp trường thuốc là tôi gặp anh ấy. Tụi tôi cùng nội trú một chỗ ở Salinas. Có điều chẳng ở với nhau được lâu.

- Bao lâu?

- Không lâu lắm, Nick, bộ anh nghĩ ... Tôi đã từng giết ai đó sao? Tôi chưa từng biết mặt Johnny Boz nữa kìa. Chưa từng nghe tên luôn.

Đầu óc Nick rồi beng, hẳn chẳng còn biết tin ai và tin vào cái gì. Hắn quay mình bỏ ra cửa.

- Còn Nilsen? - Beth gọi theo - Tôi có động cơ gì mà giết Nilsen? Đâu thể suy tầm bậy được, nghĩ lại coi, Nick.

Nick đang nghĩ tới điều đó, nhưng hẳn không định nói những suy nghĩ của mình ra, ít nhất là với Beth. Hắn đưa tay cầm chốt cửa:

- Cô phải sửa cái khoá này đi. Biết bao chuyện bất trắc có thể xảy ra.

- Phải - Beth đáp và giơ tay ra, như thể xua đi một điều gì xúi quẩy, xúi quẩy, một điều xúi quẩy mà chỉ cô mới có khả năng tẩy trừ - Cô ta ghê lắm, và rất thông minh. Phải cẩn thận, Nick à!

Nick gạt đầu như tán đồng. Nhưng hẳn chưa từng biết cẩn thận về bất cứ gì, lại càng không bao giờ cẩn thận về việc đàn bà. Việc gì bây giờ phải tập cẩn thận nhỉ?

Hắn đã không cẩn thận khi bước vào hành lang tối om của toà nhà nơi có căn hộ của hắn, và cũng không thêm nghĩ gì khi mệt mỏi leo lên đường cầu

thang mờ mờ ánh đèn. Khi đang mò chìa khoá trong túi, hắn chợt thấy có bàn tay đặt lên vai mình và nhảy nhôm lên như phỏng lửa.

- Trời đất!

Catherine từ bóng tối bước ra và nhe răng cười hắn.

- Em làm anh sợ sao? - Nàng hỏi, ánh mắt vui vẻ. Nàng biết thừa là mình đã làm hắn giật mình, và coi bộ nàng khoái chuyện đó lắm, giống y như lúc nàng rình phóng lên lưng hắn ở bãi biển bữa nọ.

- Lẽ ra em đừng bao giờ hù cho một người có vũ khí giật mình - Hắn nói - tai nạn xảy ra như chơi đó.

- Nhưng lúc này anh đâu có vũ khí. Chắc anh phải giao súng lại ... đi nghỉ phép chứ.

Nàng nói đúng. Hắn rờ vào nách trái, nơi mọi khi khẩu P.38 quen thuộc vẫn nằm. Đeo súng hầu như đã thành nếp với hắn. Bây giờ không có súng, hắn tưởng như mình ăn mặc chưa được kín đáo lắm.

- Mà em chỉ định làm anh ngạc nhiên thôi - Nàng nói líu lo nhưng khi nhìn mặt hắn, nàng hiểu rằng hắn đang ưu tư về cái gì đó chứ không hẳn là chuyện nàng bất ngờ tới đây - Có chuyện gì vậy, Nick?

- Anh đã tìm ra Lisa Hoberman.

- Vậy à? Cô ta đang làm gì?

- Em cũng tò mò muốn biết bạn học xưa hiện giờ làm gì sao?

Nàng nhìn hắn một lát, như không thể tin được:

- Ý anh là sẽ không cho em biết cô ta hiện đang làm gì phải không? Em nghĩ là tụi mình không được đùa cợt với nhau nữa mà.

Nick mở cửa nhưng không vào, hắn đứng ở đó làm như chặn cửa lại:

- Anh cũng thế. Anh nghĩ các trò giỡn chơi đều đã chấm dứt.

- Phải. Nàng tán đồng.

- Thế thì tại sao câu chuyện tôi nghe cô ấy kể lại khác chuyện của em? Cô ta nói mọi chuyện đều ngược lại, và chính em mới là người ám cô ấy. Cô ta còn nói chính em bắt chước kiểu tóc của cô ta.

- Và anh tin cô a? - Nàng mỉm cười chậm chạp - Em ngạc nhiên là sao anh lại dễ tin người như thế, Nick. Sự thực thì em mới chính là nạn nhân. Chính em đã phải tới cảnh sát khu đại học để khai báo về cô ta.

- Vậy sao? - Hắn vẫn chưa tin nàng.

- Phải. Còn anh, anh vẫn nghĩ rằng em giết người hả?

Nick không nghĩ nàng giết người. Hắn không muốn nghĩ rằng nàng có khả năng làm việc đó.

- Không - Hắn đáp lặng lẽ.

- Nói dối - Nàng nhò nước miếng, xoay gót và đi thẳng về phía cầu thang, với bước đi dứt khoát, cái lưng thẳng rất tự tin, giống kiểu các cô người mẫu thời trang.

Một trong những điều tuyệt vời khi được nghỉ phép là khối lượng công việc nhẹ đi rất nhiều, Nick thậm chí như thế trong khi đậu xe chờ vượt qua cầu Bay. Bình thường, hắn và Gus phải phụ trách điều tra cùng một lúc năm bảy vụ án mạng, và phải cố gắng lắm mới theo kịp những kết quả điều tra của tất cả mọi vụ trong cùng một lúc. Nhưng bây giờ, đang nghỉ phép hắn được tự do để chuyên chú vào một vụ duy nhất, một vụ hắn thấy hấp dẫn nhất: Khám phá cuộc đời bí ẩn của Catherine Tramell. Nó không còn là việc điều tra về cái chết của Johnny Boz nữa rồi. Bây giờ Nick chỉ muốn biết về nàng, phân biệt cho ra những điều thật và những điều giả, những hư cấu tưởng tượng và những sự kiện.

Sáng đó, hắn vượt cầu và tới Berkeley, cũng bỏ xe ở Bancroft và đi bộ vào khuôn viên đại học. Ngay trước toà nhà thư viện của trường, hắn gặp một tay cảnh sát trong khu vực này đang đi tuần và được biết văn phòng cảnh sát ở đây nằm ở tầng hầm cao ốc Colton.

Tay cảnh sát ở văn phòng đó đã vào tuổi trung niên, một cựu cảnh sát đường phố thuộc loại có thể bỏ cả buổi sáng để cà kê tào lao với Nick về những ngày oai hùng của ông ta hồi xưa nếu Nick không làm ông ta hiểu công tác của hắn đang rất gấp. Hắn nói với ông ta cứ như hắn còn đang làm việc chứ không phải sắp bị tống cổ.

- Tôi phải mang hồ sơ trở về San Francisco ngay nếu không là chief dũa te tua. Ông biết kiểu của mấy chief mà.

Ông già cười lục khục:

- Biết chứ. Hồi đó tôi cũng bị dũa tung bưng.

- Thì vậy!

Ông ta dẫn hắn vào khu chứa hồ sơ lưu. Từ nền cho tới trần là đầy nhóc những tập hồ sơ, mỗi cái là một vụ đủ để viết được lịch sử hiện đại của trường đại học Berkeley. Bên cạnh mấy vụ ma túy, đánh lộn đánh lạo thì cũng có những vụ nghiêm trọng hơn.

- Anh đang làm ở ban nào? - Ông cóm già hỏi Nick.

- Án mạng - Nick đáp.

- Máy tay điều tra án mạng tôi gặp lúc nào cũng nóng máu. Anh có như vậy không?

- Không.

- Thế là hay - Ông ta chợt dừng lại ở một ngăn kéo và rút ra một tập hồ sơ

- Đi rồi - Ông ta liếc bìa hồ sơ - Kiểu như vậy đấy.

- Kiểu như vậy là sao?

- Có một báo cáo về một cô Lisa Hoberman, tháng 1 năm 1980, nhưng hồ sơ đi rồi.

- Đi là sao? Bộ đây là cái thư viện, có cho người ta mượn đồ về nhà coi hả?

Ông ta nhìn Nick phật ý, làm như bắt đầu e rằng Nic cũng như mấy tay cóm điều tra án mạng khác, tay nào cũng nóng máu:

- Từ từ nào, thưa ngài.

- Ai mượn vậy?

- Thì cũng bọn các ông chứ ai. Một tay tên là Nilsen.

Nick đón lấy tờ giấy ông ta cầm trên tay, lấy ra từ trong xấp hồ sơ, và đọc thấy: "Trình sát M. Nilsen, Ban Nhân sự, Sở Cảnh sát San Francisco mượn tháng 11, 1990".

- Biết tay đó không?

- Biết chứ - Nick đáp chậm rãi.

- Vậy nhắn ông ta trả gấp dùm. Mượn cả năm rồi chứ ít đâu.

- Được rồi - Nick nói - Về tới là tôi nhắc liền.

\*

Đầu óc hấn quay cuồng và hấn nghĩ chỉ có Gus Moran là may ra giúp được hấn suy luận ra mọi lẽ. Hấn ghé một phòng điện thoại công cộng gọi cho Gus và hẹn chỗ gặp nhau là kè đá số 7 dọc vịnh San Francisco, nơi đó cảnh đẹp và kín đáo.

Hai người tà tà đi dọc kè đá bỏ hoang và suy đi nghĩ lại về các sự kiện.

- Vậy là Nilsen đã nắm được báo cáo về cô ta. Vậy là sao? Mình đâu biết trong đó nói gì - Gus nói.

- Catherine có cho tôi biết.

- Nếu con nhỏ đó nói thật - Gus nhắc chừng.

- Ông không hiểu sao Gus? Nếu Beth giết Johnny Boz để dàn cảnh kết tội

Catherine, thì cô ta muốn ai biết được về chuyện cô ta ở Berkeley, mặc dù là chuyện xưa. Nhưng Nilsen đã tìm ra. Đó là lý do khiến Beth giết Nilsen.

- Được - Gus phát biểu như một nhà tranh luận - Nhưng làm thế quái nào mà Nilsen tìm ra được chuyện này? Nếu suy luận của mày đúng.

- Y là Ban Nhân sự mà. Có thể y đã hỏi cô ta.

Gus ngẫm nghĩ một lát. Ông ta cảm thấy có điều gì chưa hợp lý.

- Nhưng như thế thì cô ta điên lắm. Mà Beth thì đâu phải kẻ giao du với dân giết người. Còn con nhỏ của mày, ngược lại, rất khoái chơi với lũ đó.

- Cô ấy là nhà văn - Nick bào chữa - Đó là một phần việc nghiên cứu của cô ấy.

- Có thể tao chấp nhận cái lý luận khập khiễng đó - Gus nói - Có thể không. Tao chưa xác định được. Nếu mình biết được chuyện gì đã xảy ra ở Berkeley thì mọi chuyện sẽ dễ hơn. Nhất định phải có ai đó đã biết chuyện này.

- Tôi biết đó là chuyện gì mà - Nick nhấn mạnh - Catherine đã kể tôi nghe rồi. Và mọi cái đã được kiểm chứng.

- Mày chỉ biết một mớ bong bóng thôi chứ có cái gì rõ ràng đâu.

- Thiệt mà.

- Bộ mày nghĩ - Gus nhe răng cười - Hoàng tử và công chúa sẽ lấy nhau, đẻ như gà và sống hạnh phúc mãi mãi sao? Trời ạ, đừng có nói với thằng già này như thế.

Nhưng quả Nick đang nghĩ về tương của hắn với Catherine như thế, nhưng có điều không dám nói với Gus thật, hắn đành nói:

- Thiệt tình tôi cũng chẳng biết nghĩ sao nữa.

- Coi vậy chứ vẫn có hy vọng.

- Chứ sao - Nick nói - Phải có cách truy cho ra vụ này chứ. Như ông nói hồi nãy: Thế nào cũng có người biết.

- Chắc mình cũng phải làm trò nghiên cứu con bò của mày. Tao sẽ tập trung vào nó, tìm cho ra ai đó biết được chuyện này.

- Làm cách nào?

- Tao là thằng cóm già đời mà, thế nào cũng có các, rồi gặp may một chút là xong, hiểu không?

- Vậy ông điều tra cô ta - Nick mỉm cười - Tôi điều tra Beth.

- Sai lầm.
- Có thể, nhưng có một số chi tiết cần xác minh.
- Chắc chắn là tao đúng mà sai - Gus nói tự tin.
- Cá với ông tôi cũng dám chơi đó.
- Được - Gus gật đầu - 24 giờ sau tao sẽ gặp lại mày ở đây. Mày sẽ thấy thằng già này cũng biết cách moi chuyện lắm.

\*

Nick leo cầu thang lên căn hộ của mình, lần này thì cảnh giác xem có ai lẩn trong bóng tối không. Không có ai, nhưng khi lên tới nơi, hắn nghe tiếng nhạc, hình như từ căn hộ của hắn phát ra. Hắn dừng bước và lắng nghe. Quả là từ trong đó thiệt. Hắn dè dặt ló đầu vào và nhìn.

Catherine đang đứng ở cửa sổ, nàng mặc bộ jeans đen, áo khoác đen của dân lái motor, fermeture kéo kín tới tận cổ.

- Em điên với anh mất - Nàng nói - Em nhớ anh quá.
- Đã có lâu lắc gì đâu mà nhớ - Hắn nói khô khan.
- Anh có nhớ em không?
- Không.

Môi nàng chu ra:

- Tới đây nói lại chữ không đó đi.

Hắn bước tới sát bên nàng, nhìn sâu vào mắt và nói:

- Không, anh không nhớ em.

Rất chậm rãi, nàng tuột khoá dây kéo từ cổ xuống. Khi những răng dây kéo mở ra, bên dưới chiếc áo da dày cộm đó, nàng chẳng mặc gì cả.

- Anh đã thấy rồi - Hắn nói.
- Nhưng có thể anh sẽ không được thấy nữa. Cuốn sách của em đã gần xong. Gã trinh sát sắp chết.

- Vậy sao? Hắn có kịp hút điếu thuốc cuối cùng không?

Nàng kéo hắn sát vào mình:

- Sau đó thì được - Giọng nàng khản đặc.

Họ làm tình mau lẹ và thèm khát ngay trên nền phòng khách. Thân thể họ toả ra sức hút lẫn nhau, nóng và mạnh, cứ như kim loại đang tan chảy, và hoà hợp lại.

Khi tan cuộc, hắn mò túi quần lấy bao thuốc nhàu nát, móc một điếu,

châm lửa và nuốt một ngụm khói đầy rồi đưa qua cho nàng.

- Sáng mai anh phải đi nghiên cứu một chút.
- Em rất rành vụ nghiên cứu. Để em giúp anh nghe.
- Không, cảm ơn - Hấn lấy lại điều thuốc.
- Anh đang nghiên cứu cái gì?
- Một kết thúc mới cho cuốn truyện của em.
- Thiệt hả? - Nàng mỉm cười - Anh tính cho nó làm sao?
- Chỗ thay đổi là tay trình sát sẽ không chết. Cả hấn lẫn cô gái bắt hảo đó.
- Rồi có chuyện gì?
- Một kết thúc có hậu.
- Em ghét kết thúc có hậu lắm.
- Anh biết, nhưng thử cái này coi.

Nàng lấy điều thuốc trên môi hấn và rít một hơi.

- OK. Nói nghe thử coi.
- Hấn và cô gái sẽ lấy nhau, đẻ như gà và sống hạnh phúc mãi mãi.

Catherine ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Vậy là không ăn rồi.
- Tại sao?
- Bởi vì một ai đó phải chết.
- Tại sao?
- Bởi vì thế nào cũng có người chết.



**S**alinas là trung tâm của hạt Monterey, một thị trấn nhỏ chán phèo nằm không xa bờ biển Monterey tuyệt vời là mấy, nhưng nó coi không bằng những thị trấn ven biển khác. Nguồn kinh tế chính của Salinas là những ruộng rau quanh thị trấn và những nhà máy chế biến thực phẩm trong khu công nghiệp của thị trấn. Ở góc đường nào cũng có những công nhân nhập cư tìm việc làm, không khí đằm mùi gia vị toả ra từ nhà máy Mac Cormick nằm ở phía đông thị trấn.

Salinas là nơi duy nhất Nick nghĩ ra để tìm ít nhiều thông tin về Beth Garner. Cô ta nói đã lấy chồng ở đó, và ông chồng cũng làm việc tại đường đường Salinas. Có thể ông chồng cũ biết đôi điều về nàng, và Nick quyết chí sẽ moi bằng sạch những điều đó.

Khu nhà thương thí phục vụ cho đám công nhân nhập cư và Nick tìm ra nó ở ven thị trấn, cạnh những mảnh ruộng và đường xe lửa.

Phòng cấp cứu có khá đông người chờ tới phiên khám bệnh nhưng Nick không muốn chờ như thế. Hắn đi thẳng tới phòng y tá trực. Trong đó có hai cô, đều cỡ ngoài 20, đang cắm cúi làm việc giấy tờ.

- Xin chào - Hắn lên tiếng với một trong hai cô - Tôi muốn tìm bác sĩ Garner. Làm ơn chỉ dùm là phải tìm ở đâu.

- Không có bác sĩ Garner nào trong dưỡng đường này cả, thưa ngài.

- Không có à?

- Nhưng hồi trước thì có. Lúc đó tôi mới vào đây làm việc. Bác sĩ Joseph Garner.

- Chắc là ông ấy đó - Nick nói.

- Vậy à, nhưng e rằng ông ta không còn ở đây nữa.

- Cô biết ông ta đi đâu không?

- Anh không hiểu rồi. Không còn ở đây nghĩa là không còn ở trên cõi đời này nữa. Ông ta chết rồi.

- Chết à? Làm sao vậy?

Cô y tá ngập ngừng một lát:

- Bị bắn chết. Tôi chỉ biết có thế.

Nick tìm được một phụ tá cảnh sát trưởng Salinas đang ở trước bốt cảnh sát, chăm chỉ cầm ống xịt nước rửa một chiếc Chevrolet. Đó không phải là công xa và anh chàng coi bộ rất dư thì giờ để rửa xe, khác hẳn với cảnh sát ở các thành phố lớn. Anh ta biết rõ về vụ ám sát bác sĩ Garner.

Anh xịt một đường nước lên mặt kính xe:

- Vụ Garner tệ thiệt. Thị trấn này vốn yên tĩnh mà, đâu có chuyện gì lớn với cái đám công nhân nhập cư. Tụi nó biết lỗi mà gây lộn xộn là sẽ bị trục xuất về nước liền.

Nước văng tung tóe lên hông xe.

- Còn Garner thì sao?

- Vụ đó kỳ lắm. Ông ta tan sở đi bộ về nhà. Hai vợ chồng ông ấy có nhà cách bệnh viện chỉ mấy ngả tư. Có người chạy xe hơi qua và bắn ông ta chết.

- Chạy xe qua à? - Nick kêu lên - Đây là xứ nào vậy? Chicago hả?

- Không. Thế mới kỳ.

- Vũ khí gì?

- 38. Không tìm ra hung ký.

Anh ta chĩa vòi nước vào bánh xe, bùn đất văng tùm lum.

- Có tình nghi nào không?

- Không. Không tình nghi. Không động cơ. Chịu thua.

- Bà vợ có bị nghi vấn không?

Tay cảnh sát nhà quê tắt nước và lỗ mắt nhìn Nick:

- Có tay cớm khác từ trên sở của bọn anh cách đây chừng một năm có xuống tới đây, cũng hỏi đúng câu này. Có chuyện gì vậy?

- Thông lệ thôi - Nick đáp, với ngôn ngữ trong nghề thì câu này có nghĩa là: Không phải chuyện của anh.

- Phải, thằng cha kia cũng nói là thông lệ thôi. Bây giờ lại thêm anh nữa.

- Nhớ tên thằng cha đó không?

Anh cớm nọ ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Chịu thua thôi.

- Nếu nghe nhắc tên thì anh nhận ra không?

- Có thể - Anh ta lại mở vòi nước, lần này thì xịt vào bánh sau.

- Nilsen?

- Đúng rồi.

- Còn bà vợ có từng bị tình nghi không?

- Không - Anh lắc đầu - Cũng có lời đồn đãi, nhưng cũng chẳng chứng cứ gì.

- Đồn đãi gì?

- Có một cô bạn gái.

- Ông bác sĩ có bạn gái?

- Không. Bà vợ kia. Nhưng không chứng minh được gì cả - Anh tắt nước và cuộn dây lại. Chiếc xe sạch boong và rửa nước.

- Cám ơn nghe.

- Rất vui nếu giúp được anh.

- Anh giúp tôi nhiều lắm.

\*

Có một âm thanh lạ trong căn nhà của Catherine Tramell tại bãi biển Stinson, một âm thanh đều đều nhịp nhàng như tiếng sóng. Đó là tiếng cái máy in laser của nàng đang chạy, nhả ra hết tờ này tới tờ khác.

Máy chạy êm tới nỗi vào hăn trong nhà Nick mới nghe ra. Không thấy bóng Catherine đâu, nhưng một xấp in xong đã được lấy ra và xếp lại ngay ngắn. Hăn cầm tờ trên cùng lên, đó là trang tựa sách. Nó là: Kẻ Bắt Bùa, tên tác giả Catherine Wood.

- Thích cái tựa đó không? - Catherine hiện ra ở cửa.

- Rất ... hấp dẫn - Hăn nói.

- Xong rồi. Em vừa viết xong.

Hăn lật lật những trang giấy:

- Kết cục thế nào?

- Thì em nói rồi, cô nàng giết anh ta - Nàng dụi tắt điều thuốc - Chia tay thôi, Nick.

- Chia tay?

- Em đã viết xong rồi - Những lời đó làm như chẳng có ép phê gì tới Nick, hăn cứ đứng trơ ra ở đó - Anh không nghe em nói sao?

Nick vẫn chẳng có vẻ nghe thấy gì cả. Hăn tròn mắt nhìn nàng như cố tìm một dấu hiệu gì đó, một dấu hiệu hoà giải.

- Nhân vật của anh đã chết, Nick. Nghĩa là chia tay thôi - Nàng đi trở ra ngoài hiên - Thế anh còn muốn gì, hoa chắc? Em sẽ gửi cho anh bản tặng có

chữ ký tác giả, được không?

- Thế là sao? - Lại giỡn nữa phải không? Hắn gần như muốn cười. Tin rằng sau cùng hắn đã đoán được ý nàng - Mình lại tiếp tục giỡn chơi hả?

- Các cuộc chơi kết thúc rồi - Nàng nói chắc nịch - Anh nói đúng. Đó là cuộc làm tình thể kỷ, anh bắn bừa ạ!

- Em đang nói cái chuyện khi gì vậy?

- Catherine? Từ trong nhà có ai gọi vọng ra, giọng của một bà già.

- Tôi vào ngay, Hazel - Catherine đáp - Chào anh, Nick - Nàng nói lặng lẽ.

- Nhưng ...

- Em nói thật đó - Trong giọng của nàng có điều gì đó khiến hắn hiểu, lần này, nàng không hề nói giỡn.

\*

Nick tới kè đá trước Gus, hắn ngồi trong xe, hút thuốc và chờ. Rồi chiếc Cadillac của Gus tới đậu kè bên và nhấn còi. Ông ta mở cửa xe phía ghế cạnh tài xế và la:

- Qua đây.

Nick đi qua, chui vào. Coi mặt là hắn biết Gus đã tìm ra được gì đó, một điều gì rất quan trọng. Gus ít khi hào hứng ra mặt như thế.

- Tao kiếm được những chuyên khác mày khoái lắm. Tao gọi cho đủ thứ cựu sinh viên từng ở nội trú chung với Tramell. Chỉ cần dựa vào kỷ yếu sinh viên khoá tốt nghiệp năm đó thôi là moi ra đủ thứ. Họ rất sốt sắng. Đám tốt nghiệp Berkeley coi vậy chứ tốt lắm.

- Hay lắm - Nick đáp chua chát - Thôi nói lẹ đi.

- Đừng gấp, con. Thế là người này đôn người kia. Sáng nay tao nhận được phone của một cô từng ở chung phòng với Tramell hồi năm thứ nhất.

- Cô ta gọi cho ông à?

- Phải. Tên là Mary Beth Lambert. Tao coi lại kỷ yếu thì có cô đó thiệt. Cô ta nói rõ chuyện Catherine với Lisa Hoberman. Cô ta nói con bồ mày có tài ám quẻ người khác. Cô Mary Beth Lambert này nói kể hết trên phone nghe không tiện, nên cô nhất định gặp mặt tao, dù tao là bất cứ ai. Cô ta ở khu Oakland, ta sẽ gặp cô ta ở văn phòng trong cao ốc Pill Hill. Cô nói sau giờ làm việc là tiện nhất, sau khi những người cùng sở làm với cô ta đã về

hết thì tới thẳng văn phòng của cô ta - Gus mở máy - Mà đi Oakland với tao không?

Nick nhún vai. Nếu Catherine thực tình rút ra khỏi đời hắn, nếu quả thực hắn chỉ là đề tài nghiên cứu của nàng, thì hắn chẳng còn thiết làm gì cả.

- Sao coi mày lơ đãng vậy? - Gus nói - Đừng buồn, nếu tao điều tra hiệu quả hơn mày. Tao phải giở nhiều trò. Mày phải cho thằng già này hưởng tới vinh quang chứ. Mày rầu vì chuyện đó sao?

- Tôi chẳng có vấn đề gì với chuyện đó đâu, Gus - Nick nói yếu xìu.

- Được - Gus - Cho xe lăn bánh về phía cầu Bay và vịnh East. Ông ta coi bộ hứng với kết quả điều tra lắm - Chưa hết đâu nghe. Ngoài cô bạn cùng phòng, tao còn tìm ra chuyện Beth Garner có phòng mạch riêng nữa kìa. Một phòng mạch ở Van Ness cùng với một bác sĩ tâm lý khác. Mà bệnh nhân của tay bác sĩ đó có những ai biết không? - Thằng cha Johnny Boz mắc dịch đó chứ ai? - Gus vỗ vào tay lái - Catherine biết chuyện này nên cô ta nghĩ rằng có thể gắn con dao cạy đá vào tay cô Beth nhà mình. Mày thua rồi thấy chưa!

Ông ta liếc qua Nick, tưởng sẽ thấy hắn cau có, rầu rĩ hay văng tục gì đó. Nhưng Nick vẫn ngồi im ra, khuôn mặt như hoá đá.

- Mày có chuyện quái quỷ gì vậy, Nick? - Ông ta ngạc nhiên vì Nick đâu phải thứ cay cú vì thua cuộc.

- Thôi đi Gus.

- Xin lỗi - Gus nhún vai và họ im lặng cho tới Oakland.

Pill Hill ở phía bắc Oakland, nơi có rất nhiều cao ốc làm văn phòng và nhà thương. Đó là trung tâm y tế của vùng vịnh East. Gus cho xe dừng trước một cao ốc. Họ ra khỏi xe.

- Mày ra làm gì? - Gus hỏi.

- Tôi đi với ông.

- Hờ ... hờ. Mày đang nghỉ phép mà. Vụ này lẹ chớp mắt à. Tao lên rồi xuống liền.

- Thôi được, nhưng ít ra ông cũng cho tôi biết ông tới phòng nào chứ?

- Phòng 40. Mày cứ ở trong xe chờ. Xong rồi mình đi uống cái gì đó, tao sẽ kể cho nghe.

Nick ngập ngừng một lát.

- Vụ này là của tao, Nick. Cứ để tao đối phó.

- Ok - Nick gạt đầu rồi chui vào trong xe. Gus cất bước đi vào toà nhà.

Toà cao ốc vắng người, nhưng cửa ra vào không khoá. Ngay đằng kia ông thấy thang máy còn mở cửa nằm đó. Ông bước vào và nhấn nút cho nó lên tầng 4. Thang máy lên đến tầng một thì ngừng, cửa tự động mở ra.

Bên ngoài chẳng có ai, Gus lầm bầm chửi thề rồi nhấn nút cho nó chạy tiếp. Thang lại đi lên và dừng ở tầng 3. Cửa lại mở ra cho thấy một hành lang trống trơn.

- Mẹ kiếp! - Gus chúa ghét những trò kỹ thuật tự động. Cửa đóng lại và thang lại tiếp tục đi lên.

Lần này cửa mở ở tầng 4, Gus bước ra một hành lang tối mờ. Ông ta nghĩ sẽ không gặp ai ở đây nên chỉ thoáng thấy một mái tóc vàng hoe xõa và bóng một con dao cạy đá vung lên.

Ông chỉ kịp thấy ánh lóe lên của nó trước khi nó thọc thẳng vào cổ họng ông.

\*

Nick ngồi một đống trong xe chờ đợi cho đến khi hấn chợt nhớ lại một điều Gus đã nói với hấn lúc nãy, điều đó khiến hấn giật nảy người như bị chích điện cao thế. Cô bạn năm thứ nhất của Catherine tự động gọi điện cho Gus. Chuyện này dễ gì xảy ra trong thời buổi bây giờ. Vậy là ai đó đã gọi Gus và lừa ông ta vào bẫy. Chắc chắn là như thế!

Hấn lao khỏi xe, xông thẳng vào toà nhà. Không thấy thang máy, hấn phóng lên thang từng ba bậc một rồi đập cửa cầu thang cứu hoả để bước vào hành lang của tầng 4.

Gus đang nằm một đống ngay cửa thang máy, máu tuôn ra từ cả chục vết đâm ở cổ, mặt, má, hàm. Cánh cửa thang tự động đóng lại, chạm phải xác Gus, nó lại mở ra.

- Gus! Hấn gào lên rồi quỳ xuống bên cạnh người bạn đồng sự, dùng đôi tay trần cố ngăn dòng máu chảy ra một cách vô vọng. Máu trào qua các kẽ ngón tay của hấn như dòng thác nhót nhọt, nóng hôi.

Mắt Gus lóe lên, cuộc sống đang rời khỏi xác ông ta từng chút một. Cái chết kêu lục cục trong cổ họng ông.

- Gus! Gus! Đừng, Gus ơi! - Nick rên rỉ.

Gus rùng mình rồi mềm nhũn ra. Tay Nick đâm đầy máu của bạn. Hắn giật khẩu súng ra khỏi thắt lưng Gus. Thang máy bị kẹt ở đây và Nick không thấy mặt ai trên đường chạy lên đây. Kẻ giết Gus chắc chắn còn ở tầng này.

Có tiếng động, Nick xoay người và đối mặt ngay với kẻ mà hắn đang trông đợi.

- Đứng yên! - Hắn rùn người, hai tay chỉ súng tới trước trong tư thế chiến đấu, đầu ruồi súng nhắm thẳng vào ngực Beth Garner.

Cô ta tái mặt và sững lại, hai tay thọc vào túi áo khoác:

- Anh làm gì ở đây vậy?

- Giơ tay lên!

- Gus đâu? Máy nhắn tin kêu tôi tới gặp Nick ở đây. Anh ấy đâu rồi?

Tay phải cô ta đang cầm vật gì đó trong túi áo khoác.

- Giơ hai tay lên! - Nick gào - Đứng im!

- Kìa, Nick ... Cô dợm bước tới.

- Đứng im! Cấm cử động! - Hắn lên đạn - Tôi biết hết về chồng cô rồi.

Beth càng tái mặt hơn nữa.

- Chồng tôi à?

- Tôi biết cô ưa phụ nữ. Cô vẫn còn thích phụ nữ, phải không Beth?

- Cái gì? - Cô cười một cách lạnh lùng, một nụ cười am hiểu, kỳ quái và bước thêm một bước nữa.

- Rút tay ra khỏi túi!

- Anh làm cái trò gì vậy? - Cô ta bước tới, vừa đi vừa rút tay ra.

Nick siết cò, tiếng súng nổ ầm vang trong hành lang chật hẹp. Viên đạn đâm thẳng vào ngực cô, đẩy cô văng ra xa và té ngửa xuống sàn.

Hắn còn chĩa súng vào cô một lúc nữa. Beth vẫn còn sống nhưng chẳng còn bao lâu. Hắn quỳ xuống, kéo tay cô ra khỏi túi áo. Nắm chặt trong lòng bàn tay cô là chùm chìa khoá, không có súng.

Beth thì thào nói gì đó rất nhỏ và mong manh đến độ hắn phải kê tay xuống sát môi cô. Cô thì thầm những lời cuối cùng:

- Em yêu anh.

\*

- Tại sao anh lại nghĩ là cô ta có súng? - Phill Walker đứng trước mặt Nick Curran, bối rối và ưu tư. Gus Moran đã chết, Beth Garner đã chết, còn

Nick Curran thì như biến thành xác ướp. Những chuyên viên hiện trường chạy tới chạy lui quanh họ - Bác sĩ pháp y, Ban Nhân sự, những cảnh sát sắc phục - Nhưng đôi mắt Nick hầu như không ghi nhận được gì của khung cảnh sôi nổi ấy.

- Beth làm cái quái gì ở đây? Còn Gus nữa? - Phill Walker tuyệt vọng tìm kiếm câu trả lời, nhưng nói chuyện với Nick giống như nói với tượng gỗ - Còn anh thì làm cái giống gì ở đây?

Sam Andrews khều vào vai Walker:

- Tìm được mấy thứ, trung úy.

- Cái gì?

Một nhân viên pháp y chia ra một chiếc áo khoác với bàn tay đeo găng tay cẩn thận.

- Thấy trong gầm cầu thang lên tầng 5. Còn dấu máu còn ướt với một mái tóc giả màu vàng, thêm một con dao cạy đá trong túi nữa.

- Dao cạy đá hả?

Nhân viên nọ rút con dao trong túi áo khoác đó ra.

- Phải rồi coi nè - Anh ta lật ve áo ra, trên lớp lót trong của áo khoác là dòng chữ: SCSSF, tức Sở Cảnh sát San Francisco.

Walker lùa một bàn tay lên mái tóc.

- Chúa ơi!

\*

Chẳng còn gì nhiều phải tìm trong toà cao ốc đó cả, nên nguyên đám kéo về San Francisco, tới thẳng căn hộ của Beth Garner ở quận Marina. Họ tràn khắp căn hộ, lục tung lên cứ như một toán thủy quân lục chiến đổ bộ lên một bãi biển. Nick lang thang vào theo, đầu ngẫm nghĩ về một điều Gus từng nói với hắn: Nick có thể nghe rõ giọng ông bạn già như thể Gus còn đứng cạnh: Đừng bao giờ để bị ám sát nghe Nick. Người ta sẽ bới tung đời tư mày lên cho coi.

- Trung úy? Andrews kêu lên - Tìm được một khẩu súng P.38. Trong tủ sách, đằng sau mấy cuốn sách.

- Gửi cho xét nghiệm, coi có phải khẩu bắn Nilsen không- Walker ra lệnh liền.

- Còn nữa.



- Cái gì?

- Ảnh chụp, nhiều lắm - Anh ta tiếp - Toàn hình Catherine Tramell.

Cái đó làm Nick chú ý. Hắn theo chân Walker vào phòng ngủ. Mặt bàn trang điểm của Beth Garner trông cứ như bàn thờ Catherine Tramell. Lại còn có những cuốn sách Catherine đã xuất bản và cả đồng hình chụp nàng: Catherine hồi ở đại học, Catherine đang đánh lộn. Catherine với Johnny Boz, Catherine với Roxy.

Walker quay sang Nick:

- Chắc đúng là thế - Ông ta nói.

\*

Đêm rất khuya, nhóm của Walker tụ lại trong văn phòng Ban Án mạng, hoạt động vẫn tấp nập như ban ngày. Talcott chỉ thị rằng toàn nội vụ phải được gói kín, tươm tất, hoàn chỉnh trước bình minh. Ông ta đã dự tính họp báo và không để hở hênh thò bất cứ cái gì bất lợi ra.

Chiếc áo khoác và mớ tóc giả màu vàng nằm trên một cái bàn:

- Chính cỡ áo của cô ấy, còn máu là của Gus - Andrews báo cáo - Không có phòng 405 trong cao ốc đó - Anh đọc tiếp trong sổ tay - Còn cô bạn cùng phòng năm thứ nhất của Catherine thì chết vì bệnh bạch cầu từ hai năm trước đây rồi. Tụi tôi vừa nhận được bản sao giấy khai tử đó đây.

- Còn gì nữa không?

- Còn - Andrews nói - Chuyện này mới ghê. Bên xét nghiệm cho biết khẩu súng trong phòng Beth Garner đã được dùng để bắn Nilsen. Súng không có đăng ký. Họ còn tiếp tục xét nghiệm coi có phải cây súng này bắn chồng cô ta ở Salinas không. Còn dao cạy đá thì đúng kiểu con dao đã giết Johnny Boz.

Nick có vẻ như không nghe thấy gì cả. Hắn có vẻ đang trong cơn mê, nhưng thật sâu trong tâm khảm, hắn nhẹ nhõm vì Catherine Tramell hoàn toàn vô tội.

- Beth có liên hệ gì với Boz không?

- Có - Andrews gật đầu - Bác sĩ điều trị tâm lý cho Johnny Boz nói chính ông ta đã giới thiệu Boz với Beth trong một tiệc đã đặt tại nhà ông ta vào đêm giáng sinh. Ông nói hai người có vẻ kết nhau lắm.

Walker vỗ vào vai Nick:

- Đúng là mình không thể nhận xét về ai được, ngay cả những người mình tưởng đã quá rành từ ruột rành ra.

Đó chẳng phải là cái vớ vai duy nhất Nick được nhận. Talcott cũng đẹp tự ái và bắt tay Nick:

- Xin chúc mừng Curran - Ông ta nói như rít qua kẽ răng.

Mặc dù Talcott muốn làm một cuộc họp báo được sắp xếp chu đáo vào sáng hôm sau, nhưng tin về những cái chết ở Oakland vẫn rò rỉ ra ngoài và nó được loan đi trên những kênh truyền hình hoạt động 24 trên 24. Nghe được tin này là những kẻ bị bệnh mất ngủ, đám vạc ăn sương và lũ chuyên săn tin, và cả Catherine Tramell nữa.

Nàng đã đợi hấn trước cửa căn hộ từ lâu Nàng không son phấn, nên trông trẻ trung, tươi mới, nhưng cũng mong manh và lo âu.

Hấn nhìn nàng chăm chăm, vô hồn.

- Em không muốn em, em không cho phép em lo âu về anh. Em không thể cho phép mình lo lắng về anh. Em không thể ...

Nick bước tới vòng tay ôm lấy nàng, thật chặt.

Có ngấn lệ trong đôi mắt nàng.

- Em không muốn thế này. Em không muốn. Em đã mất hết người này tới người khác. Em không muốn mất anh. Em không muốn ...

Hấn xiết nàng chặt hơn rồi dìu nàng vào nhà, và vào phòng ngủ. Một cách dịu dàng, hấn cởi quần áo nàng ra, đặt nàng lên giường một cách nâng niu rồi cúi xuống hôn, lên mặt, lên ngực. Đôi tay nàng ôm lấy cổ hấn kéo xuống và nàng ưỡn người lên áp chặt lấy hấn.

Rồi hấn nằm trên nàng, dịu dàng, nhẹ nhàng, rón rén vào sâu trong nàng. Một chút ánh sáng lọt vào phòng đủ soi rõ những giọt lệ trong mắt nàng khiến chúng lấp lánh lên.

Họ cùng đạt tới đỉnh, cơn sóng khoái lạc dịu dàng phủ tràn hai người. Cơn hoan lạc bỗng bênh đưa họ qua những giây phút tĩnh lặng sâu thẳm của đêm đen.

Sau đó họ nằm im lặng sát vào nhau trên giường. Nick nhìn chăm chăm trên trần nhà trong khi khói thuốc từ tay hấn chậm chạp bốc lên.

Catherine lăn khỏi lòng hấn, nàng giấu mặt đi:

- Rồi mình làm gì bây giờ, Nick?

Im lặng một lát, hấn đáp:

- Mình lấy nhau, để như gà và sống hạnh phúc mãi mãi với nhau.

- Em ghét gà lắm.

- Thế thì mình yêu như điên, dẹp vụ gà đi và sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Catherine lăn ra xa luôn, tóc nàng xõa xuống cạnh giường, cánh tay buông thõng chạm nền nhà. Khuôn mặt nàng đột nhiên đờ đi. Nàng quay lại nhìn thẳng vào mắt hắn:

- Em yêu anh - Nàng thì thầm.

Và nàng hôn hắn say đắm, nôn nóng.

Nàng đè hắn ngửa ra, ngồi lên người hắn, bộ ngực nàng săn và vươn thẳng. Nàng cúi xuống và hôn hắn, mái tóc của nàng xõa xuống phủ kín khuôn mặt hai người như một tấm rèm vàng hoe. Nàng hôn hắn sâu lắng, ẩm ướt và nóng bỏng. Nick vật nàng ngửa ra rồi yêu nàng lần nữa, một cách dịu dàng và mạnh mẽ.

Nick chỉ nghĩ tới niềm hoan lạc trong giây phút đó, nhu cầu của thân xác hắn trong giây phút đó. Vô cùng sung sướng, hắn hoàn toàn không hề biết tới một con dao cạy đá mỏng tang, cán bằng thép, nằm giấu bên dưới gầm giường.

-- Hết --

## **Chú Thích**

**[1]** Đại bồi thẩm đoàn (Grand Jury) tập thể công dân của địa phương, từ đây người ta chọn ra 12 người bồi thẩm cho từng vụ án. Tập thể này, đôi khi, được mời họp để phán xét, xem đã có đủ lý do để truy tố một ai đó chưa. Trong khi bồi thẩm đoàn (Jury) sẽ phán xét bị cáo nào đó là có tội hoặc vô tội (PVP)

**[2]** Luật Miranda: nhắc bị cáo rằng mọi phát biểu có thể sẽ được dùng để kết tội họ (PVP)

**[3]** Tác giả dùng động từ lie có nghĩa là nói láo, lại có nghĩa là nằm, ở đây dịch ép là ngáo, cho gần âm với láo (PVP)

**[4]** Coke: tên khác của Coca Cola, nhưng trong tiếng lóng có nghĩa là ma túy